...șilor

Priviți în această pagină, barăcile saltimbancilor, exibiții hipnotico-magnetice, căișorii cari dovedesc că pământul e rotund, cinematograful ambulant, vasta industrie a „floricelelor", exercițiii acrobatice pe paserela „arenei", entuziasmul copilașilor, lanțurile sburătoare, dătătoare de multiple și variate senzații, o „filarmonică" a căișorilor, compusă dintr'un clarinet și o tobă și în fine o partidă foarte serioasă de... gură cască familiară. Dar pentru a vedea totul...

...HAI LA MOȘI!!

F. ADERCA
ARCHIPELAGUL SIRENELOR

— Ce-ai rămas pe gânduri?... întreabă Felicia.

— Eu? Ţi se pare... răspunde Felix. Mă gândeam la plata chiriei de poimâine. Trebue să cumpărăm şi copiilor câte un costumaş de vară... Parcă-ţi trebue şi ţie o pălărie.

Felicia nu mai zise nimic. Cu ochii mari, deschişi, privia în luciul farfuriei, pierdută într'o visare nesfârşită. Nici nu băgă de seamă, că soţul care afirmase că nu căzuse pe gânduri, pomenise de câteva.

— Dar tu la ce te gândeşti? întrebă Felix făcând un glonţ din miez de pâine şi aruncându-l drept între cărţile policioarei din faţă.

— Eu?... Nu mă gândesc la nimic. Ţi-am spus să nu mai arunci miez de pâine prin casă.

Tăcură amândoi. Slujnica întârzia cu bucatele de seară şi această pustie adăstare se umpluse cu venin. Lumina lămpii, de obiceiu blândă ca o mătase albă, impalpabilă, părea galbenă, crudă şi vicleană. Un fluture uriaş se legănă de câteva ori din odaia alăturată, cu geamurile deschise şi cercetând odaia în care soţii aşteptau masa, începu să dea ocol lămpii, într'un zumzet de catifea. Felix voi să se ridice, înarmat cu şervetul, ştiind spaimele Feliciei, pentru fluturii mari ai nopţilor de vară.

— Lasă-l, lasă-l, Felix... se rugă Felicia. Nu-l speria!... O! de s'ar lăsa mai jos!... Observi?... Parcă e un palmier în miniatură, purtat de două frunze mari... Priveşte! Priveşte!...

Fluturele se lăsase, blând până lângă fruntea soţilor, chemat poate de cei doi sori artificiali care scăpărau în frânturi strălucitoare de porţelan, al farfuriilor.

— Ce arabescuri!... Nu-l atinge! Nu-l atinge!... zise repede, şoptit cu emoţie, din tot sufletul ei pasionat pentru miniaturi, Felicia. Pe aripele lui văd un fluviu... cocotieri... o barcă pe ape liniştite....

Felicia tăcu deodată.

— Spune tot... completă cu răutate Felix. Se mai vede acolo un alb cu o metisă.

— Nu... Un tânăr prinţ polinezian, gol, cu o tânără engleză, ripostă Felicia şi înălţă capul cu semeţie. Buclele aurului se clătinară în jurul chipului ei mic iluminat de mari surâsuri.

Felix ridică şervetul şi alungă fluturele uriaş al arhipelagului Oceanic, ajuns, prin miracol în câmpiile din jurul Bucureştilor şi de-aci în odăile luminate de la etajul patru al unui palat cât un transatlantic. Slujnica aduse bucatele. Vraja pieri. Felix fu mirat că Marcel şi Mircică nu se 'ntorseseră încă de la Cişmigiu. Felicia fu de părere că sunt băeţi mari, în curând elevi de liceu, şi nu trebue ţinuţi prea din scurt, ca fetele.

Tăcerea căzu iar. Felix se hotărî să distrugă misterul, descuindu-l.

— Ai citit „Arhipelagul Sirenelor" de Somerset Maugham — vreau să 'ntreb, ai citit tot volumul?...

— Tot.

— Nu ţi-a venit aşa, un dor de ducă?...

— Da.

— Şi?....

— Nimic.

— Trebue să fie fermecătoare insulele din Oceanul Pacific, unde oamenii trăesc fericiţi, scutiţi de vestminte, de gulere, de ore de birou, unde un cocotier şi un arbore al pâinei face cât o moşie sau o fabrică. Dar o călătorie în acel paradis e prea scumpă. Ar trebui sute de mii de lei. Nu crezi?...

— De loc. Se poate călători fără nici un ban.

— Cum aşa?...

— Aşa!

Felicia mânca de obicei delicat cu furculiţa şi cuţitul, care în mâinile ei mici, deveneau ustensile mute şi prietenoase. De data aceasta ascuţişurile şi vârfurile de oţel se întreciocneau strident şi asasin. Felix râse tare, prefăcut:

— Am înţeles!...

— Fii sigur, dragul meu, ripostă jignită Felicia, gândului nerostit dar îndrăsneţ de adevărat al soţului, că nu e nevoe să mă ofer primului venit ca să pot călători. Pe vapor, bunăoară, aş lucra la bucătărie, sau la serviciul de lenjuri. Aci nu lucrez?... Nu cârpesc ciorapi? Nu cos nasturi?... Nu calc cravate şi pantaloni cu dungă?...

— Sigur, sigur... încercă Felix să împace revolta soţiei, cu mintea furată de farmecul paradisului, fragmentat în insulele Oceanului Pacific. Eşti destul de harnică şi de isteaţă, ca să-ţi câştigi existenţa prin munca braţelor... Evident, în cazul când ai cuceri inima vre-unui ofiţer de bord, sau a fiului vre-unui miliardar american...

— Crezi că ar fi ceva imposibil?... (Felicia voia să spună altceva).

— De loc!...

— Sau... trivial?... (Asta, da!...)

— Nu!... afirmă Felix fără convingere. Am citit şi eu „Arhipelagul Sirenelor", porni Felix la un contra-atac. Mărturisesc că m'a sedus... Mai ţii minte nuvela *Decăderea lui Eduard?* De unde!... O astfel de decădere mi-ar conveni şi mie!... (Felicia îl privia acum drept în ochi, amândouă mânuţele bine înarmate, una strângând mânerul cuţitului, cealaltă a furculiţei, scăpărând în lumina electrică înţepătoare). Cred că 'n această nuvelă, Somerset Maugham şi-a exprimat convingerea lui intimă. Ai observat cum porneşte... Inzestrează pe logodnica lui Eduard cu toate calităţile: blondă aurie, (Felicia e arămie închisă) de o frumuseţe picturală, energică şi în acelaş timp delicată (Felicia e sau foarte energică sau foarte delicată) de o inteligenţă superioară şi totuş lipsită de orice vanitate (Felicia se iubeşte foarte mult).

— Insfârşit are toate calităţile care-mi lipsesc mie...

— Nu ne ocupăm de tine acum. E vorba de eroina unei nuvele. Şi cu toate acestea Eduard după ce a părăsit Chicago şi a gustat din mireasma insulelor, cu muzică de banjo şi havaiane, nici nu se gândeşte să se mai înapoieze. Umblă aproape gol. E prieten cu pietrele şi cu pomii. Cerul şi apele îi desfăşoară în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară spectacole superioare geniului tuturor regisorilor lumei. Un prieten din Chicago vine în insulă şi e uluit de noua înfăţişare a fostului gentleman. „Insula asta ţi-a întors capul, îi spune prietenul. Cum poţi trăi astfel, ca un metis?... Acest fel de viaţă nu e pentru tine!..." Şi Eduard îi răspunde: „Vorbeşti dintr'un punct de vedere pe care nu-l mai împărtăşesc. Cum ţi se pare că am putea să ne bucurăm mai bine de viaţă?..

— Foarte simplu, răspunde reprezentantul civilizaţiei americane: făcându-ţi datoria, muncind din răsputeri, împlinindu-ţi toate datoriile şi obligaţiile sociale. — Şi răsplata?... — Răsplata e în conştiinţa datoriei împlinite!..." Şi Eduard — bagă bine de seamă Felicia!... — răspunde: „Dragul meu, toate acestea îmi par sinistre... Care e scopul unei atari activităţi?... Am venit oare pe lume, ca să dăm fuga în biurou sau ateliere, să muncim până noaptea târziu, ca să venim acasă să ne culcăm asemenea unor brute?... Şi nici măcar avuţia, după care unii se istovesc, nu e totdeauna la capătul acestei silnicii!..." Ştii ce face Eduard: sfătueşte pe amic să ceară mâna fostei logodnice din Chicago iar el însuşi se căsătoreşte cu fata oacheşă a unui excroc fugit din New-York în insule şi devenit un om de o bunătate rară. Eduard a primit ca dar de nuntă o pădure de cocotieri: va trăi fericit, fără obligaţii şi fără datorii sociale, simplu, numai pentru frumuseţea acestei vieţi!...

Felix băgă de seamă că fusese el însuş înşelatul: amintirea insulelor oceanice evocate de Somerset Maugham, cu parfumul florilor, plantelor şi fetelor măslinii de o luxuriantă şi sfântă nuditate, înfrăţite cu cerul, cu apa, cu umbra şi cu lumina, îl vrăjise şi îl lăsase acum întristat... Fusese parcă, o clipă, prin Arhipelagul Sirenelor.

Felicia întrebă cu perfidă suavitate:

— Ai vrea să pleci să trăeşti şi tu în Arhipelagul Sirenelor?...

Felix nu răspunse. Imbuca şi mestecа melancolic, iar dumicatul se opria nod în gât, de unde cu durere era înghiţit. Pentruce trăeşte el, în definitiv, în această civilizaţie, pe care a descris-o şi elogiat-o de-atâtea ori în articolele lui de gazetă?... Trebue să tremure cu toate cutremurele continentului, să ardă cu toate incendiile, să se înnece cu toate vapoarele găurite, să se sperie cu toate trenurile ciocnite, să combată toate ilegalităţile, să fie arestat cu toţi arestaţii, să fie persecutat cu toţi persecutaţii şi fără a fi vreodată la guvern să cadă cu toate guvernele. Salariul, totdeauna, îl ia cu două săptămâni înainte, pe chitanţă. Când cheltueşte trei sute de lei, Sâmbătă seara, la o grădină cu mititei, a doua zi are remuşcări de asasin, care ţin o săptămână. Când îşi cumpără o pereche de pantofi, bagă de seamă că ar fi trebuit să renunţe pentru mănuşile Feliciei; când Felicia şi-a găsit o pălărioară potrivită la culoarea sprâncenelor şi la forma surâsului ei, plânge noaptea la gândul că Mircică şi Marcel n'au pardesie de primăvară. Pe când în oceanul Pacific, o!... acolo n'ai nevoe de nimic. Fiecare insulă e un rai. Păsările cântă şi localnicii sunt blânzi, frumoşi şi primitori. Nu iscăleşti nicăeri nicio condică de prezenţă. Intinzi mâna şi banana vine singură din copac să-ţi sărute gura şi să-ţi răcorească sufletul cu mustul ei suav. Dacă eşti din rasa albilor, te poţi socoti prinţ. Orice fată de paisprezece ani, văzându-te se îndrăgosteşte pe loc şi de o vrei, părinţii, măguliţi de onoare, aduna tot satul să privească lung şi galeş, cum te depărtezi cu mireasa, spre un cocotier de pe ţărm, sub care din frunze late, îţi clădeşti casa. Soarele te reface, te îmbie valurile oceanului cald, luminos şi etern, în a căror transparenţă de pietre preţioase te aşteaptă prietenii peşti, de toate formele, toate culorile şi toate capriciile genialului pictor japonez, care e Dumnezeul Pacificului. Dacă nu-ţi place sau te saturi de viaţa sedentară, îţi cumperi pe nimic un vaporaş de transportat nuci de cocos, pluteşti fermecat, din insulă în insulă, iar regii locului îţi oferă prinţesa lor cea mai mică pe 150 de dolari, iar fata de bronz fierbinte îţi îmbrăţişează genunchii, pe care-i măguleşte cu obraji mici de catifea, plângând s'o cumperi...

— Dar nu uita dragul meu, răsună deodată metalic, glasul precis al Feliciei, că Arhipelagul Sirenelor e fatal oamenilor albi... Iţi aminteşti ce a păţit Lawson, care s'a căsătorit cu metisa Ethel, din insula Samoa? S'a înnecat. Ethel l-a dus până la ultima degradare a demnităţii lui...

— Dacă mai avea demnitate... îndrăsni Felix.

— Şi pe urmă...

Dar ultimul argument al Feliciei, care ar fi trebuit să-l oprească pe Felix, să părăsească civilizaţia albilor şi să se aclimatizeze, cu o singură pulpană de frunze sub coapse, între cocotierii Arhipelagului Sirenelor, năvăli sgomotos pe uşă: Marcel şi Mircică, aprinşi la obraji de goană, unul cu mâneca hainei sfâşiată, cellalt numai c'o ghiată... Se jucase în Cişmigiu cu'n grup de prieteni de aceiaş vârstă, unii făcând pe Cristofor Columb cu Spaniolii lui, ceilalţi pieile roşii, care trebuiau alungate şi ucise. Felicia se ridică repede de la masă şi luă pe Marcel să-i cârpească măneca, certându-l, iar Mircică trecu la Felix să-i scoată şi gheata cealaltă, plină cu pietriş.

Când se culcară, Felix şi Felicia gândiră, fiecare pentru sine, că 'n definitiv nu e neapărată nevoe să se deplaseze până 'n Oceania, Arhipelagul Sirenelor putând fi găsit şi 'n Bucureşti.

F. ADERCA

DE VORBA CU CITITORII

Această rubrică, larg deschisă cititoarelor și cititorilor noștri, va fi redactată de d-l JOSEPH DE SAXA, colaboratorul nostru exclusiv.

Se va răspunde tuturor celor cari doresc lămuriri în materie de cinematograf sau în orice alt domeniu artistic, în mod cu totul gratuit și oricare ar fi numărul întrebărilor puse.

M. E. D. J.-Iași. — Nici pomeneală despre Lil Lagover în fotografiile acelea și nici despre vre-o altă vedetă. A fost o simplă figurantă, pusă să pozeze în situațiile variate ale subiectului — un subiect de-altfel, care nu merită prea multă atenție...

Ovidiu Cristescu-C. Lung. — Conservatorul de muzică și Artă dramatică se află la București pe strada Știrbey-Vodă, unde vă puteți adresa și veți căpăta toate informațiunile dorite. Să știți însă dela mine, că statul nu întreține nici un elev pe contul său la această școală și nici nu se gândește să trimeată pe cineva în străinătate, decât în cazuri cu totul excepționale.

Nelly S.-Craiova. — Nu pot admite nici în ruptul capului, să-l criticați pe Charlie Chaplin, pentru simplul motiv că... n'ar avea talent în filmul vorbitor. Ceeace face acest om, credeți-mă că judecă mai bine decât oricare altul. Să nu uităm că este și va rămâne geniul cinematografului. Adică de ce am detesta cu atâta înverșunare filmul mut? Nu este el acela care ne-a distrat până mai zilele trecute? Regret, stimată dudue, de a nu vă putea împărtăși părerile și vă sfătuesc să-l studiați mai profund pe acest artist. Ar fi păcat să mai existe, cineva care să nu-l fi înțeles încă...

Sebastian Vladimiroff. — Fay Wray este de origină canadiană. A fost lansată în cinematograf de regizorul Eric von Stroheim care i-a dat pentru prima oară un rol mai important, în „Simfonia nupțială". Este căsătorită cu scenaristul John Monk Sannders, arbitrul eleganței masculine dela Hollywood.

SIl₂ O₄. — Imi place să cred că nu aceasta este formula personalității dv... Vă sfătuesc să nu vă luați niciodată după articolele publicate prin diversele reviste de specialitate. Dacă ar fi să ținem seamă de tot ceeace inserează presa, în materie de cinematograf, ar însemna să credem — luând un exemplu — că Joan Crawford, în timp de trei ani, de când s'a lansat, a suferit cincisprezece accidente de automobil, și-a fracturat de zece ori piciorul stâng, a căzut de patru ori din tren, a scăpat de opt ori dela tentative de asasinat, a avut o sută de logodnici și... Sunt pretextele reclamei și cazul pe care mi-l relevați, cu Brigitte Helm, se enumeră printre acestea. Vă asigur că — departe de a i-se amputa un picior, — cum spuneți dv. — e sănătoasă cum n'a fost niciodată și ar fi capabilă oricând să facă ocolul pământului... per pedes.

Clara Gilbert. — Asigurările vedetelor americane sunt fapte, nu svonuri. Vă pot da câteva exemple: Constance Talmadge este asigurată pentru suma de 58 milioane lei; Bébé Daniels, pentru 40 milioane lei iar Charlie Chaplin și-a asigurat firma, al cărei proprietar este el însuș, pentru cocheta sumă de un milion de dolari, adică vre-o sută șasezeci milioane de lei... S'a calculat că numai personalul artistic, al studiourilor dela Hollywood, e asigurat pentru 18 milioane de dolari. Cu toate acestea, casele care au contractat asemeni asigurări, nu sunt deloc demne de compătimit, cum bănuiți dumneavoastră, pentrucă actorii de cinema țin, din fericire, mai mult la viața lor decât la... averea postumă.

Renée. — 1) Lucian Dalsace este de origine și naționalitate franceză. Are 36 ani. 2) Leatrice Joy s'a născut la Sutheston în anul 1898. Are 1.59 m. înălțime. 3) Lon Chaney măsoară 1.75 m. 4) Olga Tschechowa a văzut lumina zilei la 6 Aprilie 1897. Are 1.65 m. 5) Tom Mix cunoaște foarte puțin limba franceză, însă, secretarul lui o știe la perfecție. Ii puteți scrie pe adresa: F. B. O. Studio 780, Gowerstreet, Hollywood, Cal. U. S. A. dar, veți aștepta cam mult răspunsul, deoarece actualmente este plecat în turneu, cu un mare circ american.

Lili și Lilette. — Spuneți că aveți despre mine o părere foarte bună?... Ar însemna să fiu un mare patruped, ca să desmint... Rămâneți cu această părere și nu cercetați mai departe. Dealtfel e inutil să încercați a afla cine se ascunde în dosul acestor rânduri; sunt asigurat la „Dacia"... Emil Jannings, cunoaște limba engleză dar foarte puțin. Ar fi preferabil să-l scrii în limba germană.

J. de S

Sfaturi pentru frumusețe

O NEFERICITĂ DIN GALAȚI. Da, Crema Laura No. 1 e bună pentru dv. după care pudra Perle de Paris.

LIDYA M. Pentru nas roșu: comprese fierbinți cu apă de orz. Crema: Ung. Emoliens 40 gr. Sol. A. drenalină 1 gr. Perhidrol 5 picături. Pentru mâini roșii: Făină de migdale. Glicerină 50 gr. Apă oxigenată 50 gr. Zeama de la o lămâie, apoi glicerolat de amidon.

LELIA DRAGOȘ. Pentru puncte negre: Apă de rosae 100 gr. Amoniac 50 gr. Glicerină 50 gr. Natriu sulfuric 5 gr. Apă de ploaie un litru — seara cu vată. Apoi: Calomel 1 gr. Zinc. oxid 3 gr. Pauin 0,10. Pudră de hamamelis 0,10. Ac. fenic 5 pic. Vaselină 30 gr. Ceară 3 gr.

PRIBEAGA. Un ten uscat nu poate fi lucios. Când e lucios nu e uscat, deci un ten care nu e uscat e gras. Ce fel de ten aveți??

LUSOR. Exact ca la Sevastița C.

LUCIAN ALBERTINI. Vino la București și fă electricitate, altfel e greu.

LU. Da, Odorono, e bun. Produsele mele „incomparabile", ce mai doriți să știți?

Contra transpirației pe obraz: Aetherul e bun seara cu vată.

RIO-RITA. Seniorita, vă sfătuesc pentru porii dilatați Apa de toaletă de la „O Studentă".

VESTALA. Nu, pentru tenuri grase nu e bună, ea singură fiind o cremă grasă.

Crina. Am găsit tocmai 5 întrebări; dar am dreptul să răspund numai la două. Deci: Contra porilor dilatați: Alcool 100 gr. Ac. salicilic 1 gr. apă de rosae 50 gr. glicerină 20 gr.

Pentru cutele de la gură masagii cu: Sulfat de zinc 1 gr. alumen crud 1 gr. Ulei de rosae 5 pic. Lanolină Vaselină ac. 20 gr.

C. g. 49. Ondulațiile permanente sunt bune, nu strică părul și țin, depinzând de păr. Pentru sân fricțiuni zilnice cu: Ac. salicilic 0,50 Mentol 0,25 Alcool 100 gr. Glicerină 20 gr. apă de hamamelis 500 gr. apă de rosae 300 gr. Dușuri reci, grinnastică, soutienuri.

Micuța Ștrengărel. Pentru creșterea și îngrijirea părului: Spălare regulat odată pe săptămână cu lemn de panama 50 gr. la 5 kgr. fiert în clocote o jumătate de oră.

Apoi imediat fricțiune bună cu oțet de vin, îndoit cu apă. Contra mătreței: Chinină sulf 5 gr. apă de Javel 100 gr. Alcool de rosmarin 100 gr. Ulei de ricin 20 gr.

Marillena. Da, s'ar putea prin operație, dar numai în străinătate.

Brălășanu. La orice institut de frumusețe din Capitală.

Mia-M. V. Vă mulțumesc pentru urări, sunt fericită că v'am putut fi atât de folos.

Acum pentru puncte negre: Apă de rosae 100 gr. Amoniac 50 gr. Glicerină 50 gr. Na sulfur. 5 gr. Apă de ploaie un litru, seara cu vată. Apoi crema Laura No. 1.

O cititoare. Pentru sâni, exact ca C. G. 49 din revistă. O apă bună de toiletă care curăță admirabil fardul este: Ac. salicilic 1 gr. Ac. benzoic 0,50. Glicerină 20 gr. Alcool 100 gr. Apă de hamamelis 100 gr. Aether 30 gr.

Fantoma. Ce fel de erupțiuni sunt acelea și cum se prezintă ele? Fiți explicită. N'am priceput nimic.

Greta Garbo. Laura nu a recomandat niciodată săpun verde și spirt saponat pentru puncte negre! Veți șterge seara obrazul cu vată și cu: Ac. salicilic 1 gr. Resorcină 2 gr. glicerină 20 gr. Aether 50 gr. Apoi crema Laura No. 2.

Ela Fișer. Vai! ce tablou îmi faceți din figura dv. Mă speriați! Nu cred că sunteți chiar atât de oribilă la vedere. Pentru pori dilatați găsiți în revistă; pentru păr de asemenea. Ce secret ai pe conștiință și vrei să mi-l destăinuiești? Sunt foarte curioasă.

Nly Relgis. Ciorapi de cauciuc, bandaje strânse.

Margareta Moldoveanu. Nu cred că e chiar așa cum afirmi mata. Exagerezi puțin. Pentru ten uscat, crema Laura No. 1. Apoi stăm noi de vorbă și pentru întrebarea cealaltă.

Florentina. Ce fel de față umflată ai? Nu pricep absolut nimic. Mi-ai scris câteva rânduri: „Am fața umflată și n'am voință". Fii lămurită.

Viorica. Pentru puncte negre găsiți în revistă.

Sabina Anebrad. Pentru coșurile ce aveți, Crema Laura No. 2.

Tânărul A. S. Exact ca Sabina Anebrad.

LAURA

Două luni în Republica Roșie

Joseph de Saxa

— Veți avea ocazia să asistați la un spectacol foarte interesant, săptămâna aceasta, — îmi spuse, într'o dimineață, șoferul.

— Desigur că vrei să mă conduci iarăș prin vre-o tavernă!... Mulțumesc! M'am săturat de mediul acesta... Am impresia că noaptea, în atmosfera hibridă a mahalalei, văd lucrurile printr'o prizmă oarecum fantezistă. Atmosfera tavernei prezintă aceleași mistere, în toate capitalele. Nu poți judeca situația și moravurile unui popor, în asemenea împrejurări...

Ochii șoferului clipiră șiret.

— Imi veți da dreptate, mai târziu. Nu sunt un individ atât de prost, ca să nu-mi dau seama de ceeace fac... După ce veți cunoaște și celelalte aspecte ale vieții noastre, prin contrast, veți extrage adevărul...

— Mai există *contrast* în Rusia?

— Din nenorocire!... Sunt și oameni fericiți, cu avere — avere prefăcută în bani și depusă spre fructificare, la băncile străine.

— Nu vei fi voind să spui că împărțirea averilor a fost un basm?

— Din contră, cea mai crudă realitate.... Când s'au împărțit moșiile, fiecare țăran devenise proprietarul unui anumit număr de hectare de pământ, pentru cultivat. Nici unul nu avea o palmă mai mult. Dar s'a întâmplat ceeace principiul comunismului uitase să aibă în grijă: ca să dea roade, pământul trebue cultivat de oameni cu pricepere în agricultură, și țăranii scăpătați, cari lucraseră mai înainte pe moșiile altora și sub conducerea specialiștilor, sau prin diverse fabrici ale orașelor, s'au văzut dintr'odată incapabili, să-și exploateze pământul, picat ca din senin. Timp de doi-trei ani, recolta a fost din ce în ce mai slabă. S'au văzut cazuri, când unii nu reușiau să scoată nici măcar pentru îndestularea familiei lor. Procentul statului pentru export, era nul. Atunci bieții țărani s'au descurajat și au alergat la vecinii lor — acei așa numiți „kulak", — moșieri din tată 'n fiu, — oferindu-le pământul și munca lor, cu condiția de a fi plătiți cu simbrie lunară.

Iată-i, prin urmare, pe foștii servi din nou în situația lor dela început și pe moșieri, recăpătându-și averea, încetul cu încetul...

CLOPOTE SFĂRÂMATE ȘI ICOANE ARUNCATE IN FOC.

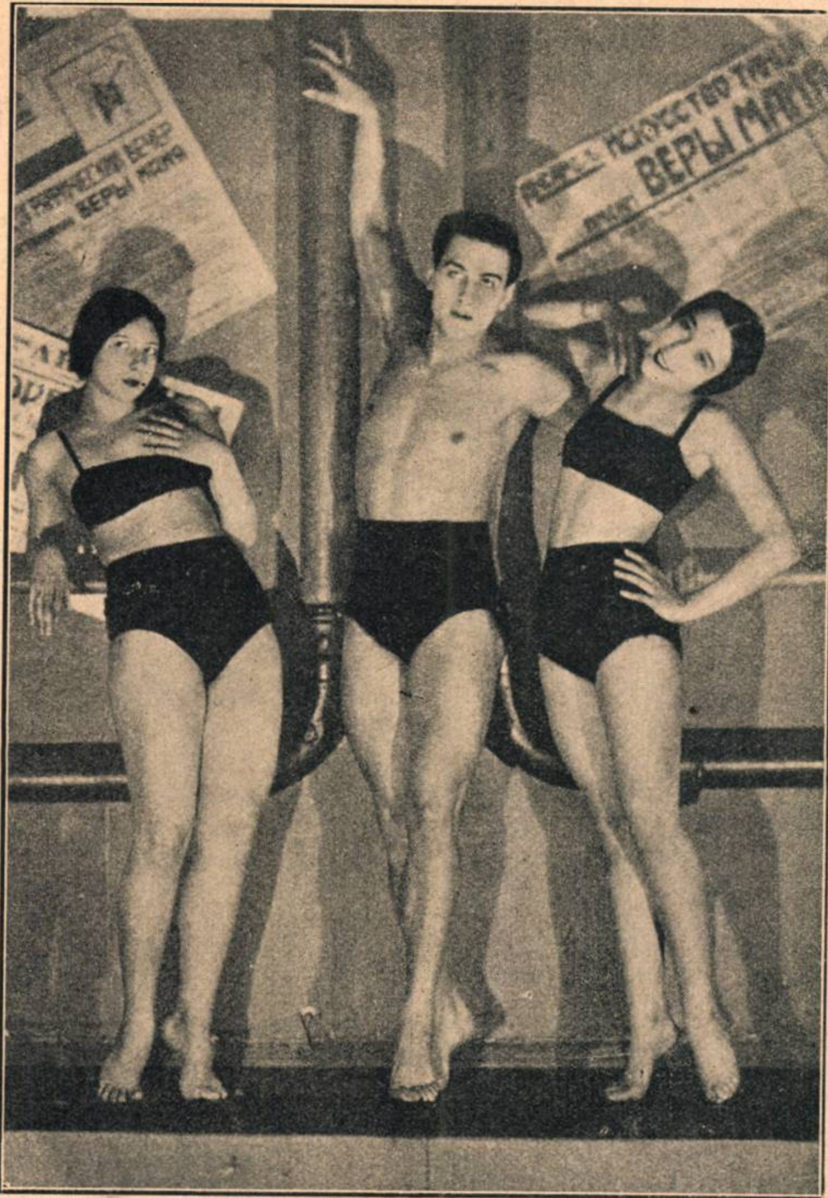
Să lăsăm însă problema moșiilor și a egalității. Ceeace voiam să vă spun este, că zilele acestea, va fi închisă o nouă biserică în apropiere de Moscova. Sper că veți găsi destul de interesant, pentru notele dv., un astfel de spectacol. Vă asigur că solemnitatea închiderii sau mai corect spus, a distrugerii, va avea loc cu tot alaiul cuvenit... Mă voiu interesa de ziua și ora precisă și voiu veni să vă iau cu mașina. Feriți-vă însă să vă aventurați undeva singur!... Aș risca să mi se spună dela hotel, într'o bună zi, că sunteți plecat cu o destinație necunoscută... Mai ales, nu vă plimbați noaptea pe cheiuri! Sunt anumite ore când se trag focuri de armă...

După plecarea ghidului meu, îmi veni inspirația, de a telefona unui cap al bisericii și a-i solicita o întrevedere, referitoare la ultimele evenimente, care au stârnit atâta senzație și oroare în străinătate. Hotelierul mi-l indică pe mitropolitul Vvedensky, vice-președinte al Sinodului, spunându-mi că e singurul, cu care m'aș fi putut înțelege.

Intr'adevăr, înaltul prelat mă invită, în după amiaza aceleași zile, la el acasă...

Judecând după svonurile cari circulă în străinătate și după primele dovezi, pe care le-am avut, eram în drept să condamn cu toată asprimea, persecuția religioasă din republica roșie.

Papa Piu al XI-a, împreună cu toți șefii bisericilor protestante și ortodoxe, afirmă că numeroși preoți din Rusia, cari s'au împotrivit prigoanei, au fost uciși sau deportați, prin cele mai negre închisori siberiene; că lucrătorii de pe la uzine au fost forțați să semneze o declarația apostasică, prin care se obligă să treacă la ateism, în caz contrariu fiind amenințați cu confiscarea cărțuliilor de pâine, îmbrăcăminte și locuință, fără de care un muncitor este pus în situația de a muri ca un câine, pe drumuri; că semnul crucii este interzis în afară de lăcașul bisericii și așa mai departe.

Elevi ai unei școale de balet rusești

Că semnul crucii a fost oprit, mă convinsesem încă înainte de a ajunge la Moscova. Tot astfel, de propaganda feroce a ateilor, care începe prin a infiltra distrugerea credinței, în massele copiilor de școală. Există numeroase ligi antireligioase, ai căror agitatori îi îndeamnă pe cei mici, cu mintea fragedă, să nesocotească edificiile sfinte, și să distrugă emblemele și picturile religioase denunțând pe părinții lor, de îndată ce-ar încerca să-i readucă la credință.

Pe de altă parte, starea de lucruri e agravată și prin propaganda numeroaselor secte, formate de fanatici, cari profită de acțiunea ateilor, spre a-i atrage pe credincioși în rândurile lor.

Desorientată, plebea credincioasă și naivă, le ascultă îndemnul, depărtându-se de biserică, spre a se sacrifica pe altarul fanatismului.

Insfârșit, la ora fixată prin telefon, am ocazia să vorbesc cu mitropolitul Vvedensky.

Inaltul prelat pare om cumsecade. E bătrâior, dar nu poartă barbă, ceeace mă face să cred, că nici prea devotat apostolatului bisericesc n'ar fi, căci preoții ortodoxi, în Rusia, sunt renumiți prin cultul pe care-l acordă acestei podoabe a feții și înlăturarea ei era considerată, până mai deunăzi, ca un sacrilegiu.

Când îi fac cunoscut scopul vizitei mele, părintele zâmbește ironic.

— Desigur că ești și d-ta unul dintre aceia cari dau crezare tuturor svonurilor ce circulă pe socoteala bisericii noastre!

— Să-mi fie cu iertăciune, înalt prea sfinte, — răspund eu — dar nu voiu pune temei decât pe cele ce voiu auzi din gura sfinției voastre...

— Ei bine, fiule întru Domnul, n'au existat niciodată persecuții religioase în Rusia Sovietică. Practicarea fiecărei religii este liberă în țara noastră; nu s'a votat nici o lege, care s'o împiedice.

Dacă s'au petrecut oarecare acte de persecuțiune, acelea au fost îndreptate numai asupra fanaticilor sectari.

Numeroase biserici, este adevărat că au fost închise în decursul ultimilor ani și iată câteva cifre: In 1926 funcționau în Rusia 40.000 de lăcașuri sfinte; în 1927 numărul lor scăzuse cu 134, în 1928 au fost închise încă 499 de biserici și în 1929 la cifrele acestea s'au mai adăogat 1379. Dar închiderea lor nu s'a săvârșit sub influența autorităților, ci din dorința poporului, ateii, cari sunt organizați în asociații particulare, neavând nici un amestec direct în toate acestea.

Preoții n'au fost condamnați, decât atunci când au păcătuit cu o acțiune antiguvernamentală. Iar dacă unele clopote au fost sfărâmate, este din cauză că nu s'au supus dispozițiilor autorităților, care nu mai permit astfel de bălăngăneli decât în unele ocazii speciale. Și aceasta tot din dorința poporului, care are nevoie de liniște (?)

Prelatul termină cu acest argument naiv și caraghios.

N'aș putea spune dacă înalt prea sfinția sa mitropolitul Vvedensky, este un martir, sau un convins agent sovietic.

Cert este că peste patru zile, când șoferul meu mă duse să asist la închiderea unei biserici, spectacolul ce-am văzut contrazicea toate declarațiile prelatului, iar pe mine mă decise să renunț a mai solicita vreodată interviewuri oficiale...

Așa cum poliția vămii americane, se bucură când descoperă câte-o contrabandă de alcool și-și face un amuzament eroic, din spargerea sticlelor pline cu wisky sau șampanie, oamenii autorității sovietice se îmbată de fericire, când au

(Continuare în pag. 21)

Marile premii ale revistei „Realitatea Ilustrată"

După cum am anunţat acordăm o serie de premii de cea mai mare valoare, — enumărate mai jos, tuturor cititorilor şi abonaţilor noştri, cari vor trebui să detaşeze cupoanele de premii, să le complecteze şi să le păstreze trimiţându-le la terminarea seriei, **pe adresa revistei, str. Const. Mille No. 7, etaj II. Data tragerii, va fi anunţată la timp.**

Iată premiile oferite:

O GARNITURĂ DE SALON, din lemn curbat de mahon lustruit, tapisată, cu velour albastru şi compusă din: o canapea, două fotoliuri şi patru scaune furnizate de INDUSTRIILE UNITE DE MOBILE „MERCUR", Bucureşti, calea Victoriei 17.

Un pulover „Monica" şi o **duzină de ciorapi „Monica"**, împreună cu cele 12 bonuri de participare la tragerea premiilor **„Monica"** (constând din voiajuri gratuite pentru două persoane, Bucureşti - Hamburg, Fiordurile Norvegiei şi înapoi).

O perdea superbă, de valoare artistică, executată în renumitele ateliere de broderie şi lucru de mână ale d-nei **Ing. Erdèsz,** Bucureşti, calea Victoriei 168.

Un aparat de radio cu trei lămpi, permiţând audiţia principalelor posturi europene în vorbitor, în completă stare de funcţiune, furnizat de vechea casă de încredere **J. Wappner,** centrala: calea Victoriei 49; sucursala: strada Lipscani 85. (Secţiune specială de aparate şi piese detaşate pentru radio).

Un ceas elveţian de aur marca de precizie **„Cortébert",** care a obţinut grand-prixul la expoziţia din Barcelona.

5.000 lei în numerar.

O lampă electrică din bronz antic, cu trei braţe, ornată cu abatjoururi mate, şlefuite, furnizată de cunoscuta firmă **Ingineri I. Popescu & G. Creţu,** birou technic pentru întreprinderi electro-mecanice şi depozite de materiale electrice, str. Regală 16, Tel. 337/64.

Un gramofon elegant, model de voiaj complet cu toate accesoriile şi cu două plăci (patru arii) furnizat de marele magazin de muzică **„Ipcar",** calea Victoriei 34.

Una măsuţă cu un serviciu de licheur, compus din 6 cupe şi una carafă, totul veritabil argintat, furnizate de cunoscuta casă de încredere **„Argintăria Pforzheim"** cel mai mare depozit de argintărie şi obiecte de cadouri. Furnizor al Curţei Regale, Bucureşti, str. Colţei No. 6.

10 butelii şampanie RHEIN.

Una bucată de 30 metri şifon elveţian pentru lingerie, dela pânzăria elveţiană **„La Wilhelm Tell",** vechea casă de încredere, str. Colţei No. 8.

Una pereche pantofi eleganţi, de damă sau bărbăteşti, executaţi după măsură, din material fin, de către cunoscuta casă de încredere **C. Gheorghiu,** calea Victoriei 114 şi Sărindar 6, bine asortat şi cu încălţăminte gata.

O cutie montată, conţinând **un frumos serviciu de alpaca fină,** compus din 12 cuţite şi 12 furculiţe pentru fructe, furnizate de vechiul şi marele magazin **„Gospodina",** strada Câmpineanu 20, Bucureşti, complet asortat cu articole de menaj şi cadouri.

Frumuseţea

Fragilul dar al femeii trebue îngrijit în deosebi primăvara. Vânturile uscate, soarele sunt nefaste celui mai frumos ten. Pentru a păstra însă pieliţa mereu albă şi netedă, fără pistrui şi pete, nimic nu egalează renumita cremă **Laura No. 1.** Pentru vindecarea butonilor, coşurilor de primăvară, **Crema Laura No. 2** e deasemeni neîntrecută. Se găseşte la farmacia Bruss, Victoriei, coaffeur Léon, Victoriei; drogueriile Sf. Gheorghe, Academiei 3, Ilie Bardeanu (Bruss) b-dul Elisabeta şi drogueria Arsenescu calea Victoriei. Depozit general Drog. Zaharia. piaţa Sf. Gheorghe

Vreţi să filmaţi?

Casa cinematografică „SOREMAR" din Bucureşti, va turna în curând două mari filme sonore şi vorbitoare, în regia d-lui N. N. Şerbănescu, **având ca interpret principal pe d.** GEORGE VRACCA **de la Teatrul Naţional.**

Ambele filme vor fi lucrate după scenarii originale, şi se vor desfăşura atât în Capitală, cât şi în provincie.

Solicitată de susnumita casă, „REALITATEA ILUSTRATĂ" **instituie un mare concurs de fotogenie, pentru a alege interpretele rolurilor principale, interpretele rolurilor secundare, precum şi pentru figuraţie.**

Poate participa la acest concurs, orice doamnă sau domnişoară, care întruneşte condiţiunile de fotogenie, publicate în numerile noastre trecute, la concursul instituit pentru Franţa.

Toate candidatele vor trimite pe adresa revistei, str. Constantin Mille No. 7, et. II, câte trei fotografii (profil, bust şi în întregime, — pe cât posibil în costum de bae), notând pe plic menţiunea „pentru concursul de fotogenie".

Fotografiile vor fi însoţite de buletinul pe care-l publicăm în pag. 7-a şi de următoarele date, scrise pe o foaie de hârtie anexată: vârsta, profesiunea, înălţimea, greutatea, talia, părul şi ochii. Alegerea se va face de o comisiune, iar amănuntele complimentare, vor fi publicate în numărul viitor.

CONCURSUL DE FOTOGENIE

Numele ....

....

Adresa ....

....

Cupon pentru jocuri
No. 173

Numele şi pronumele ....

....

Adresa ....

....

Bon de premii No. 8

Numele şi pronumele ....

Domiciliul: oraşul (comuna) ....

Str. .... *No.* ....

(judeţul ....*)*

Două luni în Republica Roșie

(Urmare din pag. 19-a)

prilejul să închidă porțile unei biserici.

Dac'ar fi numai să închidă și să sigileze aceste porți, totul ar trece neobservat și nu și-ar atrage un prea mare păcat; dar bolșevicii nu niți dela oraș, cu scopul de a propune închirierea lăcașului sfânt, pentru hambar de ținut și vândut grâne, cum se obicinuește a se proceda cu mai toate bisericile închise.

Și iată-i, însfârșit, pe făloșii ciocli ai *solemnității*, ateii.

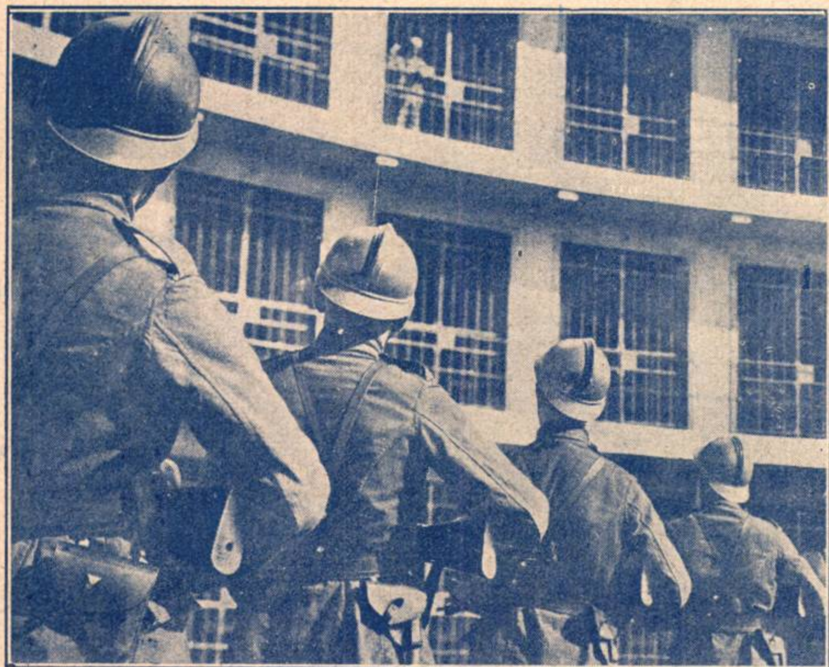
Sunt vre-o douăzeci la număr. In fruntea lor merge reprezentantul comisarului poporului, grav și înțepat, ca un dictator, însoțit de încă două personalități ale oficialității.

Se dă mai întâi citire, unui text semnat de mitropolitul Sergiu al Moscovei, prin care se dispune suspendarea slujbei religioase în această biserică, pe motiv că... există o alta mai nouă și mai încăpătoare, la o distanță de cinci kilometri de acolo...

Reprezentantul comisarului sfârșește sec și distrat.

Din popor nu se ridică nici o șoaptă de protest. Se aud numai suspinele înnecate ale unor bătrâne, care se văicăresc între ele, că potniță și se căznesc să dessurubeze cele două clopote, răcnind la cei de jos, să se dea la o parte.

Preotul, sosit într'un suflet dela Moscova, unde toate intervențiile lui au fost zadarnice, încearcă pentru ultima oară să înduioșeze inima comisarului, spunându-i, înnecat de durere, că va fi sortit să moară de foame, împreună cu toată familia...

(St.) *Soldații armatei roșii, înnăbușind o răscoală într'o închisoare.* (sus) *un batalion de skyori în marș*

iubesc monotonia și orice acțiune a lor, trebue să constitue un motiv de faimă, un act de bravură, așa cum înțelege mentalitatea lor răsăcită.

Dată fiind curiozitatea pe care o exercită în public, o asemenea acțiune a celor fără Dumnezeu, am găsit în jurul bisericii predestinate acestei soarte, mulțime nenumărată de capete. Pe fețele unora se citia satisfacția și nerăbdarea: erau ateii; în ochii plecați ai altora, luciau lacrimi, iar alții incremeniseră abătuți, cu privirile în pământ, de par'că rumegau blesteme.

Erau bătrâni pleșuvi, gârboviți de ani și de mizerii, femei de toate vârstele, învestmântate în bluzele lor albastre și ofilite ca florile ținute la căldură, copii desculți, cari se veseliau, la gândul spectacolului ce va avea loc în mod gratuit și câțiva negustori sfătoși veniți ... nu pot parcurge cei cinci kilometri, până la biserica cealaltă...

Gealații s'au așternut pe lucru. Toate icoanele sunt scoase în mijlocul curții și puse grămadă, una peste alta. Câțiva s'au suit în clopotniță

Exerciții de skyöring ale armatei roșii

Comisarul zâmbește batjocoritor și-l dă la o parte, recomandându-i la nevoe munca... silnică.

Cu un sgomot asurzitor, cele două clopote se prăbușesc la pământ, prefăcându-se în mii de bucăți și dărâmând un perete al clopotniței... Odăjdiile sfinte și icoanele, au format o grămadă destul de mare, ca să nu mai poată fi cărate în altă parte. Unul dintre cei descreerați, se crede genial turnând gaz peste ele și dându-le foc... Ceilalți fac haz. Credincioșii se depărtează îngroziți și blestemând în gura mare. Bietul preot a leșinat pe banca din apropiere...

Cutremurat de groază, mă depărtez, odată cu ultimii credincioși, întrebându-mă cum de mai poate îngădui Dumnezeu asemenea oameni pe pământ?

(Va urma)

JOSEPH de SAXA

Banditii din Chicago

TEROAREA ORAŞULUI

— Alo! Alo!... Poliţia centrală?.. Aici agentul cu numărul 815... Trimiteţi urgent ajutoare!... Pe Madison Street colţ cu State, încăerare între banditii lui Capone cu cei din cartierul nordic... numeroşi morţi... Inconjuraţi străzile!

Două minute după aceea, telefonul poliţiei sbârnie din nou. La capătul firului o voce calmă, răspicată, cu nuanţă ironică, grăeşte:

— Aici Capone... Nu vă deranjaţi în zadar!... Incidentul din Madison Street s'a terminat. Oamenii s'au retras, luând cu ei şi pe cei răniţi... A fost o chestiune particulară... Nu daţi curs niciunei anchete... *Ne trebuesc gloanţele pentru alte afaceri...*

* * *

Cine cunoaşte oraşul Chicago, reşedinţa celor mai temuţi bandiţi ai secolului, nu va fi deloc surprins, citind în fiecare zi prin gazete, asemenea relatări.

Atentatele cu bombe, asasinarea agenţilor de poliţie şi încăerările între bandiţi, sunt acolo simple fapte diverse, cotidiane.

Poliţia, cu toată organizaţia ei exemplară, rămâne neputincioasă faţă de ingeniositatea şi forţele cu care lucrează bandiţii.

Când se produce o încăerare, populaţia pacinică fuge îngrozită şi se ascunde prin poduri şi pivniţe, de frica gloanţelor.

Bandiţii nu mai uzează de revolver, — o jucărie pentru ei, — ci direct de bombe şi mitraliere. Fiecare bandă îşi are automobilul ei blindat, prevăzut cu două-trei mitraliere, care, când sunt puse în funcţiune seceră fără milă în dreapta şi stânga. De aceleaşi arme dispune poliţia; atât că până să sosească detaşamentul de sergenţi, bandiţii sunt în cuiburile lor tainice, sau într'o altă parte a oraşului, unde au plănuit o lovitură. Căci lucrează, de multe ori, cu acest procedeu de inducere în eroare; în timp ce unii provoacă un scandal într'o mahala îndepărtată, cu scop de a atrage poliţia, alţii operează liniştiţi în centrul oraşului, unde sergentul e forţat, adesea, să le dea el însuşi o mână de ajutor, sub ameninţarea revolverelor.

Incercarea unui revolver „fără sgomot”

Al. Capone nu se lasă a fi fotografiat; sus: vedere generală a unei porţiuni din Chicago.

Teroarea a început prin luna Noembrie a anului 1924, bandiţii erau stabiliţi în Chicago de mai mult timp şi dacă nu s'ar fi iscat un incident între ei, — de pe urma căruia un anume Dean O'Banion, şef al bandei, care opera în cartierul nordic, să cadă străpuns de gloanţe în pragul casei lui, poliţia n'ar fi bănuit, decât poate mai târziu, prezenţa vestitului sicilian Al. Capone în oraşul acesta.

Dean O'Banion şi-a dictat condamnarea la moarte, pronunţând cuvintele:

— La dracu cu aceşti idioţi de Sicilieni!

A doua zi, cădea străpuns de şase gloanţe dum-dum... Se bănuia că însăş mâna lui Capone l-ar fi răpus; totuşi la înmormântarea lui, cea mai frumoasă coroană purta numele Sicilianului....

Era, poate, o şarjă la adresa poliţiei...

IN DOI ANI TREI SUTE DE CRIME

De-atunci, atentatele s'au înmulţit, repetate la intervale destul de scurte. Ura reciprocă, ce şi-o purtau cele două bande, a dat naştere la sângeroase acte de răsbunare.

Poliţia intervenind, a suferit, de fiecare dată, însemnate pierderi în rândurile policemanilor şi ale inspectorilor.

Numai într'o singură dimineaţă de Iunie, în anul 1925 între orele 9—11, cincizeci şi cinci de poliţişti au căzut pradă gloanţelor; toţi cu craniile perforate. Căci din cauza zalelor cu care sunt îmbrăcaţi poliţiştii, — zale care îi apără contra gloanţelor, — bandiţii ţintesc numai la cap, provocând moartea fulgerătoare.

O statistică întocmită a stabilit pe socoteală acestor bandiţi peste trei sute de morţi, afară de acei cari au căzut victime atentatelor cu bombe în masă. Aceasta între anii 1927—1929.

E de relevat faptul, că manoperele bandiţilor au început, în ultimul timp, să influenţeze şi asupra politicii oraşului.

Desele schimbări ale consiliului comunal, determinate de imposibilitatea de a lupta contra teroarei, exercitată de bandiţi asupra oraşului, l-au decis pe Capone să se vâre puţin în politică şi să strecoare la alegeri şi câţiva dintre oamenii lui cu vază, cari să-i apere *interesele*.

Aşa se şi explică, pentruce arestat fiind de câteva ori, Capone a fost pus în libertate, din lipsă de dovezi contra lui. Nici măcar membrii bandei adverse, n'au avut curajul să furnizeze dovezile vinovăţiei lui.

Cu toate acestea, alcoolul soseşte şi se vinde cu butoaiele la Chicago, — aceasta este, dealtfel, preocuparea de căpetenie a bandiţilor. S'au descoperit chiar fabrici, unde se mustiau fructele, pentru extragerea alcoolului.

Şi cel mai temut duşman al lui Capone nu este poliţia, cum s'ar putea crede, ci şeful bandei din districtul nordic, care are tot interesul să-l omoare, spre a pune el mâna pe cartierele de sud, unde se oferă un şi mai vast teren de activitate contrabandistă.

Dar Capone este prudenţa personificată. Nu iese niciodată în oraş, decât în automobilul lui, căptuşit cu oţel şi precedat de un altul, înarmat cu patru „torpedos”, patru guri de mitralieră mascate, care la cel mai mic atentat, sunt gata să împrăştie moartea în inamici.

Aşa domneşte Capone într'unul dintre cele mai civilizate centre ale Americii de Nord....

J. V.

Oamenii lacurilor

Jos dreapta şi stânga: *Vederi de pe lacul Ledro. O parte a satului preistoric, descoperit de curând de archeologi.*

UNA din cele mai remarcabile descoperiri preistorice, s'a făcut de curând în Italia, pe lacul Ledro de lângă lago Garda, unde s'a găsit un întreg sat al vechilor oameni, din epoca de piatră, sat care după diferiţi archeologi a existat acum vre-o 70.000 de ani, stăruind şi în epoca de bronz.

Oamenii lacurilor reprezentau o subdiviziune a acestei epoci. Erau inteligenţi şi practici, dovadă aşezarea lor în jurul apelor, ceeace le făcea traiul mai suportabil.

Ei au ridicat prima treaptă a civilizaţiei, şi acest fapt face descoperirea extrem de importantă.

Satul a fost scos la lumină pe neaşteptate de inginerii ce scoborau nivelul lacului, în apropierea marilor lucrări hidroelectrice dela Rovereto.

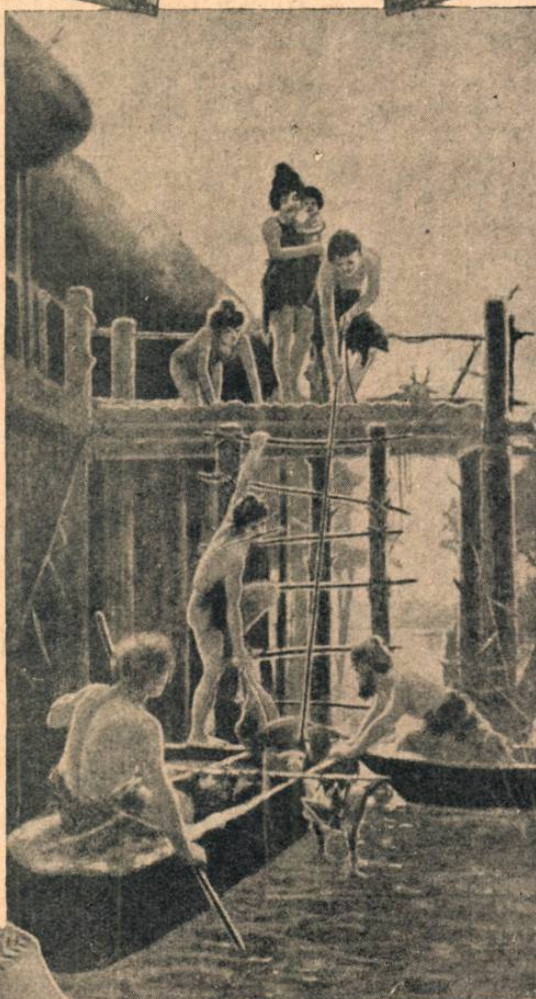
Aşezarea ieşită la iveală, ocupă o întindere de peste 1820 m.² şi prezintă o pădure de ţăruşi, pe care a fost clădit satul. Sunt din lemn de mesteacăn şi s'au păstrat în chip surprinzător.

O cercetare superficială, pentru aflarea obiectelor lăsate de locuitorii lacurilor, a scos la lumină numeroase obiecte din vase şi podoabe cu şi fără ornamente de incrustaţie. Stilul de lucru e cu totul original şi arată că aşezarea a durat timp îndelungat.

Oamenii lacurilor au apărut în epoca de piatră şi s'au întins asupra unei mari părţi din Europa, oriunde puteau găsi lacuri, pe ale căror maluri, să-şi clădească locuinţele.

Statueta rudimentară a unui harpist, ceeace denotă că oamenii lacurilor, cunoşteau muzica.

Sus: *întoarcerea bărbaţilor cu provizii, întâmpinaţi de femeile şi copiii lor.*

Stânga: *Cap de femee, sculptat în ivoriu.* (dr.) *Pieptenele unei femei lacustre.*

Jos: *Piatră găsită implântată într'un craniu.*

Aci găsiau o hrană îmbelşugată atât în apă cât şi în aer; apoi se puteau fortifica lesne, împotriva eventualelor atacuri ale fiarelor sălbatice. Aceste condiţiuni se găsiau mai ales în Elveţia şi în ţinuturile învecinate, unde climatul era mai sănătos decât în restul Europei şi au rămas până astăzi *Mecca* acelora cari îşi caută sănătatea.

Oamenii lacurilor prezintă un frumos contrast, faţa de oamenii cavernelor, cari se îngropau în văgăunile lipsite de aer şi de lumină ale stâncilor.

Primii locuitori au înfipt pari în marginea apei, au pus trunchiuri deacurmezişul şi-au clădit colibe de diferite feluri. Curând învăţară să întrebuinţeze piei de animale, spre a-şi feri locuinţele de vânt şi de apă.

Oamenii aceştia scăpaseră în mare parte, de pericolele troglodiţilor, cari aveau să lupte cu marile fiare sălbatice.

Perspectiva lacului era dintre cele mai minunate. Aveau bărci grosolan cioplite din trunchiuri de copaci, în care pescuiau sau făceau plimbări.

Aveau vite, câini şi alte animale domestice, după cum arată aranjamentul satelor.

Unul din cele mai interesante obiecte, descoperite într'un sat, situat pe un lac elveţian, e un rudimentar calendar de piatră. Aceşti oameni începuseră să împartă timpul în zile şi luni şi observaseră creşterea zilelor, în mijlocul iernii.

Ziua anului nou, era pentru ei, ca pentru toate popoarele primitive, una din cele mai mari festivităţi ale anului, căci însemna sfârşitul mizeriilor şi lipsurilor iernii.

Un savant a imaginat, cum trebue să se fi desfăşurat această zi la oamenii lacului Garda, acum câteva zeci de mii de ani.

Femeile şi fetele stăteau pe platforme, în jurul locuinţelor, împletind cu ace de os şi aşteptau în-

(Continuare în pag. 26)

RAVACHOL

ROMANUL UNUI AVENTURIER ANARHIST

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

In comuna Varizelle a fost găsită o femee, ucisă în stradă, după miezul nopţii. Stăpânul ei, negustorul de vechituri Rivalier, fu găsit într'un lac de sânge, asasinat, în locuinţa lui. La locul crimei, nu s'a găsit decât un muc de ţigară, cu cartonul înroşit de fard.

UN ŢIPĂT ÎNFIORĂTOR...

Cel dintâi martor audiat, fu Rabat, patronul cafenelei, în dreptul căreia se găsise cadavrul văduvei Faure. Rabat nu auzise nimic suspect în cursul nopţii, în care se petrecuse crima.,

O vecină însă, d-na Courbon, care locuia peste drum de cafeneaua Rabat, declară că a auzit în timpul acelei nopţi, un ţipăt înfiorător, ce venea din stradă, şi care o trezise din somn. Ea sculă pe bărbatul ei; se duseră la fereastră, dar noaptea era atât de neagră, încât nu văzură nimic. Tăcerea se lăsă iar asupra străzii şi soţii Courbon se culcară, în clipa când orologiul dela primărie bătea ora unu noaptea.

Aşadar, crima se făptuise la ora unu noaptea.

Laurent Goutelle, bătrânul servitor al lui Rivalier, se prezintă judecătorului de instrucţie.

El aduse dovezi că se afla în noaptea crimei la Maubeuf, unde ajuta cumnatei sale, de câteva zile, la cultura cartofilor. Ipoteza că bătrânul servitor ar fi asasinul, căzu.

Se constată că o văduvă Seytre, auzise în noaptea crimei, sgomotul căderii unui corp, înainte de trecerea ultimului vagon de tramvai. care se retrăgea în fiecare noapte la ora 1 şi 20, prin faţa cafenelei lui Rabat.

Atunci, se prezintă la cabinetul judecătorului Hector Bucquoy, un acar, anume Jean Viallon, care locuia lângă cafenea, într'o casă ocupată de numeroşi chiriaşi. Viallon declară judecătorului, că în noaptea crimei auzise uşa dela odaia unui vecin al său deschizându-se, de unde deducea că vecinul său eşise afară din casă, în a cea noapte tragică.

— Cum îl chiamă pe vecinul d-tale de cameră? îl întrebă judecătorul.

—André Ferret, zis Carabas.

— Nu poţi preciza cam pe la ce oră ai auzit deschizându-se uşa dela odaia sa?

— După miezul nopţii.

— Ultimul vagon de tramvai, dela 1 şi 20, trecuse?

— Da.

Martorele Courbon şi Seytre însă, auziseră ţipătul septuagenarei Faure şi căderea corpului ei, înainte de trecerea ultimului tramvai.

Totuşi André Ferret, zis Carabas, a avea un cazier bogat. Judecătorul Bucquoy văzu astfel, că acest Carabas fusese arestat de câteva ori, pentru bătăi, scandaluri şi răniri.

Carabas fu arestat şi de data aceasta, dar peste câteva zile, fu pus în libertate, de oarece detectivul Sirven adunase probele unui alibi, pentru Carabas, care nu eşise din casă la 2 noaptea, când vecinul său auzise uşa, ci atunci se întorsese. Or, Carabas îşi petrecuse seara într'o cârciumă, unde fusese văzut de numeroşi martori.

In ce priveşte provenienţa restului de ţigare cu cartonul înroşit, găsit de Sirven la locul crimei, vecinii declarară că nici o femee fardată nu intrase vreodată la Rivalier....

Detectivul analiză îndelung acest rest; el constată că micul carton fusese strâns în dinţi cu nervozitate, şi că în el se imprimase chiar urma unui dinte lat....

SIRVEN CAUTĂ FEMEI CARE FUMEAZĂ

Detectivul Sirven colindă tavernele din Varizelle, ca să descopere pe femeea cu buzele fardate, care fumase în casa lui Rivalier, ţigara cu cartonul înroşit. De asemeni, pândi în jurul celor 2—3 case bogate din comună, unde ar putea locui femei cochete. Singurul indiciu ce poseda, era că femeea cu buzele roşite, care fumase acea ţigare, avea un dinte lat.

Să se noteze, că nu numai fardarea buzelor dar şi fumatul, era un obiceiu foarte rar la femei, pe vremea aceea, când moda nu-l generalizase.

Sirven găsi o babă care fuma, dar nu-şi roşia buzele. Găsi deasemeni femei cu buzele făcute, dar care nu fumau.

In fine, îşi notă două femei pierdute şi o aristocrată, care-şi roşiau buzele şi fumau, şi le puse sub urmărire. In noaptea crimei însă, ele aveau alibiuri, că se aflau în altă parte, decât în casa lui Rivalier.

Aceste cercetări durară câteva luni, dezaprobate de judecătorul de instrucţie Hector Bucquoy, şi fură întrerupte de un fapt senzaţional.

Intr'o zi, Bucquoy fu anunţat la Saint-Etienne, unde îşi avea reşedinţa, de către direcţiunea penitenciarului din Montbrisson, că deţinutul Jean Baptiste Sabot din acea închisoare, a cerut să facă mărturisiri în chestiunea crimei din Varizelle, şi fiind ascultat de un substitut, declarase că el a ucis pe bătrânul Rivalier şi pe servitoarea lui.

Indată, Hector Bucquoy ceru să i se aducă deţinutul, împreună cu dosarul său.

Interogatoriul avu loc în faţa detectivului Sirven.

Judecătorul: Jean-Baptiste Sabot, recunoşti că ai ucis pe Rivalier şi pe văduva Faure?

Răspuns: Da.

Intrebare: Ai avut complici?

R.: Nu.

Hector Buquoy aruncă o privire triumfătoare spre Sirven, care răsfoia dosarul afacerei din Varizelle şi dosarul lui Sabot.

— Nu ţi-am spus eu, Sirven, că ucigaşul e un bărbat voinic? Ţi-ai pierdut vremea degeaba, căutând o femee....

Interogatoriul continuă.

I.: Povesteşte împrejurările în care ai comis crima.

R.: Mă aflam la Varizelle şi am ucis cu mai multe lovituri de cuţit

pe Rivalier şi pe servitoarea sa, ca să fur banii. Dar n'am găsit bani.

Din dosarul lui Sabot, reeşia că acesta era capabil de orice crimă, fiindcă mai ucisese în trecut un bătrân.

— In ce zi ai comis crima din Varizelle? îl întrebă Sirven.

— Nu-mi aduc aminte ziua exactă.

— Domnule judecător, se adresă atunci detectivul lui Bucquoy. Din dosarul afacerei din Varizelle, reese că asasinatele de care acest om se acuză, s'au petrecut la 26 Martie 1886, iar din dosarul său reese că Sabot se afla la această dată în penitenciarul dela Montbrison! Cum a putut făptui o crimă, find în închisoare? De-altfel, este evident că e un impostor: el declară că a ucis cu cuţitul, când noi am stabilit că Rivalier şi servitoarea sa, au fost ucişi cu lovituri de topor...

Peste câteva minute, magistratul află chiar din gura lui Sabot, că acesta se învinovăţise de crima din Varizelle, numai în speranţa că ar putea să evadeze, în timp ce va fi transportat dela Montbrisson la Saint-Etienne. Intr'adevăr, încercase să evadeze pe drum, dar nu isbutise....

INCENDIUL DELA POARTA ROŞIE

Intr'o noapte, se produse panică în mahalaua mărginaşe La Côte, de lângă Poarta Roşie, din Saint-Etienne.

Ningea. Din subsolul unei case de ţară, eşia un fum gros, care înegri peisagiul. Vecinii se alarmară:

— Arde la d-rele Roy!...

Din casă nu se auzia nici un ţipăt, nici un sgomot. Oamenii săriră să stingă ofcul, cu găleţi pline cu apă. Ei pătrunseră în casă, şi constatară că uşa dela pivniţă fusese spartă mai dinainte, de răufăcători.

Sosiră câţiva poliţişti.

In lipsa stăpânelor de acasă, — mica vilă era locuită vara de d-rele Louise şi Jenny Roy, — hoţii pătrunseră prin escaladarea zidului şi prin pivniţă.

Ei prădară casa, şi la plecare, făcuseră un morman de scaune în sufragerie, le stropiră cu gaz şi le dădură foc. De asemeni în pivniţă, umplură o roabă cu lemne şi pae, şi le aprinseră.

Scaunele s'au stins. Dar roaba din pivniţă fu îndată cuprinsă de flăcări, iar fumul era atât de gros, încât atrăsese atenţia vecinilor, cari reuşiseră să stingă acest început de incendiu.

Din Saint-Etienne sosiră şi surorile Roy, care stabiliră împreună cu detectivul Sirven, lista enormă a obiectelor furate. Hoţii încărcaseră pe îndelete, într'un camion, mobilier, argintărie, un barometru, un cântar, rufărie.

In pivniţă, un butoiu se găsi gol, deşi vinul nu cursese pe jos. Hoţii luaseră 200 litri de vin, pe care îl traseră ei înşişi cu un maţ, în hârdaele cu care-l transportară.

Judecătorul de instrucţie Hector Bucquoy fu însărcinat cu ancheta. El avu o scurtă consfătuire cu detectivul Sirven, care făcuse primele cercetări şi care urma, în consecinţă, să-l pună la curent cu primele cercetări.

Acesta, spuse dela început judecătorului:

— Banda care a ucis pe Rivalier, a operat şi la surorile Roy!

— Din ce deduci aceasta? îl întrebă Bucquoy. Sunt două lovituri ce nu se aseamănă câtuş de puţin; la Varizelle am avut o fioroasă şi îndoită crimă, aci nu e vorba decât de o hoţie, prin efracţie.

— Dar în ambele lovituri, tâlharii au dat dovadă de un sânge rece extraordinar. Ceeace caracterizează atât crima dela Varizelle, cât şi tâlhăria dela La Côte, este că banditul a stat foarte mult timp la locul loviturei, lucrând calm, pe îndelete, eşind în curte sau în stradă, şi întorcându-se în casă, operând fără teamă de a fi văzut, de par'că ar fi fost un individ invizibil!

— Un individ invizibil? repetă automatic judecătorul, nu fără un fior, deşi era, în general, un om rece şi foarte puţin impresionabil.

— E un om extraordinar de tare. Are complice o femee, urmă Sirven.

—Eşti atât de sigur că acelaş asasin dela Varizelle a operat şi aci? Ai vre-o probă?

— Da, răspunse detectivul.

Şi deschizându-şi tabachera, arătă judecătorului de instrucţie o foiţă, din care scoase două resturi de ţigări, cu cartonul înroşit.

— Unul din aceste resturi le-am găsit acasă la Rivalier. Celalt, — identic cu primul, — l-am găsit în sufrageria surorilor Roy!...

— Sirven, sări atunci judecătorul, trebue să găsim cât mai repede pe femeea care a fumat aceste ţigări! Prin ea, vom ajunge la ucigaşul lui Rivalier şi la incendiatorul dela Saint-Etienne!

CAVOUL SPART

Detectivul Sirven îşi lărgi cercul cercetărilor, dela Varizelle, în tot oraşul Saint-Etienne.

Evident, îşi spunea Sirven, că bandiţii şi femeea din banda lor, locuesc undeva, în apropiere, poate chiar în Saint-Etienne, sau la Varizelle, care nu este departe de Saint-Etienne.

In acest din urmă oraş însă, femeile care-şi făceau buzele şi fumau, erau mult mai numeroase, decât în mica localitate Varizelle.

Detectivul Sirven îşi notă câteva din femeile mai suspecte, cu caracteristicele de mai sus, dar fu întrerupt din aceste cercetări, de un fapt mult mai senzaţional, decât faptele diverse ce ancheta zilnic.

— Sirven, s'a întâmplat ceva înfiorător! îi zise inspectorul său de poliţie, care-l chemase în grabă.

Sirven îl privi uimit. Niciodată nu văzuse pe inspector palid ca acum. Pe un scaun, lângă biroul inspectorului, se afla un om grăsuţ, abătut.

— Sirven, urmă inspectorul, ia pe domnul şi duceţi-vă la faţa locului!...

— Dar ce s'a întâmplat?... Unde să ne ducem?...

— La cimitirul Saint-Jean Bonnefond!...

— La cimitir? întrebă Sirven aiurit.

— Ei da, domnul Chambodu, regisor, îţi va povesti pe drum... Viu şi eu îndată... Trebue să anunţ pe procuror...

Necunoscutul grăsuţ se ridică, înclinându-se în faţa lui Sirven.

Regisorul şi detectivul plecară spre cimitir.

Chambodu povesti cum, aflându-se de dimineaţă în cimitirul Saint-Jean, observase, după mirosul de cadavru, că un mormânt fusese profanat!... Dăduse de veste gardienilor din cimitir, cari verificară faptul. Pe monumentul mormântului, sta scris în litere de aur: „Baroana de Rochetaillée".

— Cum? exclamă Sirven. A fost profanat mormântul baroanei de Rochetaillée?...

Când ajunseră la cimitir, un grup de gardieni se aflau împrejurul mormântului profanat.

— Ce s'a întâmplat? întrebă detectivul pe şeful paznicilor.

Acesta îi răspunse, cum în timpul nopţii, pe o furtună groaznică, pe când tunetele bubuiau şi ploaia ripăia, astupând orice sgomot, cineva sărise zidul în cimitir şi, cu un drug de fier, mişcase lespedea de marmoră, grea de 150 kilograme, de pe gura mormântului baroanei de Rochetaillée.

— Pe semne că banditul a lucrat îndelung, până să poată ajunge la cadavru, zise paznicul. Intr'adevăr, nu numai că a dat la o parte lespedea, dar a spart apoi o altă piatră, ce se afla peste sicriu. A tăiat apoi lemnul de stejar al coşciugului, desfăcându-i cercurile de fier.

Sirven constată că profanatorul tăiase coşciugul în dreptul pieptului moartei şi introdusese mâna în sicriu şi sub cămaşa cadavrului, ca să-i fure colierul dela gât!

Procurorul sosi cu fiul decedatei. Tânărul de Rochetaillée, lămuri că mama sa fusese înmormântată cu un lănţişor şi o medalie la gât, care nu avea însă vre-o valoare deosebită.

(Va urma)

Oamenii lacurilor

(*Urmare din pag. 23*)

torcerea bărbaţilor dela diferitele lor îndeletniciri. Parte din ei erau plecaţi în piroage, la pescuit, alţii în pădure, sau la păscutul vitelor.

Masa era pregătită, iar pâinile de grâu şi meiu, stăteau coapte pe vatră. Oala cu fiertură aburia pe foc şi deasupra flacărilor, se frigea o gâscă sălbatecă gustoasă, întoarsă de o fetişcană. Apoi, mai erau fructe conservate şi o oală cu fiertură de mere uscate. Această gâscă friptă, cu sos de miere, era socotită în acele vremi preistorice, bucate alese pentru o sărbătoare de iarnă ca Anul Nou.

Că aceasta era o zi festivă, o dovedesc podoabele din dinţi de animale şi scoici, cu care se gătiau femeile şi copiii. Celor mici li se deslegau sforile, — ce-i opriau să cadă de pe platformă în apă, şi îşi întâmpinau părinţii, în braţele măicuţelor.

Vestmintele erau din pânză de in, frumos lucrată, pe gherghefele inventate de ingenioşii bărbaţi.

Oamenii lacurilor progresaseră într'un asemenea grad, încât considerau pieile de animale prea grosolane, pentru femeile şi copiii lor.

Aveau tacâmuri de lemn şi vase de lut, modelate cu mâna. Femeile îşi pieptănau părul lung, cu piepteni făcuţi din lemn.

Bărbaţii navigau în bărci, săpate în trunchiuri de arbori, cu ajutorul focului, şi reveniau cu ele încărcate cu păstrăvi şi alte feluri de peşti, cu raţe şi gâşte sălbatece, vânate pe lac. Gruparea cuprindea pescari, păstori şi chiar agricultori.

Păstorii erau însoţiţi de câini, — o specie mică, astăzi dispărută, — foarte iubiţi de stăpânii lor.

Că aceşti oameni preistorici aveau o religie, reese din respectul ce-l dădeau morţilor şi din obiceiul lor de a pune vase cu mâncare lângă ei, ca să le aibă la deşteptare, pe cealaltă lume.

Statueta unui harpist, găsită într'unul din aceste sate, dovedeşte că oamenii lacurilor, aveau instrumente muzicale. Inaintea acestei descoperiri, se credea că harpa era originară din Arabia şi fusese adusă în Europa de grecii antici.

Viaţa acestor oameni, era uşoară şi plăcută, adevărata sărăcie le era necunoscută.

Pădurile le oferiau nesecate provizii de alune, fragi, mure, smeură şi alte fructe.

Când doriau o mai mare cantitate de peşte, prindeau cu plasa şi-l ţineau viu, în locuri închise sub locuinţele lor.

Primăvara, câmpiile erau răscolite de plugurile de lemn şi semănate cu grâu, meiu şi alte cereale.

Oamenii lacurilor, erau fiinţe pacinice, după cum indică armele lor uşoare şi preponderentul număr al uneltelor. Fără îndoială, aveau uneori loc bătăi între ei. Intr'un craniu s'a găsit o aşchie de piatră, atât de adânc împlântată, încât pare să fi provocat o moarte instantanee. Se crede că una din cele mai frecvente cauze ale dispuţelor lor, erau femeile.

Prima descoperire a acestor aşezări pe apă, s'a făcut în Elveţia, la 1854 şi de atunci archeologii s'au pornit pe aprige cercetări, întrucât aceste vestigii aruncă o nouă lumină, asupra timpurilor preistorice, mai ales că apele lacurilor conservă mai bine, decât nisipul uscat al Egiptului.

Origina acestor oameni, pluteşte încă în neguri.

Se crede că au pornit de pe podişul Iranului. Se deosebiau mult de nenorociţii locuitori ai cavernelor. Erau mai delicaţi, de o inteligenţă mult mai desvoltată şi se ocupau întrucâtva şi de artă. Printre dărâmăturile unuia din satele lor, s'a găsit un profil de femeie, sculptat în ivoriu.

Unele din aceste sate pe apă, au fost ocupate de oameni moderni, pentru frumoasa lor poziţie.

Ce au devenit oamenii lacurilor? E un mister, după cum mister e originea lor. Dispariţia a avut loc acum vre-o zece mii de ani.

Au fost victimele vre-unui popor năvălitor ce găsise mijlocul de a trece fortificaţiile lor, sau i-a secerat vre-o plagă?

Nimeni nu poate spune. Capetele parilor, în multe din satele lor, arată urme de foc şi din aceasta se presupune, că duşmanii s'ar fi strecurat punând torţe aprinse sub lemnăria locuinţelor.

In orice caz, par a fi dispărut într'o singură noapte.

Din mulţimea de obiecte făcute de ei, în timpul secolelor de pace, ştiinţa va putea să reconstituiască precis, tabloul vieţii duse de cei mai fericiţi oameni, în sbuciumatele timpuri, când lupta pentru cucerirea naturei, deabia începuse.

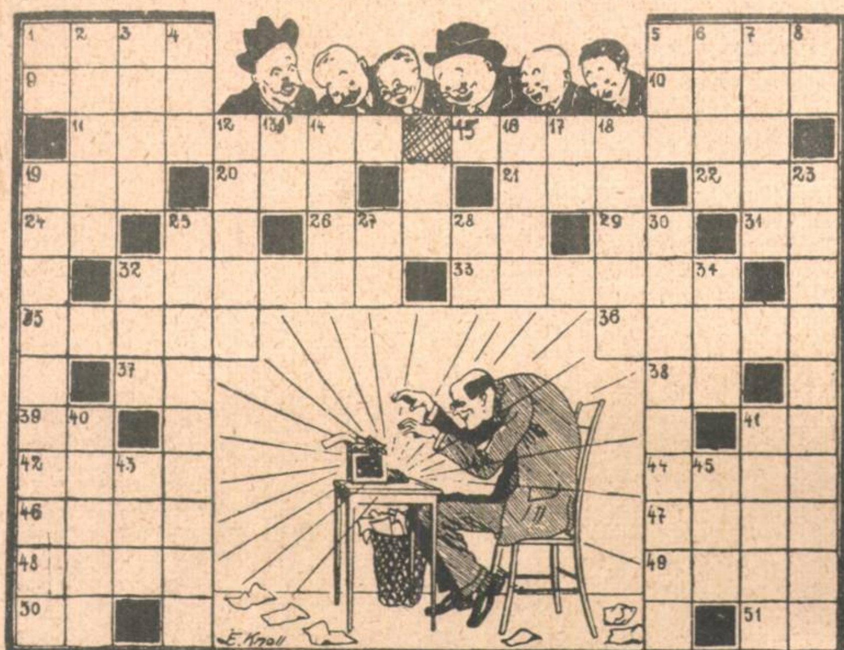
A. E.

Casei „Morell" a cărei pudră Lozor e ideală
Ioana Constantinescu
Miss Muntenia 1930

Jocurile „Realităţii Ilustrate"

Joc de cuvinte încrucişate

„AUTOR ŞI REDACTOR" (10 puncte)

Orizontal: 1) Organ de informaţiuni al opiniei publice. 5) Suflul vital, în mitologia indică. 9) Vechiul nume al Cristianiei. 10) Corp simplu lichid. 11) Drept al guvernului care atentează la libertatea pressei. 15) Operă mică literară. 19) Exterminat (fig.). 20) Ceasuri. 21) Limbă internaţională, formată din modificarea limbei esperanto. 22) Unde dispar multe din manuscrisele ce conţin debuturile unor viitoare talente literare? 24) Conjuncţie. 25) Două consoane din **geantă.** 26) Personalitate dotată în gradul cel mai înalt cu aptitudini creatoare. 29) Două litere consecutive din **agent.** 31) Interjecţie. 32) Destoinicie dobândită de ziarişti printr'o practică îndelungată, excluzând talentul. 38) Situaţie desonorabilă creiată prin atacurile violente ale ziariştilor lipsiţi de scrupule. 35) Aidoma. 36) Caracter (fig.). 37) Pronume. 38) Prefix. 39) Pronume. 41) Pronume posesiv. 42) Popor fanatic. 44) De ce nu trebue să fie lipsit un bun strateg? 46) Ce face un plagiator dat în vileag prin pressă? 47) Pronume. 48) Mediu material imponderabil răspândit în tot universul. 49) Tăiat de la suprafaţă (fig.). 50) Fluviu în Franţa. 51) Posed.

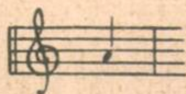
Vertical: 1) Notă muzicală, în gama muzicei orientale. 2) Survenit. 3) Selecţionat. 4) Fluviu în Europa. 5) Primele cunoştinţe căpătate într'un domeniu (fig.). 6) Inşelătorie. 7) Divinitate feniciană. 8) Ca la 51. 12) Directorul revistei „Arhiva genealogică". 13) Oraş în Chaldeea. 14) Diviziune în lumea organică. 16) Bate apa în.... 17) Umed. 18) Soţie. 19) Cea mai mare publicaţie săptămânală din România. 23) Formă prin care se tinde la realizarea pornirilor autonomiste într'un stat. 25) Părintele literaturii... tipografice!.... 27) Pronume. 30) Prerogativă de care se bucură pressa. 32) Cult. 34) Piatră preţioasă. 40) La sfârşitul fiecărei cărţi, atunci când... tot zeţarul este de vină! 41) La teatru. 43) Pentru înţepat. 45) Adverb.

(N. R. **Figura este reprodusă din rev. „Das interessante Blatt", cu numele adevăratului autor.—Gazeta Noastră însă, a crezut că şi-o poate însuşi, falşificându-i semnătura).**

Rebus

(10 puncte) **de R. BUSS**

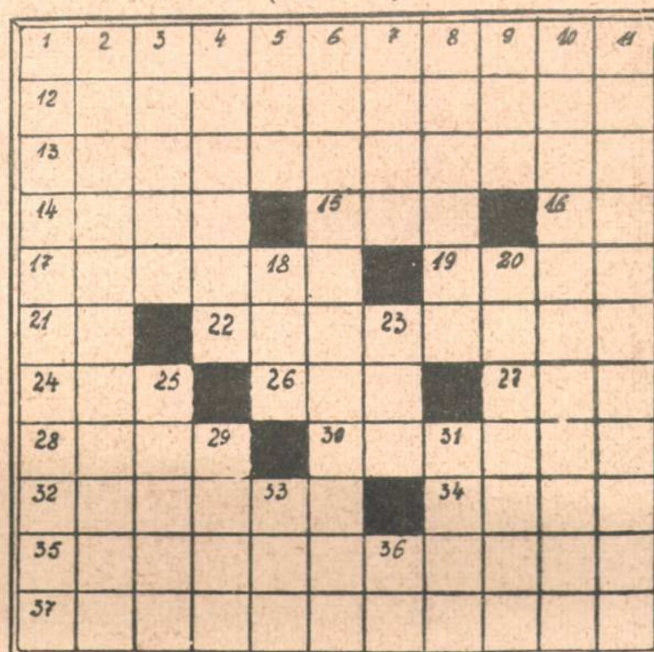

In faţa unui restaurant se afişase placarda de mai sus. — Ce conţinea?

Deslegările se primesc până la 10 Iunie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 170, 171, 172, 173 şi 174, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primeşte câte un volum. Premiile se vor distribui la 20 Iulie 1930.

Matchul nostru de cuvinte încrucişat

(Faza II-a).

Conform normelor stipulate, dăm mai jos careul reţinut cu ocazia fazei II-a a matchului nostru:

Concurenţii rămaşi vor trebui ca să execute un nou careu de 11/11, tot cu 8 pătrăţele negre şi 10 cuvinte lungi.

Răspunsurile se primesc până la 1 Iunie. După data aceasta vom publica toate soluţiile reţinute, pentru a fi apreciate prin voturi de ceilalţi cetitori.

Concurenţii rămaşi vor trebui mai multe voturi, va fi declarat învingător, primind şi premiul de 1000 lei.

Atragem atenţiunea d-lor amatori, că oricine poate participa la acest match.

de Rebus

ENIGMA

(10 puncte) **de Rebus**

Care este politicianul pe care-l găsim odată în două ministere, şi niciodată în Parlament?

ENIGMA

(10 puncte)

Scoateţi inima unui metal, şi va fi însufleţit de cele mai puternice pasiuni!...

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Const. Mille 7, Etg. II
TELEFON 306/67

Director redacţional:
NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe şase luni	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate . . .	„ 400

REALITATEA ilustrată

Foto-Manassé

Roze de Mai

Atelierele „Adevărul", S. A.

ANUL IV. — Nr. 174. — 29 MAI 1930. APARE JOI

REALITATEA ilustrată

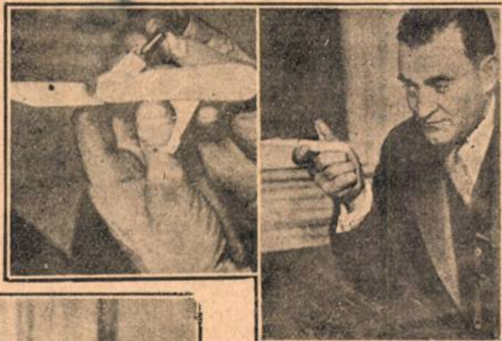

PREȚUL 10 LEI

Pentru patrie. Monumentul eroilor corpului didactic, ridicat în Piața Victoriei.

DIN TOATA LUMEA

Jos: *Un ziarist francez care a vizitat studiourue din Hollywood publică în ziarul „Pour Vous" impresii interesante de călătorie, în care afirmă că omul cel mai ocupat din cetatea filmului, este* Cecil B. de Mille, *cunoscutul regisor.*

Survenind noui evenimente în afacerea Kutiepow, soția dispărutului general s'a adresat din nou parchetului general francez. (dr.)

INGENIOZITATEA CRIMINALILOR AMERICANI

In Statele-Unite ca și în Europa, portul armelor este permis numai cu o anumită autorizație, care în cele mai dese cazuri, este foarte greu de căpătat. Pe de altă parte, raziile operate de poliție, în cartierele suspecte, ca și desele perchiziții ale indivizilor bănuiți, au făcut pe criminali mai cu seamă pe cei din Chicago, să adopte arme inofensive la vedere, dar cu atât mai periculoase în utilizarea lor. Astfel un inginer american, a inventat un revolver minuscul, montat într'un briceag, care nu diferă ca aspect, de alte cuțite.

Fotografiile noastre de sus arată cum este mânuită această armă.

O femee şef de bandă

ZILELE acestea urma să fie executată prin electrocutare, în America, *Irène Schroeder*, conducătoarea de bandă, care timp de doi ani de zile, a terorizat provinciile americane: Maryland, Kentucky, Arkansas şi Noul-Mexico.

Această femee, care a dus o viaţă atât de aventuroasă, n'are mai mult de douăzeci de ani. La cincisprezece ani s'a măritat, la şaisprezece ani a fost mamă, la şaptesprezece ani a divorţat şi acum are la activul ei unsprezece crime, vre-o cincizeci atentate, iar furturie obişnuite, nu se pot număra.

Organizase o bandă „model", utilizând toate perfecţiunile technicei moderne: avea automobilele ei, posturi de T. F. F. proprii, reporteri subvenţionaţi, cari îi serviau scopurilor ei prin presă, indicând mişcările poliţiei şi permiţând astfel nenumăratelor ei „filiale", să aibe o orientare imediată. Informaţii greşite, înregistrate de presă, după indicaţiunile ei, reuşiau să deruteze poliţia şi să ţie în curent „filialele" cu acţiunea „centralei". Infiinţase centre de aprovizionare, avea „oameni de pae" şi persoane, ce furnizau alibi-uri, o armată întreagă pe care o comanda, cu autoritatea unui şef temut şi iubit. Căci era femee în aceeaş măsură, în care era animatoarea şi creatoarea celor mai îndrăzneţe „lovituri". E drept că lucra sistematic, ţinând seama de interesele ei şi ale tovarăşilor de bandă.

De-altfel, în faţa justiţiei a făcut mărturisiri impresionante.

— „Mi s'au imputat mai multe crime decât am săvârşit în realitate", se apără ea în faţa juraţilor. „Am ucis, e drept. Ce vreţi, fiecare face ce poate, pentru a trăi, dar am ucis şi din plăcere!"

Irène Schröder în temniţă.

Apoi dădu numele celor trei victime, detectivi omorîţi de dânsa, fără nici un interes. Se făli şi cu victimele făcute din răsbunare. Şapte, la rând, într'un interval de opt luni de zile. Dar aceştia erau denunţători şi dispreţul pentru „trădători", întrecea chiar setea ei de răsbunare.

Instinctele criminale s'au manifestat la această eroină a crimei, încă din frageda copilărie. La vârsta de opt ani, atrasă de bunătăţile expuse în vitrina unui cofetar, intră în magazin şi, ameninţând pe proprietarul magazinului cu un cuţit, ceru să i se dea o cutie cu caramele.

Nu se lăsă intimidată de faptul, că a fost bătută şi dată pe brânci afară. Seara, reveni din nou, înarmată cu o sulă, pe care încercă s'o înfigă în braţul cofetarului. Acesta, — admirând sălbătecia copilului, — cedă şi fata plecă cu bomboanele, deşi poate, nesatisfăcută în fond, în instinctele ei sângeroase.

Irène Schroeder a fost o femee foarte frumoasă şi viaţa ei amoroasă, reprezintă un capitol tot atât de interesant, ca şi activitatea ei criminală. Un soi de humor fioros, seducea pe toţi banditii cu care venia în atingere.

Pentru prinderea „bandei", se concentrase o întreagă armată de poliţişti pedeştri, călări, automobilişti şi chiar aviatori.

Insfârşit fu arestată, după ce toţi tovarăşii ei, au fost ucişi.

Când i se ceti sentinţa de moarte, ea exclamă cu mândrie:

— „Mor fericită, căci am trăit bine!"

TRAGEDII POLARE

TREBUE să se știe că expedițiile științifice la poli, și-au marcat începuturile încă de acum trei sute și ceva de ani. Nu Nansen a fost primul, care s'a aventurat la pol, în anul 1893, ci John Danis, care a atins zona glacială prin 1588, iar după el, Baffin în 1616, Parry în 1827, Franklin în 1855 și Hall în 1871. In anul 1897, după succesul lui Nansen, un alt explorator, Andrée, are curajul să încerce aceeaș periculoasă călătorie. Tot astfel de Caqui care reușește să atingă polul Nord la 6 Aprilie 1909.

Expedițiile devin însă și mai interesante, din clipa în care dirijabilul intră în serviciul lor. Primul explorator care a sburat deasupra polului Nord, a fost Amundsen.

EXPEDIȚIA LUI BYRD

Comandantul Byrd, eroul celei de a doua traversări aeriene America-Europa, în anul 1927, și-a îndreptat numaidecât interesul asupra regiunilor polare de Sud. Cu două năvi și trei avioane, Byrd a pornit către *Mica Americă*, spre a preciza geografic regiunile încă necunoscute. Odată în posesia planurilor, Byrd nu se mulțumește numai cu atât și sboară către polul Sud însoțit de doi camarazi credincioși. Dar drama se apropia amenințătoare. Se iscă o furtună îngrozitoare, viscolul îngreuiază avionul și cei trei exploratori se văd aproape nevoiți să aterizeze. Or, aterisarea ar fi însemnat moartea sigură prin izolarea completă de restul lumii. Atunci Byrd ia decizia eroică de a sacrifica cele trei sute kilograme de alimente, preferând să riște chinurile foamei decât să ducă la eșec expediția. Ușurat, avionul se înalță și întreg echipagiul este salvat de mâna energică a lui Byrd, care dacă s'ar fi codit un minut, ar fi fost înmormântat de viu în pustiul înzăpezit al polului și toate cercetările lui ar fi dispărut în acelaș giulgiu hâd și nemilos, al ținutului cu lumina rece.

AVENTURA LUI SCOTT

La 15 Iunie 1910, căpitanul Scott explorator tot atât de energic, ca toți acei cari au isbutit să smulgă secretele polilor, pleacă dela Cardiff pe bordul navei sale „Terra-Nova". Echipajul numără foarte mulți savanți. Magaziile sunt pline cu alimente pentru timp îndelungat și cu o trupă de poney de Manciuria, meniți a servi la cursele polare.

In a doua jumătate a lunei Octombrie hărțuit de furtună, vasul atinge punctul Lyttelton în Noua-Zelandă. Un mic popas și exploratorii ridică ancora, înaintând spre marea lui Ross. De-aici încep adevăratele pericole. Nava trebue să plutească numai printre ghețari, până la Marea Barieră.

Și iată-i, în plină iarnă, debarcați în apropierea vulcanului Erebus, unde sărbătoresc începutul anului 1911. Lunile de iarnă au trecut monoton și fără ca exploratorii să mai facă vre-un pas înainte. Odată însă cu schimbarea anotimpului, Scott hotărăște marea aventură, aceea din care a fost sortit să nu se mai întoarcă niciodată.

Insoțit de patru tovarăși și îndemnând la drum convoiul de poney, Scott se afundă în negura ghețarilor și atinge polul. Bucuria lui nu mai cunoaște margini; se apleacă și sărută locul, dar se retrage stupefiat. Emoția îi strangulează vocea, fața lui capătă culoarea pământului... Deasupra punctului magnetic, zace o casetă de metal... In interior, un drapel norvegian și câteva manuscrise. Era semnul lăsat de Amundsen, care trecuse pe acolo, cu o lună înaintea englezilor... Aceasta a fost cea mai grozavă lovitură pe care a primit-o Scott.

Cortul roșu al comandantului Nobile.

Trist, descurajat, abătut, lovit în ambiția lui, Scott reia drumul către țărm. Avalanșe de zăpadă se pornesc deoparte și de alta, împiedecându-le calea. Doctorul expediției se îmbolnăvește și ca să ușureze sarcina tovarășilor, se sacrifică, dispărând într'o noapte de lângă ei.

Dar sacrificiul a fost inutil. Soarta exploratorilor și-a urmat vitregia. Ninsoarea nu mai contenia o clipă, animalele muriau una câte una și alimentele erau pe sfârșite. Anemiați, bolnavi, descurajați, cei patru savanți făceau eforturi supraomenești, ca să-și urmeze drumul. Sosi însfârșit, ziua când ultimul biscuit a fost împărțit în patru...

Și 'ntr'o dimineață, sleiți de puteri, învinși de forțele naturii, curagioșii eroi ai polului cad unul lângă altul, în brațele veciniciei.

„Adio, căpitane!" șueră vântul monoton al pustiului alb...

Cu o ultimă sforțare, Scott își așternu pe hârtie testamentul.

Puțin după aceea, o expediție pornită în căutarea lor, găsește cele patru cadavre înghețate unul în brațele celuilalt, strânși în unirea eternă. Mâna lui Scott s'a încleștat pe carnetul în care și-a scris ultimele rânduri.

TRAGEDIA LUI NOBILE

Cea mai recentă și cea mai înfiorătoare dramă polară, este pățania dirijabilului „Italia" comandat de generalul Nobile și pornit în Mai, 1928 să exploreze regiunile arctice.

Câtva timp, posturile de T. F. F. primiau vești bune. Intreg echipagiul din care făceau parte câțiva savanți cu renume mondial, era sănătos și dispus să continue călătoria, condițiunile atmosferice menținându-se favorabile.

Ziarele elogiau succesul expediției când deodată, brusc, aparatele înregistrară semnalul disperat de ajutor, S. O. S... Apoi, nimic. Nici un semn de viață nu mai reuși să parvină până la posturile de T. F. F. Bănuelile cele mai teribile, încolțiră în mintea celor cari urmăriau expediția.

Se formară numeroase echipagii de ajutor și porniră în căutarea naufragiaților. Dar zilele treceau și nimeni nu aducea vre-o speranță. Lumea începuse să considere pe îndrăznetii exploratori morți.

Cu toate acestea, echipagiul trăia. Dirijabilul fusese atras către pământ din cauza gheții ce se depusese și apăsa pe suprafața lui. Un contact violent cu o banchiză și dirijabilul se rupse, iar una din nacele rămăsese deasupra ghețarului. Cealaltă dispăruse la orizont cu tot ce se afla în ea.

In nacela rămasă jos, erau generalul Nobile și câțiva oameni, dintre cari unii căpătaseră răni grave.

Cu puținele alimente ce aveau cu ei, naufragiații începură zilele de agonie. Lipsiți de medicamentele necesare, răniții suferiau chinuri atroce. Insuș Nobile avea leziuni pe tot corpul și fracturi.

Radiotelegrafistul isbuti să-și improvizeze un post, dar cu care nu putea decât să recepționeze, nici decum să transmită.

Sguduiți de friguri, înfometați în jurul focului, naufragiații nu auziau toată ziua, decât muzica de dans dela Berlin sau operele transmise dela Milano... Mai târziu, telegrafistul reuși să repare și aparatul de emisiune și la semnalul acestuia, comandantul Guilbaud, care se prepara să traverseze Atlanticul, se îmbarcă pe hidroavionul său „Latham", veni în Norvegia, unde-l rugă pe Amundsen să-l însoțească și porni spre pol.

„Latham" nu s'a mai întors deatunci... Guilbaud și Amundsen au murit eroic, luptând pentru salvarea semenilor lor...

Târziu de tot, cuirasatul rus „Krassin" atinse punctul celor naufragiați, salvând pe cei doi ofițeri Mariano și Zappi cari, împreună cu Malmgreen, părăsiseră grupul central. Malmgreen murise pe drum și se bănuește că Zappi, înfometat, s'ar fi hrănit din cadavrul lui...

Nobile fu salvat la rândul său.

Cu toate acestea, expediția italianului n'a făcut decât să semene victime pe unde a trecut, din cauza nepriceperii comandantului.

Insuș guvernul țării sale l-a renegat, ca pe un om lipsit de tact și energie.

Iar astăzi, când Nansen, unul dintre pionerii expedițiilor polare s'a stins din viață, când știința umană a făcut atât de mari progrese în toate domeniile, polii pământului își păstrează încă o parte din misterul care-i învălue.

J. V.

De vorbă cu cititorii

Această rubrică, larg deschisă cititoarelor şi cititorilor noştri, va fi redactată în permanenţă de d. JOSEPH de SAXA, care va răspunde tuturor întrebărilor din domeniul artistic, acordând un deosebit interes cinematografului.

Mai mulţi cititori. — O instalaţie bună pentru prezentări sonore la periferie are, în primul rând, un cinematograf depe calea Călăraşilor. Atât funcţionarea aparatelor, cât şi acustica sălii, pot rivaliza cu cele mai perfecte instalaţii străine. Să sperăm că în toamnă vom avea şi mai multe săli de periferie, înzestrate cu asemenea aparate. 2) Greta Garbo locueşte la Santa Monica, lângă Hollywood, în vila ei proprie. Cu cine locueşte acolo?... Iată ceeace nu v'aş putea preciza. Dealtfel, nu găsiţi că sunteţi oarecum indiscreţi?...

N. Zamfirescu. — Cred că dela grădina „Coloseum" nu va lipsi nici filmul bun, în vara aceasta. Este cea mai indicată pentru astfel de spectacole, în timpul sezonului şi apoi, spectatorii de astăzi, oricât ar fi de bogat un program, vor şi un film. Trăim doar în epoca imaginii animate...

Iordan. — Iată adresele dorite: Emil Jannings, Berlin, Charlottenburg, Reichstrasse 3; Lupu Pick, Berlin SW, Wilhelmstrasse 10; Harry Piel, Berlin N W 7, Unter den Linden, 69.

Sică. — Mulţumesc! Mai poftiţi vă rog!

Soly Blechner. — Bébé Daniels şi Clara Bow primesc corespondenţa prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hollywood Cal. U. S. A. Conrad Veidt locueşte la Berlin. Ii puteţi scrie prin „Film Führer", 217, Friedrichstrasse, Berlin S. W. 68. Willy Fritsch, Berlin - Charlottenburg, Kaiserdamm, 95.

A. V. F. T. — Imi pare bine de noua mea cunoştinţă... anonimă. 1. Bonurile pentru premii se trimit laolaltă la sfârşitul seriei. 2. Greta Garbo morfinomană?... De unde naiba aţi mai scos-o şi p'asta? Eu nu sunt câtuş de puţin documentat asupra „grozăviilor" ce se povestesc despre Greta şi cred că aci s'ar potrivi de minune parabola cu vulpea şi strugurii. Greta e o femee excepţional de serioasă, în viaţa-i particulară, nedând nici o atenţie pleiadei de adoratori, cari roiesc în jurul ei. De-aci clevetirea... N'avem oare atâtea exemple în jurul nostru?

O cititoare a Realităţii Ilustrate. — Imi permiteţi să vă atrag atenţia asupra pseudonimului care ar putea da loc la confuzii. Avem atâtea zeci de mii de *cititoare!* Imaginaţi-vă că toate ar semna la fel... Pentru „marele filantrop" puteţi adresa atât: John Rockefeller, U. S. A. Vă garantez însă că nu e tocmai atât de „mare filantrop" cum îl credeţi şi găsesc că faceţi risipă inutilă de mărci.

Dorothy Coogan. — Pentru Willy Fritsch vedeţi mai sus. Jaque Catelain locueşte la Paris, 63 Bd. des Invalides. Suzy Vernon, Paris, 46, Bd. Soult. Nancy Caroll prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hol. Cal. U. S. A.

Algiria Dardangio. — In România nu cunosc nici o şcoală în care v'aţi putea prepara pentru cinematograf. Şi nici case de producţie prea faimoase. Să sperăm că vom avea, cu timpul...

Dom N. — La intrarea în Conservatorul de Muzică şi Artă Dramatică, se cere un examen precum şi o taxă de înscriere. Puteţi căpăta informaţiuni mai detailate, adresându-vă direct cancelariei din Str. Ştirbey-Vodă.

Don Costel. — Paul Wegener s'a născut la 11 Decembrie 1881 la Koenigsberg în Prusia răsăriteană. 2. Dintre filmele mute realizate anul acesta nu-ţi pot indica niciunul, pentrucă toate... sunt sonore sau vorbitoare. 3. Un pseudonim frumos ar fi... acela pe care nu ţi l-ai schimba prea des.

Josephine. — 1. Actriţa despre care vă interesaţi nu e căsătorită. 2. Bessie Love primeşte corespondenţa prin „The Standard Casting" (Vedeţi mai sus). 3. Jackie Coogan a părăsit, pentru câtva timp studioul, spre a-şi face studiile şcolare. Aceeaş adresă ca şi Bessie Love. Artiştilor români le puteţi scrie prin intermediul redacţiei noastre, care va face să le parvină orice corespondenţă... suficient francată.

Lola. — In viitoarele numere ale revistei noastre veţi găsi ceeace vă interesează.

Dorinţa elevului. — ... e greu de realizat. Nu se face cineva, cu una cu două artist de cinema, mai ales la noi. Eu îl sfătuiesc pe elevul *dornic de celebritate* să înveţe carte mai departe şi 'n loc de cinematograf să viseze trecerea examenelor... Ei, dacă ni s'ar realiza, în viaţă, tot ceeace dorim, am fi adevăraţi eroi din 1001 de nopţi! Din păcate trăim epoca celor 1001... de necazuri... Almanahul „Realităţii Ilustrate" se trimite contra costului achitat ad-ţiei noastre, prin mandat poştal.

Hygia. — Nu vă puteţi imagina câtă plăcere mi-au produs rândurile dv.! Aveţi un suflet atât de frumos şi o minte atât de clară! Cu toată rezerva în care mă menţin, nu mă pot opri să vă mulţumesc pentru frumoasele cuvinte ce mi-aţi adresat, atât mie cât şi revistei, la care colaborez acum şi unde sunt pe deplin satisfăcut, căci am un număr de cititori însutit decât cel de mai 'nainte şi de un nivel cultural mult mai ridicat... Mi-aţi face un mare serviciu, trimiţându-mi la redacţie numărul gazetei aceleia din Iaşi, care se ocupă de mine. La dispoziţia dv. oricând...

Doi ochi căprui. — Nils Asther, după umila mea părere, este un actor bun şi interpretează minunat, sub conducerea unui regisor care ştie să-l utilizeze. Trebue oare să mai vorbesc despre Greta Garbo? Ca să spun ceva nou, ar trebui s'o critic...

Violette Sauvage. — Nu te-aşteptai să mă găseşti aici, mărturiseşte, scumpă prietenă necunoscută, aşa e? Te întrebi ce va deveni gazeta cealaltă? Cred că ar fi mai bine să nu mai vorbim de cei morţi; îmi pare bine că ne regăsim şi vom avea ocazia să stăm de vorbă prin coloanele unei publicaţii atât de superioare... Când te reîntorci din Belgia?...

Jenica. — Rezultatul concursului de fotogenie va fi publicat la timp în revistă.

Laura Dunărea. — Greta Garbo primeşte corespondenţa la Metro-Goldwyn-Mayer-studios, Culver City, Cal. V. S. A. 2. Ivan Petrovich pe adresa: Berlin S. W. 68, Kochstrasse, 64. Dar cum rămâne cu chestia amoroasă, că în asemenea probleme delicate nu prea vreau să mă vîr? Scena cu sinuciderea e teatru... Teatru, dudue, încă nu cunoşti bărbaţii!... Fi prudentă! Este tot ceeace-ţi pot spune.

G. M. — Cercetaţi răspunsurile de mai sus.

H. H. — Semeni cu Valentino şi vrei să faci cinema! Foarte bine, dar mi-ai putea spune, Valentino cu cine a semănat când s'a lansat? Aud?... Te-ar mira dacă ţi-aş afirma că şi eu semăn cu Lon Chaney în „Cocoşatul dela Notre Dame"? Şi totuş nu m'am crezut îndreptăţit să aspir la gloria carierei lui... Eliza la Porta locueşte la Berlin-Charlottenburg, Kurländerallee 1. Te asigur însă că n'ar putea face nimic pentru d-ta, chiar dacă ai semăna cu Napoleon. Nu te supăra, dar socot mai bine să te previn că judeci cinematograful printr'o prismă greşită.

2 Diogenişti. — Vreţi, prin urmare să mergeţi într'o colonie depărtată, unde să duceţi viaţa după legile Naturii goale. Foarte frumos din partea dvs. şi eu nu vă pot ura decât călătorie bună, dar luaţi seama că mai există încă, pe alocuri, canibali şi, în loc de *butoi* să nu vă treziţi în... *oală.* Confuzia l-ar mâhni pe Diogene...

M. M. — Harry Piel locueşte la Berlin N. W. 7, Unter den Linden, 69. Scrieţi-i în limba germană.

Samson din Strehaia. — Adresaţi astfel: Ford, Uzinele *Detroit,* V. S. A. Să cadă în mâinile lui personal?... Uzaţi de un şiretlic: începeţi scrisoarea prin a-i comunica intenţia de a lua reprezentanţa fabricei sale pentru o ţară oarecare... Numai aşa, se va obosi s'o citească.

Creola-P. — Garry Cooper şi Larry Kent primesc toată corespondenţa prin „The Standard Casting Directory", 616, Taft Building, Hol. Cal U. S. A. Jenny Jugo, la Berlin-Charlottenburg, Kaiserdamm 29. Camila Horn, Berlin W., Spichernstrasse, 17. Pentru primii doi, utilizaţi limba engleză, pentru artiste, germana.

Lecca. — Dacă Ivan Petrovich suferă de boala somnului?... Pentru numele lui Dumnezeu, doar nu te-i fi apucat să-i scrii în fiecare zi, anexând asemenea dedicaţii originale din care-mi trimiţi şi mie un specimen... Fii prudent că se poate să moară omul de-atâta somn!...

Kmenscky-Jimbolia. — Pe lângă condiţiunile ce întruniţi, la şcoala de piloţi se mai cere să aveţi: vederea bună, sănătate perfectă, energie, rezistenţă şi prezenţă de spirit.

Muţunache. — Stimate domnule Muţunache, sunteţi indus în eroare. Anny Ondra e căsătorită — cu tot regretul de a vă procura o decepţie. E blondă, frumoasă (sic) şi... foarte bine plătită. A debutat în teatru acum 15 ani. Primul ei film a fost „Prinţesa de cristal", care, pare-mi-se nu s'a reprezentat niciodată la noi... Mai are însă o soră. Poate că proectul dv. de a intra „în familia ei" tot nu va eşua. Incercaţi-vă norocul.

J. de S.

REALITĂȚILE VIEȚII

Femeea are totdeauna dreptate

CEL puțin în America, unde se știe că legile sunt foarte blajine cu sexul slab. Iată un caz, care dovedește din nou blândețea judecătorilor:

D. Armand Currier era un cetățean pașnic, căruia îi plăcea tihna căminului său, pe când dimpotrivă, soția lui, foarte mondenă, găsia plăcere în viața de societate, plecând de-acasă în fiecare seară, la câte o petrecere. D. Currier răbdă cât răbdă această situație, dar în cele din urmă, îi sări și lui țandăra. Doar nu se însurase, ca să stea seară cu seară singur cuc, pe când doamna frequenta dancingurile, în tovărășia adoratorilor săi și venia acasă spre ziuă. Și într'o seară, îi spuse părerea lui, cum că ar fi timpul, să mai lase petrecerile și să-și vadă de casă și de bărbat.

Doamna indignată, ripostă vehement.

Soțul nu se dădu bătut:

— In astă seară vei rămânea acasă, îi spuse el.

Drept orice răspuns, doamna zâmbi batjocoritoare și provocătoare.

Currier părăsi camera fără o vorbă, iar peste câteva clipe, se întoarse foarte calm. Doamna, îmbrăcată în rochie de seară, își puse mantoul, se urcă în mașină și vru să pornească. Dar zadarnic. Automobilul nu se urnia din loc.

Și avea și motiv: Currier găurise toate cauciucurile roților și scosese carburatorul motorului. Furia d-nei Currier fu indescriptibilă. De voe, de nevoe, trebui să rămână acasă, dar era cât p'aci să-și ucidă soțul, în mânia ei oarbă. Se năpusti cu un foarfece mare asupra lui, iar Currier, îngrozit, trebui să sară prin fereastră și să se refugieze la niște vecini, ca să scape de această megeră.

Deoarece n'avea alt mod de răsbunare, d-na Currier își dete în judecată soțul, pentru deteriorarea voită a unui obiect străin căci mașina era trecută pe numele ei. Iar galanții judecători americani, osândiră pe hoțul sau soțul de păgubaș, la o amendă de zece dolari!

O răpire originală

IN SATUL Rastovac din Iugoslavia meridională, trăia într'o căsuță frumoasă, bătrâna țărancă Iagova Ilici, împreună cu tânăra ei nepoată, — o mândrețe de fată.

Mezinul dintre frații Arangel din satul vecin, se îndrăgostise nebun de frumoasa fată, dar bunica se împotrivia cu energie planurilor sale de dragoste și căsătorie, batjocorindu-l aspru când venì să-i ceară mâna nepoatei. Indignați peste măsură de această jignire, cei trei frați hotărîră să răpească fata. Inhămară caii cei mai iuți la căruța lor și într'o noapte întunecoasă, porniră spre Rastovac. Se furișară pe lângă casa iubitei, pătrunseră tiptil înăuntru, prin fereastra deschisă. Respirații adânci și regulate îi dovediră, că fata doarme dusă, așa că nu aveau să se teamă, că vor fi descoperiți.

Flăcăii nu pierdură vremea. Traseră fetei plapoma peste cap, o înfășurară strâns cu sfori, cu perne și cearșafuri, spre a înăbuși ți petele ei. Puseră pachetul viu în căruță și deteră biciu cailor.

Dar pe drum, fratele mai tânăr nu-și putu stăpâni dorința arzătoare, să zărească chipul iubitei. Opri deci căruța, dete la o parte cearșafurile, — dar care nu-i fu mirarea, când în locul fetei adorate, îi apăru obrazul zbârcit al mătușei. Ghinioniștii răpitori nimeriseră în camera bătrânei și răpiseră bunica, în locul nepoatei.

In furia lor, cei trei traseră băbuței o sfântă de bătae și o trântiră apoi în șanț, unde fu găsită dimineața de niște drumeți, pe jumătate înghețată.

Misterul geamantanului roșu

LEWSTON era servitor în casa unui fabricant bogat. Se bucura de deplina încredere a stăpânului său, având cheile dulapurilor cu argintărie. Intr'o zi, pe când fabricantul se afla în călătorie, Lewston împachetă jumătate din argintărie într'un geamantan încăpător, din piele roșcată și îl duse unui tăinuitor din New-York. Acesta plăti 500 dolari. Apoi luă valiza, se duse la gară, o luă în compartiment lângă dânsul și plecă la Chicago. Intre timp Lewston telefonă poliției gării, cum că în trenul, care pleacă acum spre Chicago se află un geamantan roșcat, conținând argintărie de mare preț. Să se facă cercetările de rigoare, deoarece geamantanul a fost uitat din greșeală.

Cu o stație înainte de Chicago, un funcționar de poliție percheziționă vagonul și dete de geamantanul in chestie.

— „D-tale îți aparține acest geamantan?" se adresă funcționarul tăinuitorului. Pe acesta îl trecură toate nădușelile și tăgădui în conștiință.

Funcționarul luă geamantanul și-l expediă lui Lewston. Acesta mai repetă trucul de vreo câteva ori, câștigând de fiece dată, frumușica sumă de 500 dolari. Dar vorba e că: „Ulciorul nu merge de multe ori la apă... „Un tăinuitor prinse bănuiala și, mai șiret decât ceilalți, făcu și el uz de un truc. Imediat după ce încheie târgul, puse pe un complice s'o șteargă cu geamantanul într'o mașină, iar el porni spre gară cu un geamantan aidoma, dar umplut cu pietre și hârtii. Despachetând acest conținut, Lewston fu foarte desamăgit; n'avu încotro și trebui să mărturisească fabricantului, la întoarcerea acestuia, matrapazlâcurile de care se făcuse vinovat.

A fost condamnat la un an închisoare.

Anunțul de căsătorie în vitrină

DUPA ce librarul G. P. Burch din orășelul american Nalchez, făcuse ani de zile o curte zadarnică adoratei sale, se hotărî să renunțe la idealul unei căsătorii de dragoste și afișă în vitrina prăvăliei sale, următorul anunț, neobișnuit chiar și pentru America. Iată conținutul lui textual:

„Dragostea e o nerozie. Declarații de dragoste, galanteria, pețirea, etc., costă timp, bani și nervi. Păcat de câte și trei! Caut o nevastă potrivită; să aibe peste 18 ani și să fie capabilă și activă, de preferință cu cunoștințe de branșă și cu un capital minim de 17.000 dolari. Eu posed tot atât. Sunt în vârstă de 28 ani, sănătos, pașnic, fără vicii. Excelent om de afaceri. Dau referințe. Ofertele să se arunce în cutia din fața magazinului, purtând pe plic mențiunea: „Căsătorie". La cerere trimet ofertantelor fotografia mea, bine înțeles numai dacă mi se alăturează mărcile.

Sunt de asemeni dispus să fac vizite, trimițându-mi-se anticipat cheltuelile de deplasare. Ultimul termen: 14 zile. Pentru oferte fără mărci de răspuns, nu iau nici o răspundere".

Deși orașul Natchez numără doar 13.000 locuitori, practicul și realistul negustor, a primit încă înainte de împlinirea celor 2 săptămâni 543 oferte!

D. GRAD.

Jupiter gigantul cerului

DE DELA începutul iernii trecute imediat ce noaptea se lăsa, colosala planetă Jupiter, strălucia magnific în înălţimile cerului, întrecând cu mult stelele înconjurătoare.

Frumoasa planetă ajunge anual — dar de fiecare dată puţin mai târziu, — într'o situaţie îndeosebi favorabilă, contemplării noastre.

Această periodică revenire e rezultatul perpetuei călătorii, pe care pământul o face într'un an şi Jupiter în 12 ani, în aceeaşi direcţie, în jurul soarelui.

Pământul aleargă pe orbita sa la o distanţă de 9.238.000 mile de soare într'un an, pe când Jupiter îşi descrie orbita la o distanţă de 482.360.000 mile de soare, în decurs de 12 ani.

Când după un an pământul revine în acelaş punct, Jupiter n'a făcut decât să-şi urmeze călătoria şi pământul trebue să-şi repete cursa rotativă, spre a ajunge din nou în faţa lui Jupiter.

In fiecare an, data încrucişării (când pământul e tocmai între soare şi Jupiter) întârzie cu aproape o lună, faţă de anul precedent.

Cu toată distanţa ce ne desparte de Jupiter, planeta se arată ochilor noştri atât de mare, încât un telescop astronomic foarte modest ne permite să observăm trăsăturile mai importante ale giganticei lumi.

Spunând aceasta, nu exagerăm, căci globul lui Jupiter cu diametrul său de 87.792 mile, e de 1295 de ori mai mare decât pământul.

Această planetă diferă de a noastră, din toate punctele de vedere.

Suprafaţa Pământului e acoperită cu oceane şi cu continente foarte variate.

Distribuirea acestor trăsături geografice, prezintă o înfăţişare generală, ce rămâne neschimbată.

Cu totul altfel e în Jupiter. Tot ce putem distinge pe această planetă, indică o pronunţată nestabilitate. E caracterizată pe zone întunecate şi luminoase, dispuse în genere paralel cu ecuatorul. Numărul, importanţa, aparenţa şi coloritul lor variază dela un timp la altul. Acelaş lucru se întâmplă cu numeroasele pete împrăştiate adesea pe aceste zone. Până acum nu s'a găsit o explicaţie, ştiinţifică a acestor ciudate formaţiuni.

Se presupune totuşi, că se datoresc agitaţiilor unui mediu gazos — adică ale unei atmosfere foarte dense, a cărei opacitate ascunde ochiului nostru, adevărata suprafaţă a globului lui Jupiter.

Să aibă o formă solidă? E foarte puţin probabil şi se admite că uriaşa planetă ne prezintă imaginea unei lumi încă în formaţie. Totuş, aceste presupuneri n'au nimic definit, care să se bazeze pe cunoştinţele noastre despre pământ.

Nu ne putem imagina în mod sigur şi pozitiv ceeace ochiul nostru ar descoperi dacă am avea putinţa să ne transportăm pe Jupiter — şi mai ales să punem piciorul acolo.

Putem totuş descrie unele condiţiuni particulare, ale acestei gigantice planete, unele aspecte cauzate de aceste condiţiuni, ce diferă mult de ceeace vedem pe pământ.

Ziua — adică timpul dintre răsăritul şi apusul soarelui — este numai de 4 ore şi 57 de minute şi se desfăşoară fără mari variaţii, ca pe pământ, întrucât înclinarea axei lui Jupiter, e aproape nulă, iar anotimpurile, aproape identice.

Astfel soarele, văzut de pe Jupiter, pare că aleargă pe cer şi când răsare, dacă acolo ar fi vre-un orizont unde să poată fi observat, ar fi văzut ridicându-se cu o repeziciune care ar mira mult ochiul omenesc. Datorită distanţei la care e situată această planetă, discul solar apare de 5 ori mai mic în diametru, decât e văzut de pe pământ, iar lumina sa e de 25 de ori mai slabă, decât la noi.

Pe cerul întunecat al lui Jupiter, noaptea desfăşoară splendidul spectacol al sateliţilor săi, cari se pot vedea din fotografia alăturată. Se ştie că Jupiter e înconjurat de nouă sateliţi, dintre cari doar patru pot fi observaţi, cu o puternică lunetă.

Dacă am putea pune piciorul pe unul din acei sateliţi, ochii noştri ar fi izbiţi de un spectacol şi mai măreţ.

Să presupunem că ne-am găsi pe satelitul cel mai apropiat de Jupiter. Văzut de-acolo, colosala planetă ar părea o lună fantastică având un disc în aparenţă de 8000 de ori mai mare decât al lunei noastre.

O ilustraţie adaptată, ne-ar da o ideie de spectacolul ce ni ni s'ar oferi ochilor. In realitate ar mai prezenta nenumărate detalii invizibile de pe planeta noastră şi cari nu pot fi imaginate ştiinţificeşte.

Lunile lui Jupiter, având viteze foarte diferite, prezintă o mare varietate de combinaţii în poziţiile lor unele faţă de altele, ce produce o constantă schimbare în înfăţişarea firmamentului său, dând impresia unor mingi aruncate de un puternic jongleur.

Din cauza dimensiunilor şi depărtării lor, două din aceste luni sunt în aparenţă cât luna noastră; alte două par foarte mici. Una care e foarte apropiată de Jupiter e chiar mică, iar cealaltă pare astfel pentrucă e depărtată.

Afară de aceasta din urmă, la care se poate observa, de pe Jupiter într'o anume epocă a anului, întreaga serie de faze, toate celelalte, nu sunt nici odată văzute ca luni pline.

Dacă ultimul satelit face excepţie, aceasta se datoreşte distanţei sale.

Reprezentarea firmamentului, văzut la apus, de pe Jupiter, când apar mai multe luni deodată.

Combinaţia mişcărilor acestor sateliţi e de aşa natură, încât nu se pot vedea în acelaş timp, decât patru din ei.

Dar în cel mai favorabil caz, călătorul îşi va da seama că această noapte cu luni multiple şi bizare, e foarte slab luminată, dacă am admite că firmamentul acestei planete, atât de încărcat de vapori, ar fi destul de senin, spre a permite observarea acestui ciudat spectacol.

Dacă ţinem seama de aparenţa lor, de suprafaţa lor şi de slaba lumină pe care o primesc dela soarele foarte îndepărtat, găsim că cele patru luni la un loc, dau o lumină ce reprezintă doar a 15-a parte din lumina lunei noastre, în aceeaş fază.

Comparat cu Jupiter, pământul nostru, e foarte mic.

Se pare că datorită acestor dimensiuni, gravitatea ar căpăta o mare intensitate pentru călător, care i-ar fi foarte dăunătoare.

Deşi de compoziţie uşoară, Jupiter, după cum am mai spus, e de 1295 de ori mai mare decât pământul nostru. Colosalele sale proporţii ar face ca intensitatea gravităţii să fie simţită în mod supărător de un om mijlociu, întrucât greutatea sa ar atinge 145 kgr.

Ar trebui să facă un mare efort pentru cea mai neînsemnată mişcare. De abia ar putea să sară un obstacol de jumătate metru.

Sărbătorirea d-lui profesor Nicolae Iorga la Oxford (Anglia)

D. Profesor Nicolae Iorga, *marele nostru savant, a fost sărbătorit la Universitatea din Oxford (Anglia), decernându-i-se cu această ocaziune titlul de „doctor honoris causa", al acestei universități.*

Fotografia noastră de jos îl arată pe marele nostru istoric — în costumul tradițional, — alături de d. Niculae Titulescu, *ministrul nostru la Londra, în grup cu personalul legațiunei române din capitala Angliei, iar cea din dreapta, radioasa figură a sărbătoritului, primind felicitările în curtea universității. Alături de d-sa, d.* M. Beza, *consulul general al României la Londra.*

LA CURTEA „REGELUI ŢARAN“

Când poporul îşi iubeşte suveranii

A STÂRNIT mare senzaţie, în toată lumea, accidentul survenit zilele trecute, micului prinţ Tomislav al Jugoslaviei. Senzaţia în străinătate, consternare şi îngrijorare în rândurile supuşilor

Principele Tomislav (st.) *şi Duşan*

sârbi, cari orice s'ar spune, au dovedit, cu ocazia aceasta, încă odată, cât interes poartă familiei lor regale.

Accidentul, deşi putea să aibe urmări foarte grave, a fost evitat, de prezenţa de spirit şi devotamentul unui soldat.

Iată cum s'au petrecut lucrurile:

Familia regală se afla de puţin timp în vilegiatură, la reşedinţa dela Bled, acest mic şi fermecător paradis terestru al Jugoslaviei. Cei doi copii mai mari ai perechei regale, se jucau pe balconul etajului întâiu.

Profitând de o clipă de neatenţie, din partea mamei, care-i supraveghia în persoana, Tomislav se urcă pe balustrada balconului şi alunecând, căzu vertiginos.

Or, un soldat care făcea de gardă în apropiere şi care observase scena se repezi ca un fulger şi-l prinse pe micul prinţ în braţe, mai înainte ca acesta să se lovească de pavajul curţii.

O secundă pierdută din partea soldatului şi ar fi fost prea târziu.

Cu lacrimi în ochi, regina Marioara mulţumi devotatului soldat, iar regele îl îmbrăţişă şi-i oferi pe lângă scutirea de serviciul militar, o recompensă de 30.000 dinari cum şi o pensie pe toată viaţa...

Cu toate dispoziţiunile regelui, de a nu se comunica nimic în legătură cu acest accident, vestea se răspândi în toată ţara, mai înainte chiar de a o publica ziarele, în ediţii speciale.

Şi atunci, se văzu ceeace nu s'a pomenit niciodată în analele istoriei vreunui popor. Adevărate pelerinagii de ţărani se îndreptară către reşedinţa regală, rugându-se cu lacrimi în ochi, să li se dea voe a se convinge, că într'adevăr nu i s'a întâmplat nimic grav micului prinţ. Bucuria lor fu nemărginită când se încredinţară cu ochii lor, că prinţul Tomislav a scăpat teafăr.

Regina Marioara cu micii principi jugoslavi.

Iubirea nemărginită pe care poporul jugoslav o poartă suveranilor săi, se explică dealtfel foarte uşor. Regele Alexandru şi regina Marioara, fac parte dintre suveranii populari, cu cari o ţară se poate mândri.

Nu odată s'au văzut cazuri, când regele pornit incognito să-şi viziteze supuşii, a împărţit ajutoare săracilor, şi când regina se duce la căpătâiul celor suferinzi, stând de veghe şi alinându-le durerile, cu mângâierile ei dătătoare de curaj sau consolare.

Nu pe nedrept Alexandru al Jugoslaviei a fost supranumit *regele ţăran*, căci nimeni mai bine decât el, nu înţelege sufletul poporului, crescut în libertatea naturii.

Mai toate reşedinţele lui sunt construite în stil naţional şi mobilate după modelul interioarelor dela ţară. In jurul acestor reşedinţe se întind moşii care sunt cultivate sub conducerea suveranului, însuşi acesta muncind, în orele libere, cot la cot cu agronomul, dând sfaturi asupra însămânţărilor şi exemple de modul cum trebue săpat pământul, ca să producă recoltă bogată. Demonstraţii de acestea, în care însuşi regele ţine să răstoarne brazda de pământ şi să presare sământă, au loc în toţi ani în Jugoslavia şi vin ţăranii din toate părţile ca să asiste.

Rodul moşiilor lui este vândut, toamna, unei Cooperative din Topola, cu scopul de a se desface poporului, pe un preţ convenabil.....

Vara, familia regală a Jugoslaviei îşi petrece timpul la Bled, în castelul Suvohor, construit pe malul lacului Bled (Bleski jesero). Un adevărat rai, în care suveranul vânează, pescueşte şi călăreşte, consacrând însă câteva ore pe zi copiilor, ca să le cultive gustul pentru natură, pentru viaţa în aer liber, atât de sănătoasă şi de stimulentă, în viaţa lor de mai târziu. Şi-a ales reşedinţa la Bled, pentrucă „Bleski jesero“ este considerat ca un loc sfânt, care-şi are legenda sa, întărită prin fapte cu adevărat uimitoare.

In mijlocul lacului se află o insulă, pe care se înalţă o mică bisericuţă, cu un clopot, numit de popor *„clopotul dorinţelor“*. O credinţă transmisă din tată'n fiu afirmă că orice dorinţă exprimată, în timpul cât sună acest clopot, se va realiza în decursul anului.

Cum numeroşi superstiţioşi au atribuit reuşita lor în viaţă, numai faptului că s'au rugat în sunetul clopotului miraculos, bisericuţa din Bled a devenit un loc de pelerinagiu al credincioşilor.

Insuş suveranul se întreabă de multe ori, dacă această credinţă a poporului, nu e un adevăr ceresc.

Accidentul dela care prinţul Tomislav a scăpat ca printr'o minu-

Lacul Bled, pe ţărmul căruia se află reşedinţa de vară a suveranilor jugoslavi

ne dumnezeiască, a întărit şi mai mult superstiţia supuşilor, cari propovăduesc convingerea că în jurul clopotului sfânt, nu se poate întâmpla niciodată a nenorocire.

Când românul devine american...

Invenţia unui inginer român, a cărei aplicare practică a avut loc zilele acestea, se părea că e menită să revoluţioneze lumea şi să facă pe mulţi să exclame: — Ia te uită, că şi românu-i american câte odată!

E vorba despre un aparat minuscul, alcătuit dintr'o membrană supersensibilă, care aplicat la orice automobil existent, face ca prezenţa şoferului să nu mai fie necesară. Inventatorul susţine deci, că orice automobil poate fi condus dela distanţă, prin simpla putere a voinţei. Lucrul pare neverosimil, totuşi încercarea făcută, a dovedit perfecta lui realizare.

Incercarea a avut loc Lunea trecută în piaţa Senatului. Fiindcă se ştie că voinţa femeii este în general mai slabă, s'au aplicat aparatele în chestiune la 10 maşini de lux, în care au luat loc 10 tinere doamne din înalta elită bucureşteană. Volanul fiecărei maşini a fost sigilat şi fiecare doamnă era însoţită de câte un om de ştiinţă, care urma să controleze cele ce se vor desfăşura.

Inventatorul, sigur de sine, prin puterea voinţei, a ordonat plecarea şi într'adevăr maşinile au pornit la drum, pe traseul Piaţa Senatului — Arcul de Triumf.

Deşi invitaţii se făcuseră numai câtorva savanţi, o lume imensă aştepta la şosea sosirea automobilelor. Dar nici unul nu sosea. Mulţimea aştepta înfrigurată, iar familiile doamnelor ce luaseră parte la experienţă, începură a fi îngrijorate. Inventatorul neştiind cărei cauze se atribue acest insucces, trimise câteva persoane spre a vedea motivul întârzierii.

In apropiere de Palatul Regal, o mulţime imensă le tăie drumul.

Explicaţia era găsită. Inventatorul se bazase pe slaba voinţă a femeilor. Or, de astă dată se'nşelase. Maşinile trecând prin faţa magazinului de mobile Lobel & Lindeman, din Calea Victoriei, 45, voinţa doamnelor de a vizita expoziţia acestei case a fost atât de puternică, încât o întrecu pe aceea a inventatorului, care le poruncea să meargă spre Arcul de Triumf şi toate doamnele de comun acord se opriră acolo unde ştiau că pot cumpăra mobilele cele mai fine cu preţurile cele mai ieftine.

Cronica sportivă

aruncarea cu ghiuleaua

Tudor Arghezi

AM TRECUT la ghiuleaua de fier, direct din popice. Popicar eminent, am utilizat amândouă formele recomandate de Federala Internațională, atât în patrie cât și în străinătate. Pieptul meu cu tricou, e covârșit de medalii și decorații. (Dacă doriți o fotografie cu bustul bombat, în sepia, trimiteți 83 de lei plus timbrele pentru răspuns).

Intâia formă, forma clasică. Condus de-o punte de scândură, dai drumul ghiulelei de lemn tiriș, după ce bine-înțeles, despuiat până la coate, ai balansat-o de câteva ori propulsiv. Ghiuleaua se duce drept și răstoarnă, să zicem, trei patru popice și popicul central, așa numitul popa. Un băiat care și-a ferit picioarele să devină popice suplimentare, așează piesele căzute și dă drumul ghiulelei îndărăt pe jghiab.

A doua formă, ghiuleaua bască din Pirinei. Nu mai e nevoe de scândură târitoare, iar ghiuleaua e găurită ca o mânușă de box. Introduci mâna în sânul ghiulelii și dai în popice pe sus, de-a zvârlita. Dificultatea principală a formei franco-spaniole, consistă în degajarea mânii la timp; de unde nu, se pronunță incorectitudini. Cel mai serios accident este, să-ți vie ghiuleaua în cap. Cred că sunt clar: în capul dumitale, al jucătorului, nu în capul chibițului, care te spionează și-ți fură meșteșugul Cunosc la Saint Sébastien notabilități cu beretă, care din pricina jocului de „boule" (rog citiți franțuzește) vor muri cu nasul turtit sau cu falca mutată mai la dreapta.

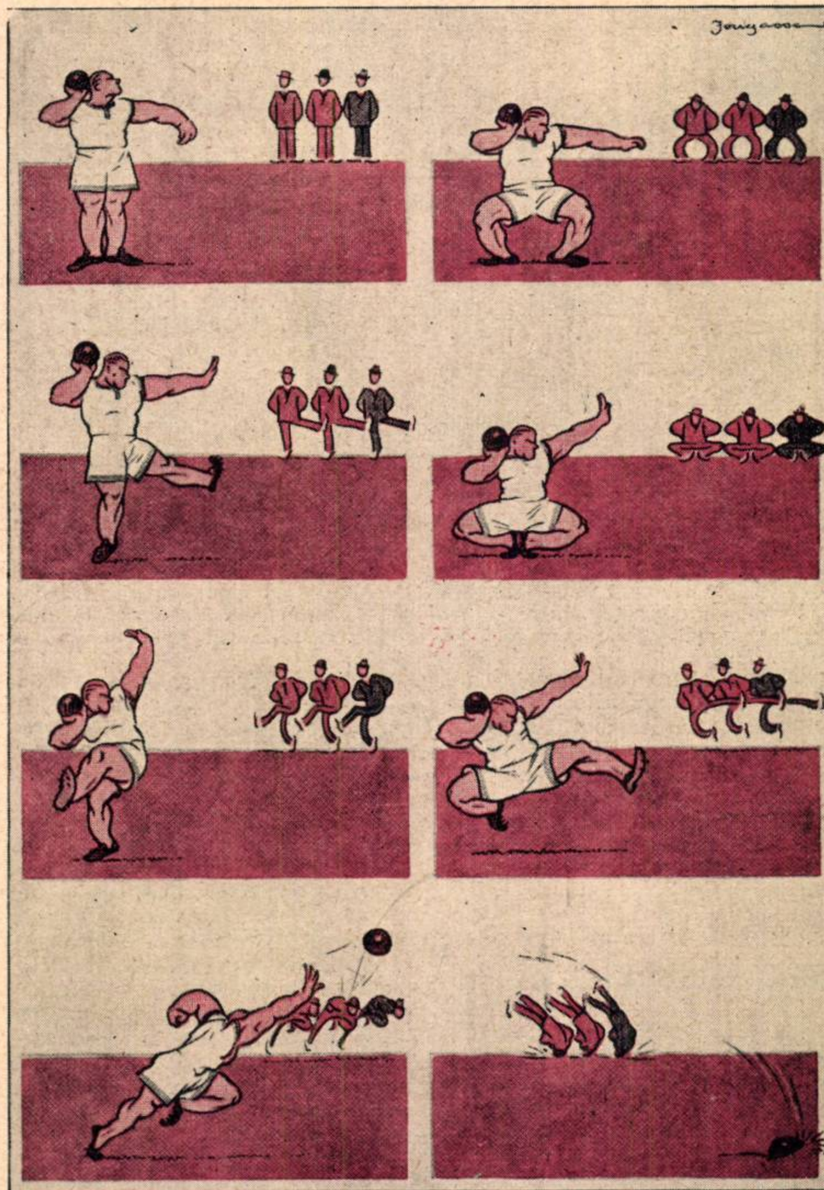
Ghiuleaua de fier e altceva: o arunci indiferent unde, fără popici. Ieși la câmp cu ea în automobil și o repezi în sus ca pe minge. Unde cade, acolo se întâmplă ceva sau nu se întâmplă nimic, după locuitori. Un amator lovit în creștetul capului, Doamne ferește, e imediat absorbit în teren, împins de sus și atras de jos, în gravitatea universală.

In ghiulea m'am distins ca și în popicărie, verificându-se adevărul că talentul pe țiteră se reproduce pe harmonică și mandolină. Dacă scriu cu Wattermann scriu și cu tibișirul și cu săpunul pe geam. Sunt rezultate de acestea, în care se recunoaște logica unei civilizații întregi.

Insă, cum am învățat să zvârlu cu proectilul sportiv? Vă comunic și dv. principiile învățate de la un ilustru coleg Negru, reputată forță sportivă, retras acum subt un bambus și ocupat exclusiv cu supravegherea unei splendide culturi de banani și cantalupi. Excelentul camarad a învățat metoda pe pielea lui colorată, după ce i s'a dărâmat de repetate ori peste craniu ghiuleaua de 30 kilograme. Era într'adevăr un atlet care se juca de-a zvârlita în modul cel mai strict serios.

Incepem cu gramul, ca să ajungem la unitatea Kilo și la multiplii lui. Neavând gramul etalonat precis, eu am utilizat întâi sâmburii de roșcovă și de pepeni verzi. Prindeam între două degete anița tea, strângeam puțin și, umed și puțin vâscos, sâmburele scăpa din mână cu o putere de glonț. Este foarte util ca acest sport să fie deprins din copilărie, de pe la patru ani, ca pianul, luând drept obiectiv ochelarii bunichii sau scrumul țigării de foi al unchiului Otto. Preciziunea mișcării se recunoaște după spaima bunicii, pe care o mângâi și-i zici, în limba ce dorești: „Lasă, Bunico, nu e nimic" — se preferă pe englezește, idiomul universal sportiv — și după căderea scrumului, ca un deget, în cafea. E tot una dacă ceașca se varsă pe fața de masă, căci țesăturile moderne se spală: totul este să dobori ce ai ochit.

Măslina e proiectilul imediat următor, dacă nu ne găsim numai decât în epoca vișinilor și a cireșilor. Scoatem sâmburele (din gură) și-i dăm cu el. Un exercițiu de o săptămână pentru fiecare corp rotund este de ajuns; pipăitul se obicinuiește și buricul degetului se afinează așa în cât putem păși mai departe, la cartofi, la pătlăgele roșii și ouă. Se preferă cele stricate din pricină că sunt la preț egal cu cele proaspete, care nu se găsesc. Și se preferă tirul colectiv, la teatru sau la întrunirile publice, pentru ca să învățăm să nu ne sfiim de lume, cu care vom avea de-aci încolo de-a face în cariera noastră sportivă.

Fără comentariu.

Când am ajuns la piatră, ne găsim în cursul superior al exercițiului și atunci ne adresăm în special geamurilor de la ferestre. Insă cu discrețiune. De după o perdea, în vederea de a pune exercițiului nostru obstacole, aruncăm o piatră de dimensiuni variate în geamul din față și așteptăm efectul, pe care nu-l mai descrim. (Vezi volumul nostru precedent). Ajungem astfel până la bolovanul de râu, când, oprindu-ne, schimbăm materialul. Adoptăm alicele, până la gloanțele de urs. (Se găsesc la farmacie).

Va să zică, am parvenit la halterele demontabile, dessurubând extremitățile. Exercițiul acesta se face în apartament, la etaj. Arunci ghiuleaua în sus și te dai de-o parte odată, ca să cadă pe parchet. Arunci ghiuleaua în sus, te dai de-o parte odată, te întorci de sub ghiulea și te mai dai odată de-o parte, înainte de-a fi ajuns ghiuleaua la mijlocul distanței dintre tavan și parchet. Virtuozitatea nu se va obține decât atunci când ai putut în timpul cursei de precipitare a ghiulelei să stai de trei ori subt ea și de trei ori de o parte. (Alle gute Dinge sind drei). Dacă eventual, ți-a lipsit timpul numit timp material și în loc să primești mingea de fontă pe parchet, ai primit-o, printr'un hiatus al verticalei, în acelaș moalele capului, pomenit mai sus, cu prilejul ghiulelei maximale, n'ai altceva de făcut decât să te lași leșinat pe scânduri și să dai de câteva ori din picioare, în cazul când iarăș ți-a lipsit timpul material ca să răcnești.

Acum ghiuleaua ne-a devenit familiară. Să ieșim pe stadion sau dacă vă place mai bine, la strand. Uniforma e aci de rigoare. Te-ai echipat cu papuci de cauciuc, cu maillot bi - sau - tri - sau - multicolor, ai luat atitudinea statuii, ai ridicat ghiuleaua de jos, de urechi, ai legănat-o de câteva ori în aer și ai voit să arunci. Dar ai băgat de seamă că spectatorii pasionați, posesori ai geniului ghiulelei, vizibil în marele temperament, antrenați de pregătirile dumitale, se leagănă și ei în ritmul d-tale fără de ghiulea și, influențat și intimidat, te oprești, ca să termine ei. Poate un muscalagiu să mai cânte pe nai, dacă se așează dinaintea lui un admirator care linge o felie de lămâie? Nu.

Dacă plouă, amâni lansarea ghiulelei și rămâi acasă.

Confiscarea ziarelor

Zilele trecute s'au operat în capitală, confiscări de ziare. Dăm în această pagină, câteva clişee caracteristice ale acestor întâmplări.

In domeniul umbrelor

CINEMATOGRAFUL SONOR, credincios numelui său, este sortit să facă multă gălăgie. Intr'un cinematograf de cartier din Paris, se prezenta un film istoric. Ca întregire a programului, s'a proectat un jurnal, conţinând discursul unui mare avocat, ce-şi susţinea cu vigoare ideile sale politice. De îndată ce umbra avocatului, proectată de pânză, începu să vorbească, vre-o patruzeci de tineri, dintr'o grupare politică adversă, cari se aflau întâmplător în sală, începură să fluere şi să vocifereze. In sală, se produse un vacarm indescriptibil. In mijlocul tumultului şi sgomotului infernal, avocatul orator, sau mai bine zis umbra acestuia, continua să perore, deoarece operatorul cinematografului, nu găsise oportun să întrerupă proecţiunea.

Iată o consecinţă neprevăzută a *„talkie"*-ului, care îşi va avea totuşi utilitatea sa.

La viitoarele alegeri, campania electorală se va face cu ajutorul cinematografului sonor. Oratorul nefiind de faţă, va vorbi tot ce va vrea, în mai multe locuri deodată, căci fără îndoială, filmul va fi tras în mai multe copii.

Dar filmul vorbitor va putea fi întrebuinţat şi în alte domenii.

In cel sentimental, — de pildă. Astfel, un tânăr amorezat şi timid, neîndrăznind să-şi declare dragostea femeii visurilor sale, nu va avea decât să înregistreze declaraţia pe film, şi dacă va avea norocul să fie- foto- şi fono-genic, el va obţinea un succes neaşteptat, faţă de aceea, pe care o doreşte.

* * *

UNDE se va opri furia cinematografului? La Paris există o sală, care-şi deschide porţile la 9 dimineaţa, pentru a nu le închide decât la orele 2 după miezul nopţii.

Desigur dacă ar fi un american directorul acelei săli, n'ar mai închide de loc cinematograful, ci ar amenaja pentru pasionaţii artei ex-mute, o sală de odihnă, băi, dormitoare, etc.

Tinerii ar face cunoştinţă în sală. S'ar instala un oficiu de stare civilă, având menirea să cunune tinerii amorezaţi.

Iar ca voiaj de nuntă, ei nu vor avea decât să se instaleze în fotolii, şi se vor plimba odată cu filmul, prin Italia, Spania, America, etc.

Mai târziu când tânăra „mama", va da naştere celui de-al patrulea copil al său, şi când va fi întrebată în care colţuri ale lumii s'au născut progeniturile ea va răspunde:

— „Primul e născut între Ajaccio şi Petrograd, al doilea în Camciatka, al treilea în fundul mării Caspice, şi al patrulea în cursul unui sărut dintre Ramon Novarro şi Anita Page. Totuş, toţi patru sunt parisieni!".

IGOL

ACTUALITĂŢI

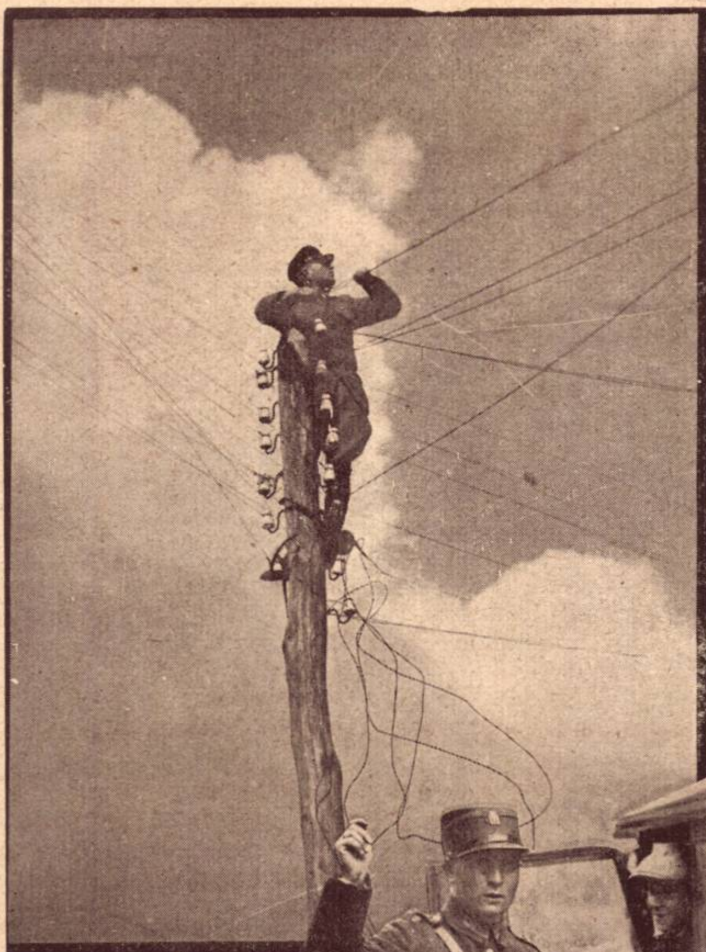

Sus: *O fotografie rară. Ducele Mussolini râde tinerelor fete din oraşul Lucca, care l-au întâmpinat cu flori şi în costume tradiţionale.* Stânga: *D. Profesor G. Taşcă noul ministru al României la Berlin, a sosit în capitală Germaniei.* Dreapta sus: *Vestitul explorator polar Fridtjof Nansen, a murit. Fotografia noastră reprezintă, cadavrul lui pe catafalc.* Jos: *In capitală a avut 'loc congresul partidului social-democrat.*

INUNDAȚII ÎN CAPITALĂ ȘI ÎN ȚARĂ

Ploile căzute în ultimele zile, au provocat grave inundații, atât în țară cât și în Capitală. Din fotografiile pe care le înfățișăm cititorilor noștri, se pot vedea ravagiile cauzate de torentele de apă. Fotografia din stânga reprezintă o stradă din P.-Neamț, iar cea din dreapta, un depozit de cherestea inundat. Alte două fotografii din mijloc, reprezintă ravagiile în aceeaș regiune, iar restul lor, sunt prinse de reporterul nostru fotograf, în cursul ruperii de nouri din ziua de 20 Mai.

Vreţi să filmaţi?

Casa cinematografică „SOREMAR" din Bucureşti, va turna în curând două mari filme sonore şi vorbitoare, în regia d-lui N. N. Şerbănescu, **având ca interpret principal pe d.** GEORGE VRACCA **de la Teatrul Naţional.**

Ambele filme vor fi lucrate după scenarii originale, şi se vor desfăşura atât în Capitală, cât şi în provincie.

Solicitată de susnumita casă, „REALITATEA ILUSTRATĂ" **instituie un mare concurs de fotogenie, pentru a alege interpretele rolurilor principale, interpretele rolurilor secundare, precum şi pentru figuraţie.**

Poate participa la acest concurs, orice doamnă sau domnişoară, care întruneşte condiţiunile de fotogenie, publicate în numerile noastre trecute, la concursul instituit pentru Franţa.

Toate candidatele vor trimite pe adresa revistei, str. Constantin Mille No. 7, et. II, câte trei fotografii (profil, bust şi în întregime, — pe cât posibil în costum de bae), notând pe plic menţiunea „pentru concursul de fotogenie".

Fotografiile vor fi însoţite de buletinul pe care-l publicăm în pag. 7-a şi de următoarele date, scrise pe o foaie de hârtie anexată: vârsta, profesiunea, înălţimea, greutatea, talia, părul şi ochii. Alegerea se va face de o comisiune, iar amănuntele complimentare, vor fi publicate în numărul viitor.

CONCURSUL DE FOTOGENIE

Numele ....

....

Adresa ....

....

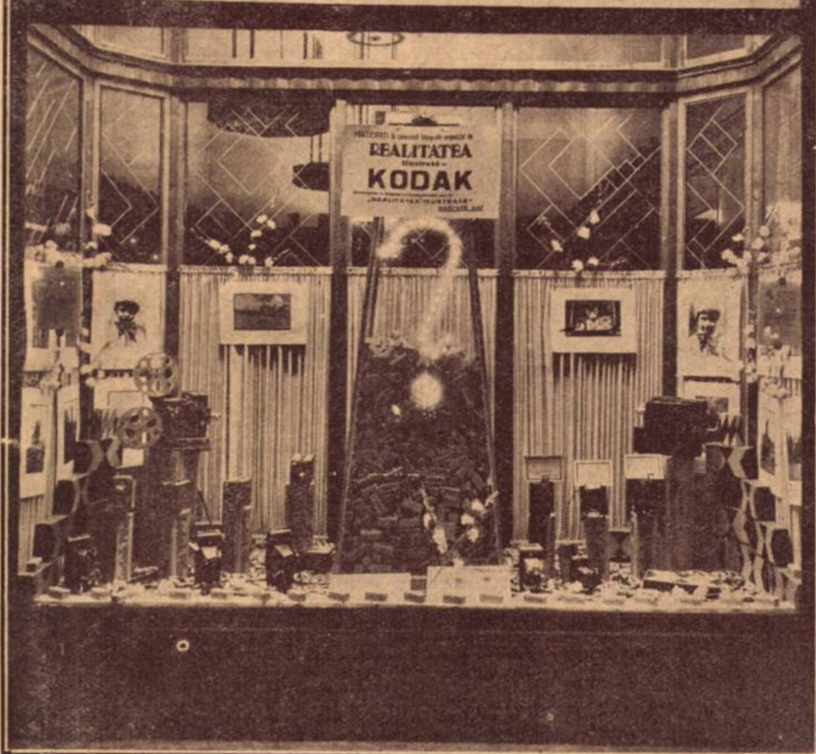
Frumuseţea

Fragilul dar al femeii trebue îngrijit în deosebi primăvara. Vânturile uscate, soarele sunt nefaste celui mai frumos ten. Pentru a păstra însă pieliţa mereu albă şi netedă, fără pistrui şi pete, nimic nu egalează renumita cremă **Laura No. 1.** Pentru vindecarea butonilor, coşurilor de primăvară. **Crema Laura No. 2** e deasemeni neîntrecută. Se găseşte la farmacia Bruss. Victoriei, coaffeur Léon, Victoriei; drogueriile Sf. Gheorghe. Academiei 3. Ilie Bardeanu (Bruss) b-dul Elisabeta şi drogueria Arsenescu calea Victoriei. Depozit general Drog. Zaharia, piaţa Sf. Gheorghe.

Cetiţi „REGINA UN AN"

Marele concurs „REALITATEA ILUSTRATĂ" „KODAK"

Premii în valoare de 40.000 lei

Vitrina magasinului „Kodak"

De comun acord cu marea casă fotografică mondială „KODAK", instituim un mare concurs pentru amatorii fotografi, dotat cu trei premii, în valoare de 40.000 lei.

Condiţiunile amănunţite le-am publicat în numerele noastre anterioare. Aparatele oferite ca premii sunt expuse la Centrala firmei „Kodak", calea Victoriei, 32 Bucureşti.

Plicurile trimise de concurenţi la magasinul „Kodak", vor purta menţiunea vizbilă: Pentru concursul fotografic.

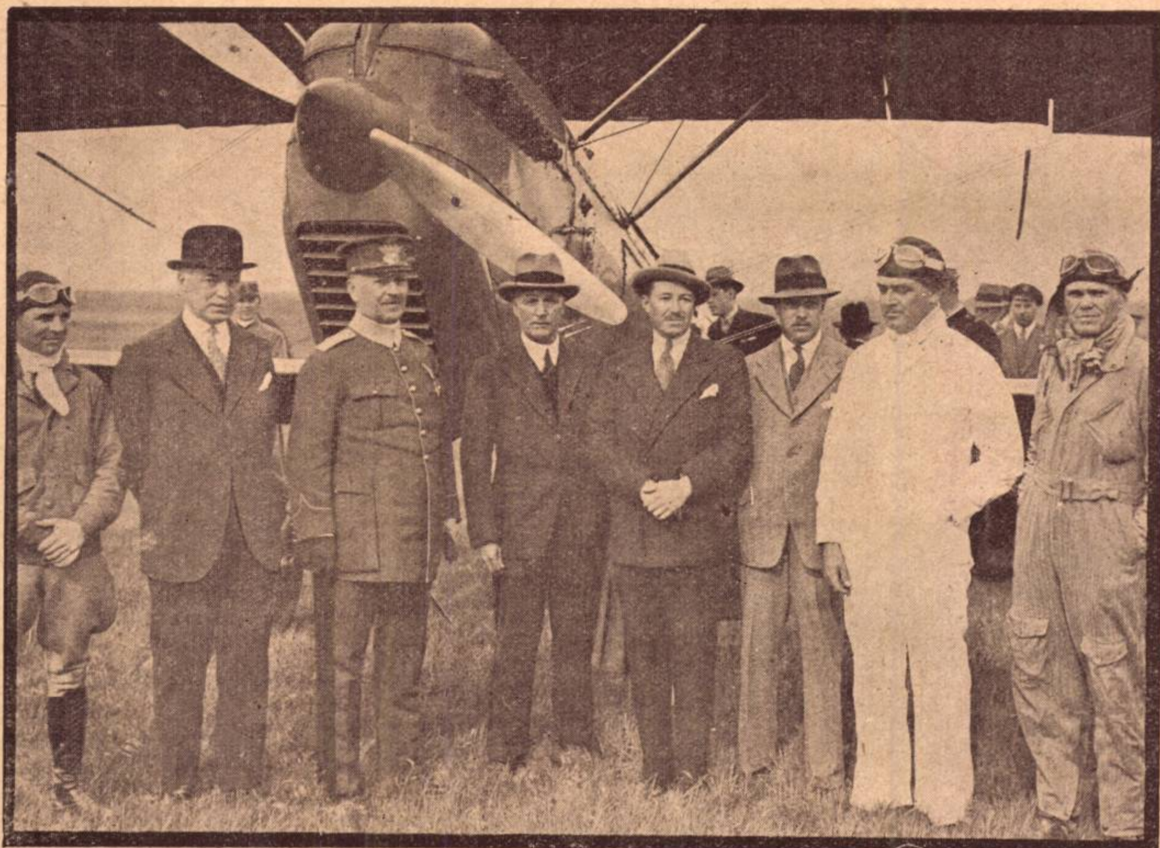
Concursul fotografic

Numele ....

Localitatea ....

Str .... *No.* ....

Numărul de Rolfilme : ....

DEMONSTRAȚIA AERIANĂ dela BĂNEASA

Joi 15 Mai a avut loc la Băneasa o demonstrație aeriană, a unei echipe de aviatori americani. In fotografia de sus, vedem pe d-nii Wilson, ministrul Americei, și generali Gorsky și Rujinsky, în grup cu aviatorii. Celelalte fotografii reprezintă aspecte ale aerodromului.

CRONICA cinematografică

D. I. Suchianu

Patru filme plăcute

AM VĂZUT, săptămâna trecută, două filme extrem de plăcute: „Rachel” cu Pola Negri, şi „Hagi-Murad” cu Mosjoukine. Bucăţi, amândouă extrem de îngrijite. Fotografii excelente, ansambluri artistic combinate, o acţiune care nu lâncezeşte, şi toate detaliile de joc, bine alese pentru exprimarea sentimentelor ce trebuiau exprimate. Şi, în genere, toată interpretarea a fost extrem de *cinematografică*. Nici o confuzie cu alte genuri, cu teatrul, sau cu music-hall-ul. Conversaţiile dintre personagii, erau deasemeni foarte cinematografice. Imi amintesc de ce scria odată Bergson asupra conversaţiilor din vise. Constatăm că am avut lungi convorbiri. Dar ne dăm seama că nimeni n'a vorbit; că a fost „un entretien silencieux”, un „schimb direct de gânduri”. Filmul — care seamănă mult cu visul — are afinitate tocmai pentru aceste conversaţii speciale care-s „schimburi directe de gânduri”.

Ivan Mosjoukine şi Betty Amman, în „Hagi Murad”

Or, actorii care au interpretat „Rachel” şi „Hagi Murad” au procedat, în conversaţiile lor, exact în felul descris mai sus.

In deosebi Mosjoukine este dibaciu în arta expresiilor fizionomice de-abia schiţate şi totuş bogate în gânduri.

Din toate acestea, un lucru pare a rezulta. N'am făcut, până acum decât să lăudăm. Aşa dar cusururi nu găsim în aceste două filme? Sunt deci perfecte?

Cititorul care a asistat la cele două filme pe care ne ocupăm, va fi — şi cu drept cuvânt — surprins de atâta entuziasm din partea noastră. Căci cu siguranţă că fiecare a avut impresia că, fără a fi rele, aceste bucăţi n'aveau nimic extraordinar. Atunci cum am putut oare pronunţa, cu ocazia lor, un cuvânt aşa de grav, ca acela de perfecţie?

Este aci o întreagă problemă de estetică cinematografică pe care vom încerca să o lămurim.

Se poate foarte corect vorbi, cu privire la aceste două filme, despre un fel perfecţie. Căci există două soiuri de perfecţiuni. Bunăoară filmele Charlot sunt desăvârşite pentru că aproape fiecare detaliu este o „găsire” minunată, de o profundă noutate. Amănuntele dintr'un asemenea film, ne lasă într'o stare de surprindere încântată, căci sunt ceva într'adevăr inedit în arta ecranului, un aport de noutate la patrimoniul frumuseţii cinematografice.

Dar, alături de aceasta perfecţie pozitivă, — mai există una, oarecum *negativă*. O desăvârşire ce constă nu din existenţa unor noutăţi senzaţionale, ci din *absenţa oricărui cusur*.

Dar ce înseamnă aceasta?

O vom înţelege mai bine când ne vom aminti că *noutatea* în artă are mai multe grade. Există noutăţi profund originale, procedee şi interpretări care au fost inventate atunci. Dar mai există şi noutăţi care, deşi deja inventate de alţii mai înainte, nu s'au banalizat încă, n'au devenit clişeu. Jargonul modelor are o expresie care redă bine această situaţie.

Este expresia de „ultime noutăţi”.

Cuvântul „ultime” ne arată că e vorba de noutăţi foarte *recente*, inventate *de curând*, totuş *inventate* deja. Ele ocupă un loc intermediar, între creaţie şi clişeu.

Or, există o întreagă categorie de filme, în care nu se inventează absolut nimic nou, unde însă pe de altă parte nu descoperim niciun clişeu. Se folosesc, cu pricepere şi gust, ultimele invenţii ale artei ecranului, invenţii destul de recente, pentru a nu fi avut încă vreme publicul să se sature de ele.

In asemenea filme, diversele detalii de interpretare n'au o valoare artistică extraordinară, dar au totuş una onorabilă. Şi mai ales se poate observa că toate amănuntele sunt de o *valoare artistică egală*. Din această situaţie se desprinde o impresie generală de *armonie plăcută*. Aceste filme sunt mai cu seamă armonioase şi plăcute, prin absenţa oricărui cusur şi prin o bună calitate medie a tuturor elementelor care îl compun.

Un film propriu zis bun poate fi foarte *inegal*. Alături de lucruri senzaţionale şi minuţioase găsim altele fade şi naive, greşeli şi stângăcii. Le numim totuşi *filme bune* pentrucă există într'însele aporturi propriu zise de noutate în istoria progreselor artistice ale filmului.

Pe când în filmul *armonios* sau *plăcut*, — nu avem acest *pas înainte*. Iată dece, într'o privinţă, sunt inferioare artisticeşte filmelor bune. Dar le sunt superioare într'o altă privinţă, căci nu prezintă stângăcii nici inegalităţi. Sunt, în felul lor, desăvârşite.

Bineînţeles, printre filmele acestea plăcute, armonioase, corecte, există deosebiri de calitate.

Spuneam că detaliile de interpretare se găsesc situate pe drumul dintre creaţie şi clişeu. Dar locul ocupat poate fi mai aproape de unul sau mai aproape de celălalt dintre cele două puncte extreme.

In tot cazul, avem aci o categorie foarte specială de filme, importantă de cunoscut pentru a evita să ne înşelăm, confundând plăcerea cu valoarea. Căci este mai interesant ca într'un film să găsim câteva creaţii veritabile (chit că restul este slab) decât ca un film să ne placă dela început până la sfârşit, fără însă să fi putut descoperi o singură „găsire” profund nouă.

Este bine să evităm asemenea confuzii între plăcerea noastră personală şi valoarea artistică obiectivă.

De pildă „Divine Lady” sau „Jeanine” fac tocmai parte din filmele armonioase şi plăcute. De aceea au putut produce erori de judecată la toţi aceia cari, din cauza plăcerii resimţite la spectacol, au fost tentaţi să le atribue o valoare artistică mai mare decât altor filme, care ne-au putut agasa prin greşeli şi stângăcii, dar care reprezentau în schimb, un real pas înainte.

Cupon pentru jocuri
No. 174

Numele şi pronumele ....

Adresa ....

Două luni în Republica Roșie

Joseph de Saxa

VICTOR MARGUERITE își exprima, într'unul din volumele sale părerea, că femeia nu poate trăi fără cochetărie, flirturi și eleganță.

Ei bine, ilustrul scriitor s'a înșelat. Am avut ocazia să fac cea mai surprinzătoare constatare. Femeile apar mult mai fericite, desbărate de capriciile modei și mistuite de concepția perfectei egalități cu bărbatul.

Dacă străzile Moscovei sunt aproape uniformizate, prin straiele purtate de trecători, la aceasta au contribuit în mare măsură femeile. Eleganța de basm de odinioară, cu care-și făceau faima prințesele și curtezanele Rusiei, a dispărut ca printr'o supraimpresiune cinematografică. In locul toaletelor de hermină și mătase, a apărut bluza albastră, croită modest, din pânză ordinară.

Coafura e simplă și fardurile au ieșit din uz. Din când în când numai, câte o vizitatoare străină îndrăznește să tulbure aspectul uniform al modei feminine, îmbrăcând toalete aduse din alte țări. Dar, în loc s'o invidieze, indigenele zâmbesc ironic în urma ei...

— Detest femeia rămasă sclavă a modei, — mi-a spus, într'o zi, soția unui director de bancă, (președintă a unui club feminist și delegată din partea Statului, în comitetele provinciale). Prin aceasta se dovedește încă supușenia ei față de bărbat, rolul ei de păpușă, în viața de toate zilele. O adevărată femee muncește alături de soțul ei sau aiurea și nu e preocupată decât de probleme intelectuale. Imbrăcăminte simplă, dar creer sănătos și libertate definitivă, iată idealul nostru!...

E curios cum de-au reușit aceste femei, atât de rătăcite altădată, atât de supuse bărbatului, să-și asimileze asemenea concepții despre viață.

Revoluția a avut o influență hotărîtoare asupra lor, dându-le fără prea mari sforțări, drepturi absolut egale cu ale bărbatului. Până și cele mai obicinuite cu sclavia, care erau vândute înainte, de părinții sau soții lor, pentru aprovizionarea haremurilor persane, s'au smuls din starea lor de inconștiență și au obținut protecția legilor cu dreptul de a riposta la cea mai mică vexare, din partea cuiva.

Legile statului sovietic fiind cu totul diferite de Constituțiile celorlalte țări, ar fi greu de stabilit o comparație care să ne dea o idee precisă despre felul de organizație al femeilor din Rusia.

Din punct de vedere politic însă, ele sunt cele mai privilegiate din lume. Treizeci și cinci la sută dintre membrii organizațiilor politice, sunt femei. In parlament sunt nu mai puțin de 67 deputate; în consiliile comunale ale diverselor orașe se numără 31.178 femei, alese de popor.

In sfârșit, câteva care au avut mai multă șansă la alegeri, ocupă scaunele prezidențiale a patru republici, iar una deține portofoliul ministerului de instrucție publică.

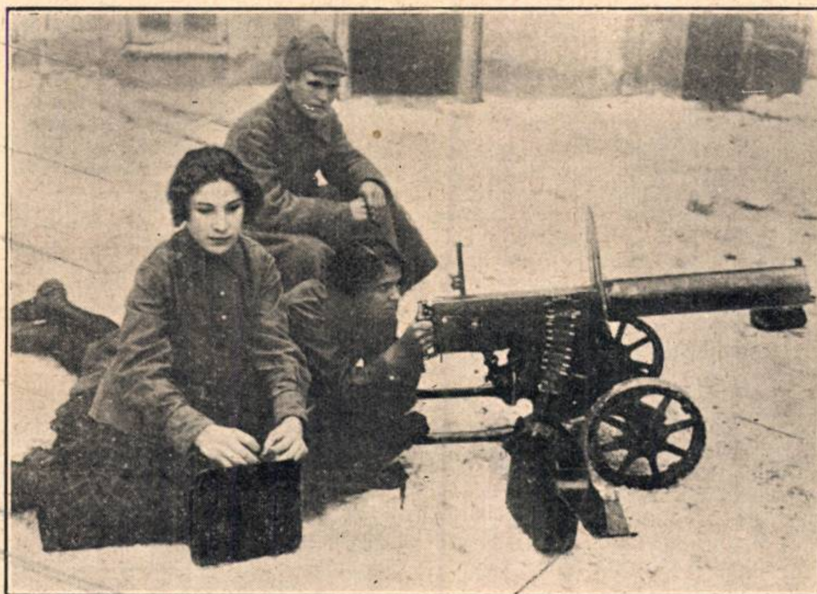
Există la Moscova o „Casă a Mamei și a Copilului", în frunte bineînțeles cu o femee-doctor, care se ocupă cu ajutorarea celor năpăstuiți de soartă. Dar numărul acestora e atât de mare, în Republica Roșie, încât instituția a devenit în scurt timp neîncăpătoare și până la luarea măsurilor necesare, săracii își găsesc adăpost prin grajduri părăsite sau printre baloturile depuse pe cheiurile apelor.

IN CAZARMA FEMEILOR

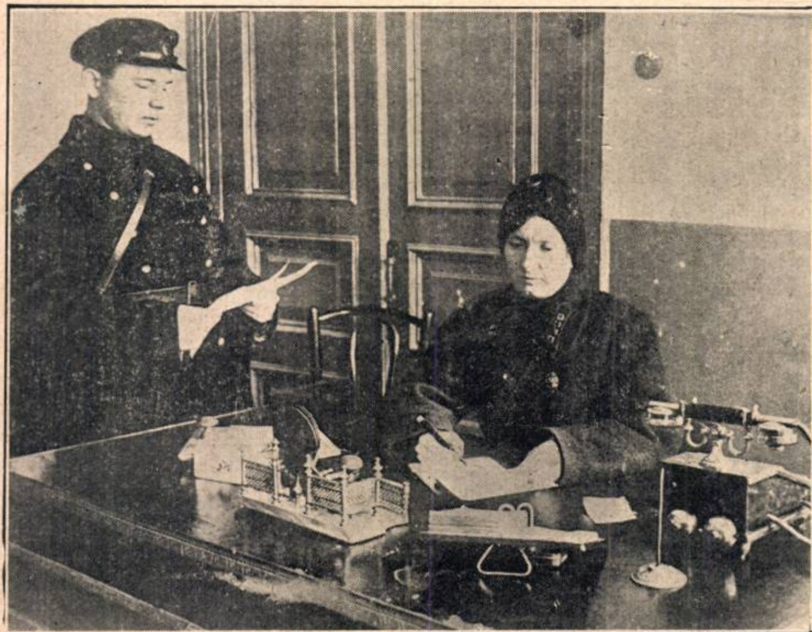
Dacă unele au părăsit religia, consacrându-se numai muncii și culturii, și-au adoptat în schimb cultul patriei, mergând până la a cere întocmirea unei legi, care să se dea dreptul la serviciul militar.

Nu este o obligație, totuș sunt cazărmi nenumărate, care gem de femei în costum ostășesc.

(Continuare în pag. 21)

Femeile fac exerciții de tragere cu mitraliera

O femee șefă de poliție

O agitatoare făcându-și propaganda într'o fabrică

Defilarea unui detașament de femei

Sfaturi pentru frumuseţe

GEORGETTA. — Incercaţi duşuri reci locale, de două ori pe zi, seara şi dimineaţa, sau puneţi apă rece într'un lighian şi faceţi timp de douăzeci minute aspersiuni pe piept.

Cât despre plajă să nu vă îngrijaţi. Există acum nişte minunate tricouri, cu soutien pe dedesubt. Veţi avea cu acestea un sân de zeiţă. Găsiţi astfel de costume în preţuri convenabile la magazinele care fac reclamă în „Realitatea Ilustrată".

Cât despre operaţia chirurgicală, e drept că e suverană în astfel de cazuri, dar costă enorm şi nu ştiu dacă se face în ţară. Vă sfătuiesc să nu recurgeţi la ea, decât „in extremis"

Mai încercaţi mâncând de 2 ori pe zi „flocons d'avoin", fiert în lapte.

UN GANDAC GALAŢEAN. — Nostim pseudonim pentru o fetiţă dulce, care sunt sigură că seamănă mai mult cu un fluturaş, decât cu un uricios gândac. Sunt foarte încântată de caldele declaraţii de simpatie ce-mi faci şi gata ca totdeauna să vă ajut pe toate.

Inţeleg marea d-tale dorinţă de logodnică îndrăgostită, de a fi cât mai frumoasă şi te sfătuesc să faci în fiece seară — pentru micile cearcăne dela ochi — uşoare masagii rotative, de jur împrejur urmând arcada sprâncenelor; le vei face de 14 ori, cu o cremă bună; de pildă crema mea Laura te va mulţumi. Masagiile foarte uşoare, le vei face şi pe pleoape ţinând ochii închişi. Nu te speria, la 19 ani nu există bătrâneţe.

Incă un sfat: evită cititul în pat, seara, şi lacrimile.

LORELEY. — Până şi asta să vă spun scumpa mea? Dar bine, sunt atâtea maniere de a te pudra. Pot să ţi-o spun pe a mea. După ce îmi fac toaleta, dau puţină cremă Laura No. 1 şi un mic nor de pudră pe care o risipesc pe gât şi faţă, cu unul din acele delicioase pufuri rose sau bleu, din penele lebădei. Schimb puful la o săptămână, din măsură de higienă.

PAFLAGONIA. — Fă gimnastică, păpuşico, cumpără-ţi extensoare şi ţine regim. Fripturi pe grătar, câte un ceai cu lămâe de 2 ori pe zi şi lecturi serioase, Istorie, filosofie, etc. formează-ţi spiritul, învaţă, şi grăsimea ce crezi că ai în plus, va dispărea.

PROVINCIE. — Utilizează în fiecare seară, tamponări cu vată muiată, în următoarea apă de toaletă: Mentol, 0,25 gr. Ac. salicilic 1 gr. apă distilată 500 gr. apă de haumanelis 500 gr., pudrează după aceia cu pudră de talc abundent. De 2—3 ori pe săptămână, seara, crema Laura No. 2. Cât despre întrebarea a II-a nu fiţi îngrijată. Majoritatea femeilor au acest soi de dureri.

LUISETTE — CLAIR DE LUNE şi BONBONICA. — Câte o şedinţă în str. Vasile Lascăr No. 9.

NENORICITA M. — Cazul dv. atât de rebel, trebue tratat de un medic specialist în boale de piele. Scrieţi-mi sub plic, să vă dau adresa unui profesor excelent în această materie.

MARIAN TUTII. — Orice dragoste e sinceră la început; depinde de d-ta, să ştii să întreţii focul sacru.

Ai prea multă imaginaţie draga mea.

ENRICA. — Pentru pistrui încearcă: Acid benzoic 1 gr. acid salicilic 2 gr. Kali iodat 2 gr. Lanolină a 4 gr. Vaselină 40 gr. aplicaţi seara numai pe locul pistruiat.

LAURA

Poşta medicală a „Realităţii"

Ozèna ?

Dolly Sp.

Trebue să fiţi examinată deaproape, de un medic specialist în nas, gât şi urechi, ca să se vadă *cauza*, fără de aceasta nu vi se poate da nici un tratament serios.

Nas roş

Andrei Desperatu

Dacă aţi încercat atâtea şi nu v'a reuşit, e nevoie să vă arătaţi unui specialist recunoscut (în boli de piele).

Boală ignorată

Ofelia Bozovici

Dacă e absolut sigur că dânsul n'a avut boala, nici măcar ascunsă şi a fost cu desăvârşire sănătos (ceeace e discutabil), e posibil că boala a luat-o dela d-tră.

O femee poate fi infectată şi aceasta fără a-i produce dureri. Şi în cazul acesta ea poate transmite boala bărbatului.

Buze groase, nas ridicat în sus

Nica

Sunteţi cam... naiv dacă pentru atâta vă dezasperaţi. Leac pentru astea, nu e. Se vede că vi s'a urât cu binele.

Lues

Felix Marias
Loco

Dacă în timpul tratamentului e molipsitor?

Da! Când bolnavul mai prezintă simptome exterioare (bube, răni, coji, ec.).

Frigiditate accidentală ?

Femme malheureuse

E una din problemele cele mai grele ce-mi puneţi. Nu cumva *facerea* v'a distrus vreo parte anatomică (a produs o ruptură). Dacă aţi rămas *întreagă*, atunci desigur că e o stare trecătoare. Speraţi. (V'a examinat vre-un ginecolog?)

Medicamentele sunt inutile. Beţi vin, champagne, alcool.

Pieptene miraculos

Louise

Până nu voi vedea cu ochii acel pieptene fermecat — nu cred, în seriozitatea reclamei.

Colicistită-gastrită ?

Basarabean

E posibil că aveţi o inflamaţie, adică o aprindere cronică a băşicii fierii („colecistită") şi a stomacului.

Cereţi sfat! Urmaţi un regim mai mult de făinoase, legume fierte.

Să evitaţi totdeauna grăsimile, mâncărurile cu sos.

Să nu beţi rachiu, rom, coniac, vin.

Puneţi-vă din când în când ventuze (pahare) la ficat. Dacă aveţi bani, faceţi o cură la Vichy sau Carlsbad

Gingivită

Lenuţa

Trebue să vadă un doctor care e cauza. Nu cumva aveţi „piatră" multă pe dinţi, care trebue să fie curăţată de un dentist? Sau poate e altă boală cauzală.

(De ce n'aţi scris ce vârstă aveţi?)

In tot cazul muiaţi un mic pamponaş cu vată, în Tinctură de iod şi treceţi deasupra gingiilor. Faceţi de 5—6 ori pe zi gargară, cu clorat de potasiu (8 grame le 300 gr. apă fiartă).

Şaşiu

Tanzi...

Veţi primi răspuns chiar de la oculistul pe care vi-l recomand.

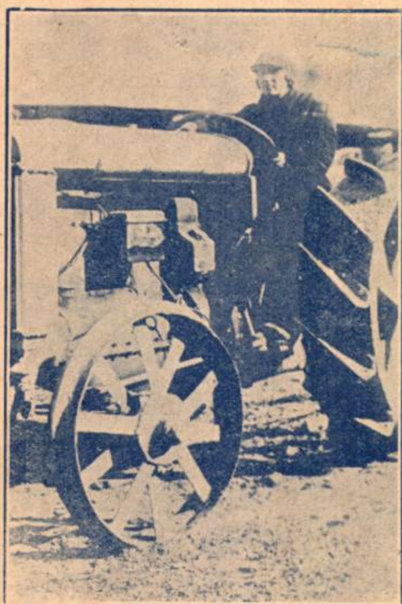

Două luni în Republica Roşie

(Urmare din pagina 19-a)

Cu ocazia unei depuneri de jurământ, de către recrutele anului acesta, am reuşit să pătrund într'una din cazărmile feminine.

La munca agricolă

Pretutindeni domneşte ordine şi curăţenie exemplară. Femeia nu mai ascultă de bărbat, dar se supune orbeşte legilor. Instrucţia se face în cele mai bune condiţiuni şi nu diferă întru nimic de aceea dată bărbaţilor. Tun, puşcă, mitralieră, baionetă, sunt obiecte pe care femeia-soldat din Rusia Sovietică le mânueşte cu aceeaşi dibăcie şi siguranţă ca cel mai energic ostaş.

De notat că nu există nici un bărbat în mijlocul lor. Regimentele acestea sunt strict rezervate femeilor şi instrucţia este predată de grade superioare ridicate tot din rândurile lor şi reangajate.

Singură şcoala centrală de spionaj numără şi câţiva bărbaţi printre profesori, fapt, care, dealtfel, a dat de multe ori naştere la manifestaţii ostile din partea elevelor, care susţin că există şi femei tot atât de capabile să predea cursuri şi să facă demonstraţii.

Sunt aşa de înţelepte femeile consacrate milităriei, încât la nişte manevre recente, dându-se loc unui atac între o trupă feminină şi alta de bărbaţi, ele au eşit învingătoare, prin tactica de luptă.

Trei dintre ele s'au grimat, s'au îmbrăcat în uniforma trupei adverse şi au pătruns zona atacului, până la cartierul general al inamicului. Aci şi-au însuşit planurile de luptă ale acestora şi la reîntoarcere ştiind ce au de făcut, au învins cu uşurinţă.

UN CAMIN ORIGINAL

Pe lângă cultul patriei, femeia din Rusia Sovietică acordă aceeaş mare importanţă căminului. Unica dorinţă a ei, este să-şi găsească un bărbat ideal cu care să se înţeleagă şi să ducă o viaţă liniştită în interior. Sbuciumul activităţei cotidiane, îi dă dreptul la această tihnă casnică. Deaceea s'a şi cerut legiferarea căsătoriei, într'un mod cu totul aparte de celelalte formule cunoscute aiurea.

Codul sovietic permite mai întâi concubinajul pentru oarecare timp. Dacă în acest timp viitorii soţi se înţeleg şi-şi dau seama că s'ar putea uni pentru toată viaţa, se căsătoresc legitim. Perioada de concubinaj poate dura până la doi ani...

Odată căsătoriţi, soţii se recunosc şi ştiu să se menajeze reciproc.

Şi se exagerează când se spune că datorită acestui procedeu, căsătoria ar fi distrusă în Rusia Sovietică şi că divorţurile ar însuma un număr extraordinar.

E adevărat că divorţul se poate obţine cu cea mai mare uşurinţă, prin simplul consimţământ al soţilor de a se despărţi şi fără nici o formalitate prealabilă, dar, prin comparaţie cu trecutul, numărul celor divorţaţi se găseşte într'o scădere simţitoare.

Explicaţia se poate deduce: în timpul concubinajului femeia şi bărbatul cari şi-au dat seama că nu sunt făcuţi unul pentru altul, se despart printr'un simplu **adio**.

Se nasc foarte mulţi copii în Rusia, aşa de mulţi încât constituesc problema cea mai îngrijorătoare pentru Stat, care se vede nevoit să acorde ajutoare peste puterile sale şi abia să nu reuşească a-i pune la adăpostul viitorului. Or, preocuparea de căpetenie a comuniştilor, sunt copiii de astăzi, cari vor alcătui poporul de mâine.

De creşterea şi instruirea lor, depinde viitorul Rusiei. Şi Statul a adoptat, probabil, principiul... „puţin şi bun"...

Ţărancă rusă.

JOSEPH DE SAXA

(In numărul viitor: **Prin închisorile sovietice**).

Marile premii ale revistei „Realitatea Ilustrata"

După cum am anunţat acordăm o serie de premii de cea mai mare valoare, — enumărate mai jos, tuturor cititorilor şi abonaţilor noştri, cari vor trebui să detaşeze cupoanele de premii, să le complecteze şi să le păstreze trimiţându-le la terminarea seriei, **pe adresa revistei, str. Const. Mille No. 7, etaj II. Data tragerii, va fi anunţată la timp.**

Iată premiile oferite:

O GARNITURĂ DE SALON, din lemn curbat de mahon lustruit, tapisată, cu velour albastru şi compusă din: o canapea, două fotoliuri şi patru scaune furnizate de INDUSTRIILE UNITE DE MOBILE „MERCUR", Bucureşti, calea Victoriei 17.

Un pullover „Monica" şi o **duzină de ciorapi „Monica"**, împreună cu cele 12 bonuri de participare la tragerea premiilor **„Monica"** (constând din voiajuri gratuite pentru două persoane, Bucureşti - Hamburg, Fiordurile Norvegiei şi înapoi).

O perdea superbă, de valoare artistică, executată în renumitele ateliere de broderie şi lucru de mână ale d-nei **Ing. Erdész**, Bucureşti, calea Victoriei 168.

Un aparat de radio cu trei lămpi, permiţând audiţia principalelor posturi europene în vorbitor, în completă stare de funcţiune, furnizat de vechea casă de încredere **J. Wappner**, centrala: calea Victoriei 49; sucursala: strada Lipscani 85. (Secţiune specială de aparate şi piese detaşate pentru radio).

Un ceas elveţian de aur marca de precizie **„Cortébert"**, care a obţinut grand-prixul la expoziţia din Barcelona.

5.000 lei în numerar.

O lampă electrică din bronz antic, cu trei braţe, ornată cu abatjoururi mate, şlefuite, furnizată de cunoscuta firmă **Ingineri I. Popescu & G. Creţu**, birou technic pentru întreprinderi electro-mecanice şi depozite de materiale electrice, str. Regală 16, Tel. 337/64.

Un gramofon elegant, model de voiaj complet cu toate accesoriile şi cu două plăci (patru arii) furnizat de marele magazin de muzică **„Ipcar"**, calea Victoriei 34.

Una măsuţă cu un serviciu de licheur, compus din 6 cupe şi una carafă, totul veritabil argintat, furnizate de cunoscuta casă de încredere **„Argintăria Pforzheim"** cel mai mare depozit de argintărie şi obiecte de cadouri. Furnizor al Curţei Regale, Bucureşti, str. Colţei No. 6.

10 butelii şampanie RHEIN.

Una bucată de 30 metri şifon elveţian pentru lingerie, dela pânzăria elveţiană **„La Wilhelm Tell"**, vechea casă de încredere, str. Colţei No. 8.

Una pereche pantofi eleganţi, de damă sau bărbăteşti, executaţi după măsură, din material fin, de către cunoscuta casă de încredere **C. Gheorghiu,** calea Victoriei 114 şi Sărindar 6, bine asortat şi cu încălţăminte gata.

O cutie montată, conţinând **un frumos serviciu de alpaca fină,** compus din 12 cuţite şi 12 furculiţe pentru fructe, furnizate de vechiul şi marele magazin **„Gospodina"**, strada Câmpineanu 20, Bucureşti, complet asortat cu articole de menaj şi cadouri.

Elisabeth Frisk

DELA primele începuturi ale cinematografului, suedezii s'au afirmat, prin filmele produse. Câteva din cele mai mari personalități ale cinematografiei mondiale, și-au început cariera artistică în Suedia.

Este suficient să cităm numele: Greta Garbo, Lars Hanson, Victor Sjöström, Mauritz Stiller, Gösta Eckmann, etc... și credem că nu mai este nevoe de altă recomandație.

Odată cu avântul luat de filmul sonor, suedezii lansează vedete noui.

Printre ele se numără și Elisabeth Frisck, care a dovedit calități excepționale, în filmul „Glücksmelodie" (Melodia fericirii).

* * *

Am reușit să vorbesc cu drăgălașa vedetă, chiar în timpul turnării „Melodiei Fericirei".

Pătrund în studio. O agitație de nedescris, domnește la tot locul. Se cunoaște că se lucrează un film mare. Operatori, mașiniști, electricieni, tâmplari, o armată întreagă de oameni, lucrează asiduu.

In mijlocul tuturor, cei doui regisori, Edv. Adolphson și J. Iulius conduc cu vădită competință lucrul.

Se filma tocmai scena în care Olaf, eroul principal al filmului, compunea la pian „Melodia fericirei". Scena a produs asupra mea o impresie puternică. Cred că despre actorul Hakan Westergreen, se va vorbi mult bine.

Intr'un fotoliu dintr'un colț retras al studio-ului, Elisabeth Frisk se odihnește. Se pare că melodia fericirei care răsună profund în studio, o impresionează. Are ochii mari, gânditori, care privesc undeva departe, într'o lume necunoscută.

Mă apropiu. La început, nu mă observă. Indrăznesc totuși s'o trezesc din reverie...

— „Mă ertați domnișoară..."

— „A..."

— „V'am speriat?".

— *„Nu, de fel... Mă gândiam. Melodia fericirii este cu adevărat impresionantă. Dacă va produce acelaș efect asupra spectatoarelor și spectatorilor din lumea întreagă, sunt sigură că filmul va obține un mare succes".*

— „Este pentru prima oară când jucați în film?"

— *„Da, prima oară".*

— „Aveți emoții?"

— *„Fireşte, emoţiile debutului."*
— „Ce v'a făcut să filmaţi?"
— *„Unul din regisori, J. Julius, m'a cunoscut întâmplător şi m'a întrebat, dacă nu aş voi să joc într'un film... Bine înţeles că am acceptat."*
— „Aş vrea să-mi spui ceva despre d-ta, domnişoară!"
— *„Despre mine? Bine, fie... Dar să ştii că biografie nu fac...*
— „Dece?"
— *„Din motivul foarte simplu, că eu nu am fost nici săracă, nici bucătăreasă, nici vânzătoare de ziare, înainte de a ajunge pe ecran..."*
— „Nu înţeleg..."
— *„Cam asta povestesc mereu vedetele, când sunt întrebate de biografie... Chiar când nu e totul adevărat, ele îşi satisfac o anumită vanitate, afirmând-o..."*
— „Bine, dar dv.?"
— *„Eu sunt o fată simplă."*
— „Şi frumoasă."
— *„Da, aşa spune lumea."*
— „Dacă spune lumea, trebue să fie adevărat!"
— *„Nu totdeauna."*
Un surâs caracteristic.
— *„Cum îţi spun, sunt o fată simplă, frumoasă, dacă vrei, care am avut noroc. M'am pomenit aşa, fără să-mi dau seama, vedetă."*
— „Nu vă gândeaţi să faceţi cinematograf?"
— *„Mă gândiam eu, dar care fată tânără nu visează să fie vedetă? Nu toate au însă norocul, pe care l-am avut eu."*
— „Crezi atât de mult în norocul dumitale?"
— *„Enorm. Nu sunt de fel superstiţioasă. Am însă un noroc atât de formidabil, încât aş fi neghioabă să nu cred în el.... Dacă-ţi voiu spune că am fost de două ori răsturnată de automobil, fără să mi se întâmple nimic, mă vei crede?"*
— „Dacă nu bagi de seamă!?!"
— *„Sunt vecinic grăbită, precipitată. Cu toate că exteriorul nu mă arată, sunt extrem de nervoasă, foarte sensibilă. Poate să fie şi aceasta unul din motivele, pentru care muzica produce asupra mea o impresie atât de puternică... Dar, tot relativ la noroc... Nu mai departe, decât la turnarea filmului* „Glücksmelodie": *Interpretam scena capitală de dragoste. Trebuia să scoatem un prim plan. Un reflector, a fost aşezat deasupra capului meu. Când eram gata să-mi sărut partenerul, un sgomot infernal se produse. O mişcare greşită a unui electrician, şi reflectorul îmi vâjâi pe la urechi, lovindu-mă la un picior... Tot studio-ul se alarmă.. Regisorul veni spre mine:* — „Ce s'a întâmplat?
— *„Nimic", l-am asigurat... Mă gândiam însă că dacă reflectorul mi-ar fi căzut în cap, nu ar fi fost chiar atât de plăcut".*
— „Ce părere aveţi despre film?"
— *„Cred că va avea succes mare. Acţiunea este foarte interesantă şi este încadrată de a muzică cu adevărat admirabilă... Mai ales muzica principală a filmului „Melodia Fericirii" este de o extraordinară putere emotivă..."*

LENOY de MONTFORT

RAVACHOL

ROMANUL UNUI AVENTURIER ANARHIST

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

In comuna Varizelle a fost găsită o femee, ucisă în stradă, după miezul nopţii. Stăpânul ei, negustorul de vechituri Rivalier, fu găsit într'un lac de sânge, asasinat, în locuinţa lui. La locul crimei, nu s'a găsit decât un muc de ţigară, cu cartonul înroşit de fard.

La scurt timp după aceea, într'o localitate vecină izbucneşte un incendiu, în timpul căruia o casă e devalizată, iar un cavou din cimitirul oraşului, este profanat de necunoscuţi.

* * *

Profanatorul a crezut desigur, că va găsi un colier scump. El scosese câteva perne mici din coşciug. Mâinile încrucişate ale baroanei, fuseseră desfăcute de pe piept.

Inăuntrul cavoului, se aflau câteva coroane, transformate în scrum. Detectivul Sirven le analiză amănunţit.

— Desigur, zise el, că hoţul a ars coroanele ca să alunge mirosul de cadavru.

Intr'adevăr, miasmele cadaverice erau înăbuşitoare.

Şi deodată Sirven tresări, ridicând de jos resturi de ţigări, cu cartoanele înroşite!...

UN MORT SE PLIMBA PE ALEI...

Paznicii din cimitir, defilară ca martori, prin cabinetul de instrucţie al d-lui Hector Cucquoy.

Nici unul nu observase nimic suspect, în noaptea de groază, deoarece furtuna se deslănţuise cu o violenţă extraordinară. Un singur paznic, aduse, ezitând, o contribuţie mai însemnată, la cercetări.

Era un tânăr, sosit decurând de la ţară, şi care se angajase ca paznic, de vre-o două săptămâni. El mărturisi că nu se obişnuise bine cu lugubra sa meserie, şi că noaptea nu putea dormi.

In noaptea profanării, spre ziuă, sosind la cimitir, ca să intre de gardă, la un colţ de potecă, văzuse o arătare groaznică.

Furtuna încetase.

Intunericul era încă destul de des. Când făcu colţul unei poteci, după un boschet, zări o umbră, la un pas în faţa sa. Paznicul înmărmuri locului, cuprins de frică subită.

Or, în acea clipă un fulger lung lumină puternic, câteva clipe, cimitirul. Şi la lumina aceasta foarte vie, paznicul îşi dădu seama că are în faţa sa *un mort care umbla!*

— Cum asa, un mort care umbla? întrebă judecătorul. Dacă umbla, nu era mort, şi dacă era mort, nu putea să umble.

— Domnule judecător, zise paznicul. Pot jura că era un mort. Era un om cu faţa mică, galbenă ca ceara. Ochii lui erau stinşi, pe faţa spână, nasul începuse să i se afunde, orbitele erau negre. Omul acela nu avea buze!...

Am văzut bine, că tot capul său, obrajii, nasul, buzele, — totul era galben ca la o păpuşe de ceară nevopsită încă....

— Nevopsită încă?....

Ce vrei să spui? se ridică Sirven, palid.... Avea *buzele galbene?*....

— Da, domnule, răspunse paznicul. Am văzut limpede toate acestea, fiindcă fulgerul a fost lung şi puternic. Era un mort care umbla pe potecile cimitirului....

Lovitura din cimitirul Saint-Jean, impresionă adânc populaţia din Saint-Etienne şi din restul Franţei. Ziarele reproduseră mărturia înfiorătoare a paznicului, şi, cu toate că presa înclina să creadă, că paznicul avusese o vedenie, sau că se întâlnise cu un om viu şi nicidecum cu un mort, cu faţa galbenă, — totuş această depoziţie fu ca un uleiu turnat peste imaginaţiile aprinse.

Unele ziare făcură indiscretiuni, arătând că poliţia are indicatii, că un acelaş individ a operat la Varizelle, la Poarta Roşie şi la cimitir.

Şi în mintea mulţimei, se creiă astfel legenda unui monstru cu cap de mort, de o ferocitate rece, un monstru care despica teasta femeilor bătrâne cu toporul şi profana mormintele....

Un fior de groază îngheţă sufletele populaţiei din Saint-Etienne...

OMUL CARE SE FARDEAZĂ

Detectivul Sirven se gândi adânc, la cele petrecute în cimitirul Saint-Jean. El găsise lângă mormântul profanat câteva resturi de ţigări cu cartonul înroşit.

Femeea care le fumase, îşi farda desigur buzele.

Dar a putut oare o femee, să ia parte la această sguduitoare operaţie?

Paznicul declară că a întâlnit în cimitir un bărbat, nu o femee.

A putut oare, se întreba Sirven, o femee să asiste la lugubra spargere a mormântului, fie chiar în calitate de complice? Sau a fost o bandă care a operat?

Un alt amănunt reţinu atenţia detectivului: paznicul spunea că omul pe care l'a văzut în cimitir, avea un cap galben, de mort, cu buzele galbene.

Bărbatul acesta cu buze galbene, nu-şi făcea oare buzele cu roşu?

Nu o fi oare un om bolnav, cu toată faţa galbenă, care se fardează....

Sirven nu putea da nici un răspuns hotărît la aceste întrebări şi simţia că misterul devine din ce în ce mai nepătruns.

O întâmplare veni să-l ajute în deslegarea problemei.

După cercetări îndelungi şi zadarnice, detectivul Sirven, desamăgit, îşi reluase viaţa sa de burghez liniştit.

Intr'o dimineaţă, citind gazetele până la ultimul rând dela Mica publicitate, Sirven găsi la faptele diverse, următoarea informaţie, scrisă cu cele mai mici litere, fiindcă era un fapt foarte simplu:

„Lucrătorul Léon Forbin, dela vopsitoria Bahurel, a reclamat eri poliţiei, că, făcând o glumă pe socoteala tovarăşului său de atelier, François-Claudius Koe-

ningstein, pe care îl surprinsese fardându-se, acesta l-a ameninţat cu moartea.

„Poliţia nu a dat importanţă acestei reclamaţiuni şi nu a luat măsuri.

„O nouă ceartă isbucnind între cei doi lucrători, Koeningstein a scos revolverul să tragă în Forbin, şi o nenorocire s'ar fi întâmplat, dacă tovarăşii de atelier, nu ar fi descărcat în prealabil revolverul agresorului, punându-i-l apoi în buzunar, fără ca acesta să ştie.

„Ciudat e faptul că dela această întâmplare, nu s'a mai prezentat la atelier".

De îndată ce Sirven citi această informaţie, sări ca ars. In două minute fu gata îmbrăcat; sări într'o trăsură şi dădu birjarului adresa:

— La vopsitoria Bahurel.

Când ajunse la atelierele acestei cunoscute vopsitorii din Saint-Etienne, detectivul se prezintă patronului, cerând să vorbiască imediat cu lucrătorul Léon Forbin.

Forbin fu chemat în cabinetul directorului, unde fu lăsat singur cu Sirven. Lucrătorul era un băiat tânăr, cu ochii albaştri şi faţa palidă, bătând în cenuşiu.

— Da, domnule, răspunse lucrătorul; sunteţi dela poliţie?... Vă rog să luaţi măsuri, fiindcă mi-e frică de răzbunarea lui.

— Koeningstein s'a întors la atelier?

— Nu, domnule. De când a vrut să mă impuşte, a dispărut.

— Povestete-mi te rog, din ce v'aţi certat....

Forbin povesti atunci detectivului, cum, într'o noapte, plimbându-se pe stradă, în căutarea unei idile, a zărit sub un felinar, o figură, pe care a luat-o la început drept o femee, care îşi făcea buzele cu roşu, într'o oglindă. Apropiindu-se încet, pela spatele necunoscutei, cu intenţia s'o sperie în glumă, îşi dădu seama că nu era o femee, ci un bărbat!....

— Un bărbat care-şi făcea buzele!.... urmă lucrătorul. Aveam de ce mă mira! Dar o uimire şi mai mare mă aştepta, când mi-am dat seama că în faţa mea, se află tovarăşul meu de atelier, Francois Koeningstein! Koeningstein se farda!... Dv. ştiţi ce fel de bărbaţi se fardează!... Aveam de ce să râd. Şi chiar mă pregătiam să râd de el, dar în aceeaş clipă, văzându-mă, Koeningstein se tras în umbră şi dispăru....

A doua zi la atelier, urmă Forbin povestirea sa, cum l'a văzut pe Koeningstein, începu să râdă de el. Koeningstein însă avu o criză de furie extraordinară, şi-l a meninţă cu moartea, dacă mai spune cuiva a văzut în noaptea trecută.

François Koeningstein-Ravachol

Forbin însă spuse tovarăşilor săi, că Olandezul, — aşa-l poreclisera pe Koeningstein, — „se fardează ca o femee".

Intr'o seară Olandezul urmări pe Forbin, pe o uliţă pustie.

Forbin reuşi să scape de urmărirea lui, dar speriat, se plânse poliţiei.

Când află de această plângere, Koeningstein avu o nouă criză de furie, urlând în atelier că va împuşca pe Forbin. Atunci, camarazii ştiindu-l capabil de orice răzbunare, fiindcă era un om crud şi rău, i-au luat revolverul, fără ca Olandezul să simtă, l'au descărcat şi i l'au pus la loc, în buzunar Şi, astfel Forbin scăpă cu viaţă, căci după ce Olandezul scosese revolverul şi trăsese, dându-şi seama că e descărcat, o mânie furioasă îl cuprinse.

Cu mare greutate fu potolit de tovarăşi...

— Din ziua aceea, urmă Forbin, Olandezul nu a mai venit la atelier, dar simt că mă pândeşte din umbră...

CINE ESTE KOENINGSTEIN

Din informaţiunile pe care Sirven le culese dela d. Bahurel, reeşia că François-Claudius Koeningstein se născuse la Saint-Chamond la 14 Octombrie 1859. Tatăl său era un lucrător olandez, ajutor de laminor, într'o fierărie.

In 1886, după moartea tatălui său, venise împreună cu mama sa, o franţuzoaică, şi se instalară la Saint-Etienne.

— Dacă n'ar fi plecat de bunăvoe din atelierul meu, spuse d. Bahurel, l'aş fi alungat, fiindcă făcea propagandă anarhistă printre ceilalţi lucrători. De-altfel, era foarte leneş şi avea mânii înfiorătoare.

Cel mai mic incident, era pentru el un pretext de ceartă.

— Dar dece se farda? întrebă detectivul.

— Ştiu eu? răspunse directorul. N'am observat că se farda, deoarece într'o vopsitorie, de umulte ori lucrătorii sunt murdari de vopsele. Ştiu însă că Olandezul lucra la plumb, şi plumbul atacă colaratura normală a pielei. Poate că se farda dintr'o perversiune, poate din cauză că avea tenul atacat de intoxicaţia lentă cu vaporii anumitor vopsele, sau poate ca să ascundă adevăratele trăsături....

In fişele secţiunei de poliţie politică, detectivul Sirven găsi cazierul lui François Claudius Koeningstein, cu care completă datele din registrele de lucrători ale d-lui Bahurel.

Din acest cazier reeşia, că Olandezul afirma că fusese câştigat la cauza anarhistă, de către Croizier, supranumit Dascălul anarhiei.

Koeningstein lucrase la mai multe vopsel[ă]rii din Saint-Etienne, dar fusese concediat pentru purtare rea.

Era bănuit de poliţie, că face contrabandă cu produse chimice şi fusese amestecat într'o afacere de falsificare de monede.

„Are de obiceiu mai multe domicilii, — adăoga fişa, — necesare din cauza vieţii ce duce şi operaţiunilor sale oculte. Individ primejdios.

„In mod normal, locueşte la mama sa, în Fundătura Bérard. Pe mama sa o terorizează şi uneori o bate".

(Va urma)

Audiențe

DIRECTORUL afacerilor în curs, după ce se plimbase în lung şi'n lat prin cameră, cugetând profund, cu mâinile în buzunare, la ce ar face cu banii, dacă-i reuşeşte combinaţia cu furniturile de cancelarie, se opri în loc, deschise fereastra, aruncă ţigara'n stradă, respiră de câteva ori aerul proaspăt, apoi frecându-şi mâinile, se aşeză la birou, plin de speranţă, harnic, gata de lucru.

Răsfoi coperţi colorate care 'nchideau hârtii în restanţă, pentrucă erau din provincie şi apăsând pe butonul soneriei, întrebă pe cameristul care se încadră în uşă, disciplinat, ca un agent de circulaţie în inima capitalei, de 10 Maiu.

— E lume?

— Sunt.

— Dă-le drumu.

Intrară cu sfială câteva persoane, tuşind discret, să-şi dreagă glasul şi să învingă emoţia. Printre ele îţi lua ochii o domnişoară sveltă, frumuşică, frumuşică deabinelea, cu un păr arămiu, cu ochi verzi, cu dinţi să pape o moştenire de nabab şi care ţinea cu mâini roşii, neîngrijite, o poşetă săracuţă, ca pe o foaie de viţă.

— Dumneata ce vrei? întrebă directorul pe cel din faţă.

— Un mic ajutor.

— Pentruce?

— Sunt invalid de răsboiu.

— Ce infirmitate ai?

— Poftim, vedeţi şi dumneavoastră, zise omul arătând lipsa degetului cel mic de la mâna stângă.

— Cum, şi pentru asta ai venit la Bucureşti?

— Domnule, sunt cel mai nenorocit om de pe lume.

— Eşti bolnav?

— M'a ferit Dumnezeu.

— Eşti însurat?

— Pân'acu...

— Ai copii?

— N'am.

— Ieşi afară... Dumneata ce vrei?

— Eu, domnule, zise confidenţial, apropiindu-se degajat, un tânăr fercheş, desfăcând pe birou, conţinutul unei serviete voluminoase, sunt directorul revistei „Biciul de foc" de îndreptarea moravurilor şi de propagandă culturală... Imi daţi voe: Popescu Alfred.

— Şi ce doriţi?

— O mică subvenţie. Şi v'aş ruga în acelaş timp să-mi daţi fotografia dv....

— Bine, lasă d-ta asta aici şi o să-ţi facem ceva.

— Când să viu?

— Mâine.

— Merçi. Nu uitaţi fotografia.

— Merçi şi eu... Dumneata ce vrei domnişoară?

— Aş vrea dacă se poate, o mică slujbă. Mama e singură şi tata n'are de lucru...

— Câte clase ai?

— Am profesionala.

— Şi ceri slujbă?

— Dacă nu e câştig, şi eu nu mai pot munci...

— Cum, domnişoară, statul care face atâtea sacrificii: local, încălzit, lemne, maeştri, dracu, lacu, — dumneavoastră nu vă gândiţi? Unde mergem cu socoteala? Atunci la ce mai ţinem şcoli; dacă nu vreţi să mai munciţi nimeni, atunci mai bine să dăm foc ţării şi să ne aruncăm cu toţii în gârlă...

— Dumneavoastră nu trebue să vă supăraţi, răspunse domnişoara, ofensată că directorul, un burtos între două vârste, nu corespunsese speranţelor ei... Eu n'am venit din capul meu, continuă ea aruncând, cu reproş priviri cucernice să bage un protopop în toate boalele... Am o scrisorică...

— Dela cine?

— Citiţi-o şi dumneavoastră.

— Bine, domnişoară, zise îmblânzit directorul.

— Ce credeţi, se poate?

— Am să'ncerc. Spune d-lui Meré...

— Tocmai, dumnealui a auzit că este un loc vacant şi mi-a spus: dute şi-i spune precum că te-am trimis eu. Altfel singură nici nu veniam, că doar nu-s nebună... Incă dumnealui mi-a spus să-i duc rezultatu şi să rămân în sirviciu.

— Lasă domnişoară. (Atrăgând-o la fereastră şi şoptindu-i încet). Taci să n'audă ăştia. (Tare). Să vedem, nu ştiu, cum o aranja d-l ministru.

Audienţele se isprăviseră. Strângându-şi hârtiile, directorul le luă la subsioară, şi aruncându-şi o privire în oglindă, ieşi cu paşi de savant, străbătu săli întortochiate şi intră în cabinetul directorului general, cu familiaritatea omului care ţine de casa boerului.

— Să trăiţi.

— Bonjour Vasilescu.

— Imi daţi voe să'nchid fereastra, că e corent... Să nu vă tragă.

— Ai dreptate: chiar sunt răcit.

— Am văzut imediat.

— Ai ceva?

— Câteva hârtii.

— Urgente?

— Dacă sunteţi grăbit...

— Lasă-le pe mâine.

— D-le director general, ce facem cu hoţu ăla de cantinier. E un speculant ordinar. Toţi funcţionarii se plâng de el... Şi găteşte şi prost.

— Pe cine să punem?

— Mă'nsărcinez eu. Daţi-mi-o mie, numai aşa de probă...

— Iţi convine dumitale?

— Să am şi eu un mic profit... Asta e cafea care-o beţi dumneavoastră?... Să v'arăt eu cafea.

— Bine, Vasilescule, numai să iei rom bun.

G. BRAESCU

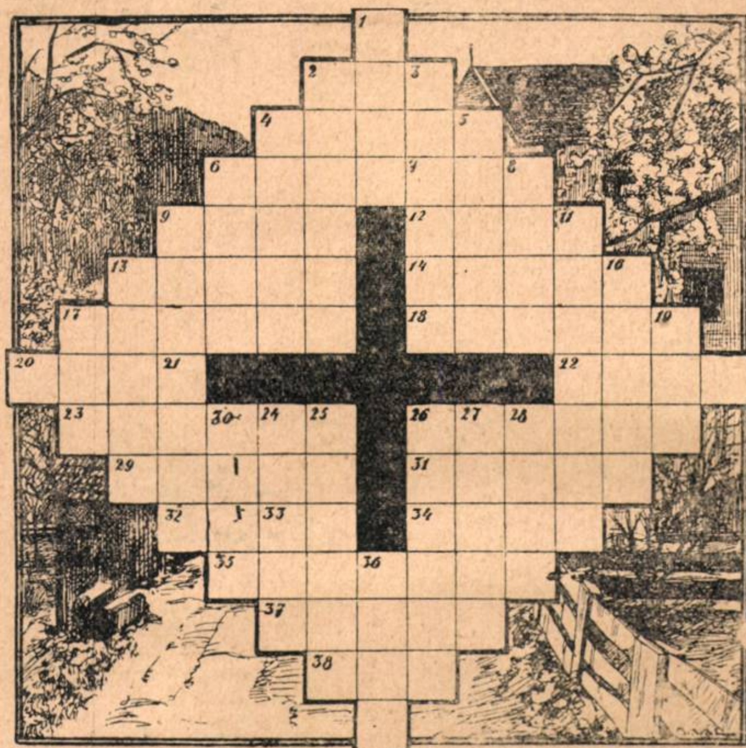

Jocurile „Realităţii Ilustrate“

Joc de cuvinte încrucişate

(10 puncte)

ORIZONTAL: 1. Fel. 4. Mânăsre în jud. Vâlcea. 6. Trandafirie. Butoiu. 12. Fiul Haosului şi al ıfernului. 13. Compunător. 14. epozit de obiecte de artă. 17. ersat. 18. Totalitatea exemplaelor imprimate dintr'odată. 20. Titlul dat descendenţilor lui Mahomed. 22. Rival. 23. Ce se aude noaptea, într'o pădure prin care şerpueşte un isvor? 26. Arhanghel. 29. Cum e cerul toamna? 31. Măreţ (fig). 32. Ceva care înlocueşte sticla. 34. Operă în patru acte, de Verdi. 35. Ce exală o livadie înflorită? 37. Fumegă. 38. ăzdează.

VERTICAL: 1. Figură pe care sunt marcate cele 32 direcţiuni diferite ale vântului. 2. Ilustru compozitor german. 3. Raţionamente. 4. Pasăre călătoare. 5. Orăşel transilvănean bogat în mine de aur. 6. Inlesniri de plată. 8. Vechi cântăreţi greci. 9. Eroul lui Nietzsche. 11. Pentru cununie. 13. Cântare de laudă bisericească. 16. Extaziat. 17. Oraş în Germania. 19. Individualitate conştientă de sine (artic). 24. Uza (fig). 25. Făşie lată de stofă. 26. Emanaţiune contagioasă. 27. Focar de pasiuni (fig.). 28. Hidoase. 30. Primordial. 36......

(N. R. — *Desemnul este reprodus din rev. „Wiener Blatt“*).

REBUS

(10 puncte) de *C. Puţureanu-Craiova*

Se va afla un fragment dintr'o strofă destul de cunoscută.

Deslegările se primesc până la 10 Iunie 1930. Fiecare joc acordă deslegătorilor un număr oarecare de puncte. Cel care obţine numărul cel mai mare de puncte prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri din numerile 170, 171, 172, 173 şi 174, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea 500 lei. Premiul al treilea 300 lei. Următorii şapte deslegători, primeşte câte un volum. Premiile se vor distribui la 20 Iunie 1930.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Bucureşti, str. Const. Mille 7, Etg. II
TELEFON 306/67
Director redacţional:
NIC. CONSTANTIN

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 350
Pe şase luni	„ 180
Pe trei luni	„ 95
Pentru străinătate ...	„ 400

Cuvintele încrucişate autohtone

de *N. Gh. Popescu-R. Vâlcea.*

De curând, o revistă similară a încercat să pună într'o lumină defavorabilă meritele noastre de a fi creat cele mai perfecte forme de încrucişare. Găsim că lucrul acesta este demn de mai multă atenţie, chiar decât persoana autorului, de care ne putem dispensa, în toate cazurile!

Imi amintesc că prin anul 1926, revista „Gazeta de Duminică“ a izbutit să stârnească o foarte vie emulaţie printre tineri, organizând un concurs de cuvinte încrucişate. Pe atunci, într'un careu de 11/11, se obţineau până la 20 pătrăţele negre(!) în afară de o mulţime de erori de încrucişare.

Concurenţii selecţionaţi au numărat toţi 15 pătraţele negre, având câte unul, sau două cuvinte de 11 litere.

După aceasta, cum era de aşteptat, au urmat o provocare şi apoi un match, al cărui rezultat a fost că s'au mai câştigat încă două pătrăţele negre, rămânând 13, la cinci cuvinte de câte 11 litere.

Progresul a fost mare, când ne gândim că cei doi rivali au trebuit să lucreze într'un careu cu puncte de reazim, adică nişte cuvinte întortochiate, înscrise în careu, din compoziţia cărora literele „x“ şi „y“ erau nelipsite, pe temelia lor urmând să se construiască întreg jocul.

Odată calea deschisă, concurenţii au căutat să meargă şi mai departe, obţinând 11 pătrăţele negre, la 7—8 cuvinte lungi.

In 1928, aceeaş revistă a organizat un nou concurs, care a dat însă fiasco. Fiind anulat, el s'a continuat până la sfârşitul anului 1929, când s'a ajuns să se creeze careuri cu 6 sau 7 pătrăţele negre, la 10 sau 12 cuvinte lungi.

Se pare însă că prin acest avânt, s'a neglijat complectamente caracterul de fond al acestor jocuri, atât de instructive.

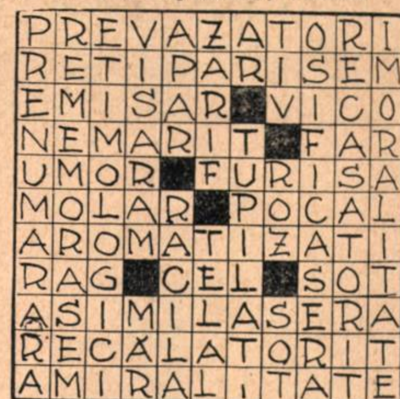
Dacă am face o paralelă între producţiile de acum patru ani — vorbim de careurile de 11/11 — şi cele de acum, le-am găsi pe cele dintâi inferioare ca formă, însă superioare ca fond.

Ca să vă convingeţi dăm — de probă — un joc publicat în anul 1926:

El întruneşte 15 pătrăţele negre, la două cuvinte lungi.

Pentru a face o comparaţie, dăm alt careu care întrece—din punct de vedere al pătrăţelelor negre şi cuvintelor lungi, — pe toate câte s'au publicat până acum.

După câte se observă, acest careu poate servi ca o curiozitate pentru compunători, deslegătorii negăsind în el decât o mulţime de verbe conjugate la toate timpurile şi modurile, lucru ce nu se observă în primul careu, ale cărui cuvinte păstrează o omogenitate şi variabilitate demnă de tot interesul.

Străinătatea le lucrează numai în genul acesta, deviza autorilor fiind „maximum de cuvinte interesante, indiferent de numărul careurilor negre“, iar nu „minimum de careuri negre“ la „maximum de cuvinte lungi“ deviza celor cari aveau nevoe de antrenament, ca viitori autori.

(Continuare în numărul viitor)

Poşta Jocurilor

Căp. Perovici-Braşov. — Jocul este interesant. Ce facem însă cu acel „en“?

Mai mulţi cetitori. — Articolul nostru a fost o lecţie de bun simţ, care a provocat reacţie la lipsa de bun simţ.

Să ne ierte deci autorul, că nu ne putem preta la o replică în genul d-sale. Ne este imposibil să-i facem onoarea aceasta!...

Taky-Iaşi. — Voiţi un match pe „câmpul vast al careului de cuvinte încrucişate?“ Nu găsiţi c'ar fi mai nimerit câmpul de curse dela Băneasa?

C. Cojan-Focşani. — In replica dv. aţi pierdut până şi noţiunea pronumelui de reverenţă! („Azi aici, mâine'n Focşani; ce-am avut şi ce am pierdut“). Şi când mă gândesc că nici o persoană din redacţie nu s'a sesizat de lucrul acesta, îmi explic dece n'a fost salvată capabilitatea celorlalţi, atât de modest reprezetată prin persoana dv. Aşa tupeu, mai rar — domnule Cojan!......

N. Lambru. — Vom publica unul din jocurile trimise ulterior, seria cea veche având nevoe de modificări.

REBUS

REALITATEA ilustrată

Foto-Papacostea

D-ra Mariana Georgescu, aleasă «Miss Capitala II», la concursul nostru de frumuseţe.

Atelierele „Adevărul", S. A.

ANUL IV. — Nr. 175. — 3 IUNIE 1936.

APARE JOI

REALITATEA
ilustrată

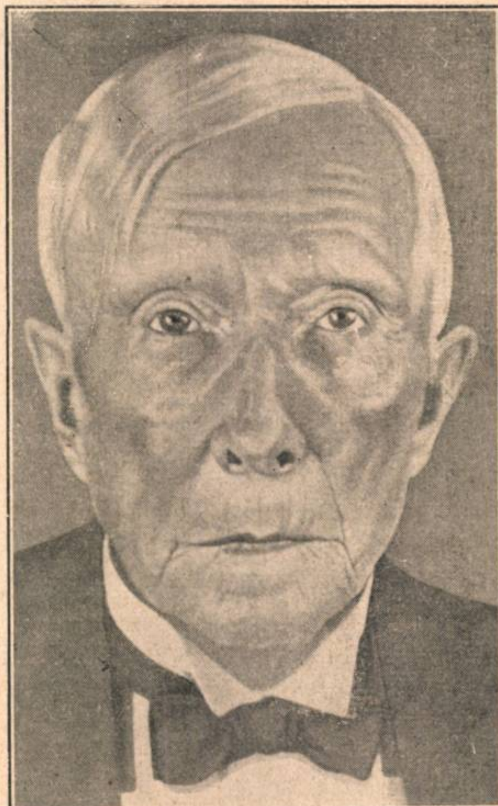
PREȚUL 10 LEI

D. George Vracca. Societar al Teatrului «Maria Ventura», va juca în curând, în două filme românești.

DIN TOATA LUMEA

Odată cu generalizarea filmului sonor şi vorbitor în toate studio-urile mai importante, celebra stea germană de cinematograf Jenny Jugo *a dat un examen strălucit în fața microfonului, fiind angajată pentru numeroase filme vorbitoare şi sonore, ale societății „Ufa".*

Fotografia noastră reprezintă pe d. John D. Rockefeller, *tatăl generosului întemeetor al „Cetății Universitare" din Paris.*

Marcela Albani, *cunoscuta vedetă de cinematograf, care a turnat în vara trecută la noi, în filmul „Venia o moară pe Siret", şi-a anunțat sosirea în țară, unde va turna un nou film.*

Se ştie că „frumoasa Marcelă" a recoltat multe simpatii la noi.

Aşa-i femeea

TITLUL acesta s'ar potrivi foarte bine unui volum, sau unui şir nesfârşit de articole.

Pentru că povestirea mea să-şi păstreze naturaleţa, acţiunea se va petrece în cadrul original, acolo unde am trăit-o.

Eram la Nisa.

Mă plimbam la braţ cu tânăra mea soţie, pe şoseaua naţională, spre Monte-Carlo. La un moment dat, am întâlnit doui tineri căsătoriţi, cari se aflau în excursiune cu bicicletele.

— „Ii vezi dragul meu, cât sunt de fericiţi? Poate şi fericirea noastră ar fi mai mare, dacă ne-am putea deplasa mai repede. Când cumpărăm nişte biciclete?".

— „Indată ce ne înapoiem la Nisa, drăguţo..."

Peste două zile pornirăm amândoi, pe două biciclete nouinouţe şi în timpul unui scurt popas, trecu pe lângă noi o motocicletă, cu loc pentru însoţitor, pe care sburau cu 50 km. pe oră un tânăr englez cu soţia sa.

— „Uită-te la ei, iubitule, câtă unire, câtă bună înţelegere se vede din sportul pe care-l practică ei. Dacă..."

Pe scurt, peste trei zile aveam o motocicletă cu şea dublă, cu care colindam împrejurimile. Ne lansam cu 60 km. pe oră, pe vestita serpentină şi cu cât alergam mai repede, simţiam că soţia mea mă iubeşte din ce în ce mai mult. De teamă, mă îmbrăţişa mai strâns.

Dar fericirea a fost de scurtă durată. La vre-o săptămână după aceea, în timp ce ne odihniam lângă un copac stingher, trecu pe lângă noi Carell van Broomer, un olandez bogat care locuia în vecinătatea noastră, cu sora lui, o fetiţă diafană, trimisă de medici pe Riviera. Van Broomer alerga pe o motocicletă cu attache, în care se odihnia serafica lui soră.

— „In definitiv e foarte obositor pentru mine, locul dela spate, atât de incomod şi aşezat direct pe roată. Nici n'ai idee câtă bucurie mi-ar face, dacă am avea un attache".

Dumneata, stimate cititor, ce-ai fi făcut în locul meu, natural numai în cazul, că ţi-ai fi iubit soţia?

Aţi înţeles prin urmare, că a doua zi montasem un attache superb, în care corpul ei gingaş, se simţia mult mai bine, decât pe şeaua dură.

In câteva zile, soţia mea învăţase la perfecţie balansul ,astfel că puteam lua cotiturile cele mai grele cu 45 km. pe oră. Dar după o săptămână, biata mea Nini era atât de sdruncinată, încât medicul i-a prescris o cură de lapte. O plimbam deacum cu cea mai mică viteză şi eram foarte atent la hopuri, până în ziua când a observat din întâmplare, o maşinuţă mică, pentru două persoane şi atât i-a trebuit.

Acum altă nenorocire! Vecinic eram plini de praf, murdari de ulei şi miroseam a benzină, cale de o poştă. Nini voind să înveţe a conduce, simpatica mea maşină a făcut cunoştiinţa câtorva stâlpi şi odată eram chiar să ne prăbuşim în prăpastie, dacă nu puneam eu la timp frâna.

— „Uite cât de comod stau amândoi! Eu cred că cea mai mare fericire a unui om este, să aibe automobilul propriu, fie el oricât de mic.

Cu cât treceau zilele, nevasta mea devenia mai nervoasă şi pentru că nervii şi în genere crizele, urâţesc cea mai frumoasă femee, mi-am cumpărat de urgenţă un automobil cu două locuri, identic cu acel pe care-l văzusem.

— „Nu mai merge, dragul meu. Vezi colo bancherul Vogelnest cu nevastă-sa? Nici capul nu-i doare. Au limuzina lor şi un şofeur, pe care-l plătesc relativ eftin. La urma urmelor, nu ştiu cu ce au binemeritat ei, ca s'o ducă atât de bine. Dacă nu iei o limuzină, plecăm imediat acasă!".

— „Bine draga mea, plecăm".

Atât i-a trebuit. Un torent de lacrimi, rugăminţi, ameninţări cu divorţul şi în fine după trei zile, un Packard de 8 cilindri staţiona în faţa vilei, pe care o închiriasem. Acum viaţa noastră devenise un adevărat raiu. Nini avea grijă ca să fiu în permanenţă curat şi elegant şi pe bună dreptate, făceam furori alături de ea, pe Promenade des Anglais.

Nu că maşina noastră, ar fi fost unicul Packard din localitate, dar proprietarii, — recte noi, — erau extrem de simpatici. (Aşa cel puţin spunea lumea).

Intr'o dimineaţă, trecând după Casino, doamna soţia mea observă o mică barcă motor, care evolua în apele golfului, format din cheiu şi digul casinoului.

— „In definitiv ne-am putea permite luxul unei asemenea bărci. Plimbările pe mare, sunt de altfel foarte sănătoase şi cred că m'ar întrema de minune".

Ce nu face un om, când e vorba de sănătatea soţiei sale?

Peste alte trei zile, ne plimbam în largul mării, iar Nini respira cu nesaţ ozonul sărat al Mediteranei. In două zile, căpătase roze în obraji şi era mai frumoasă decât oricând. Dar nenorocirea mă păştea şi de data aceasta, căci întâlnirăm pe mare o barcă mare cu motor, un fel de yacht în miniatură, care putea naviga cu 40 km., pe oră.

— „Aceasta ar fi încoronarea visurilor mele", spuse Nini, „să sbori peste valuri, cu cea mai mare viteză, fără teama de a te răsturna şi să faci parte dintr'un yachting-club, iată ce consider un lucru extrem de interesant şi totodată demn..."

Mica noastră bărcuţă intră la garaj şi am cumpărat şalupa „Speed King", pe care am botezat-o apoi *„Iubirea-i adevărul"*. Şi într'adevăr, iubirea mea n'avea margini, căci precum vedeţi din ilustraţia care însoţeşte povestirea mea, ne plimbam de-acum numai în şalupă, până când Ninişor a observat evoluările unui hidroavion şi nu i-a trebuit mai mult, pentru ca să-l ceară cu insistenţă. Regret foarte mult, că atât spaţiul pentru zaţ, cât şi locul rezervat desenului, nu-mi permit descrierea detailată a tuturor gusturilor sale ascendente. Este deajuns să vă spun că dela hidroavion a trecut la un cuirasat, pe care bineînţeles că nu l-a avut şi s'a rezumat apoi la un transatlantic.

De-acasă primisem însă o ameninţare de desmoştenire şi cum Nini mă ameninţa cu divorţul, mi-am pus candidatura la sinucidere.

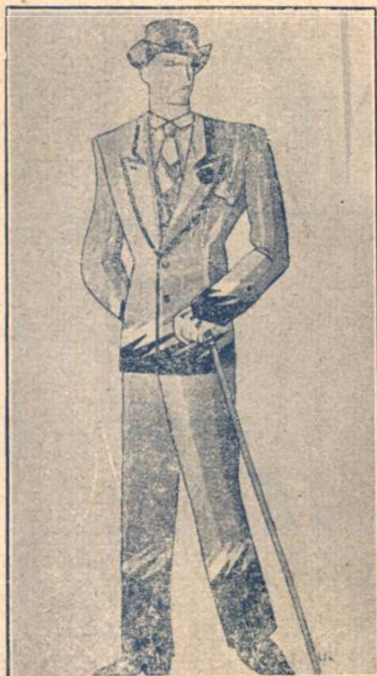
Aşa-i femeea!!! NORIM

Se schimbă moda masculină

La un congres al creatorilor de modele masculine, care a avut loc, zilele trecute, la Paris şi la care au luat parte cele mai

ilustre personalităţi ale modei, s'a discutat problema schimbării radicale a croielei.

Hotărâţi să dea bărbatului o altă înfăţişare potrivită timpului în care trăim, maeştrii-creatori de modele, au instituit un concurs pen-

tru cele mai indicate schiţe de costume masculine.

Congresiştii au recunoscut în unanimitate, că linia sobră şi culoarea de nuanţă uniformă, trebuesc înlocuite cu modele noui, în care să troneze fantezia neînfrânată. Şi reforma se impune dela ciorap până la pălărie, dela cravată până la baston şi tabacheră..

Trăind în epoca sportului, în aer liber, s'a căutat a se confecţiona un model de îmbrăcăminte, cât mai apropiat ocupaţiunilor zilnice. Un

sportsman, un excursionist, un alpinist, au nevoe de costume uşoare, largi şi în acelaş timp, elegante. Pentrucă eleganţa i-se cere bărbatului, în orice împrejurări şi fac foarte rău aceia, cari nu ţin seamă de legile esteticei în îmbrăcăminte.

Din toate proiectele prezentate la concurs, comisia a decis să rămână la modelul pe care-l publicăm alăturat şi pe care l-a desenat cunoscutul Liz dela Paris. Costumul acesta, — după inspiraţie — de cercetaş, prezintă toate înlesnirile dorite, pentru viaţa în aer liber.

Pentru stradă, Vellay a prezentat un model cubist, care a reţinut atenţia juriului. Atât haina cât şi pantalonii, vor avea garnitură de mătase, în culori vii. Linia nu suferă decât mici modificări şi rămâne a fi discutată după lansarea modelului.

Fracul dispare definitiv din toaletă de seară şi în locul lui pare smockingul fantezist al lui Pelhencourt, de o croială care să evidenţieze silueta şi cu reverul îmbrăcat în mătase galbenă sau roşie, aceeaş mătase, care va căptuşi raglanul, confecţionat deasemenea după o linie cu totul originală.

Bussy a prezentat, la rândul său, un costum pentru vânătoare, elegant şi comod, cu pelerină şi jambiere înalte.

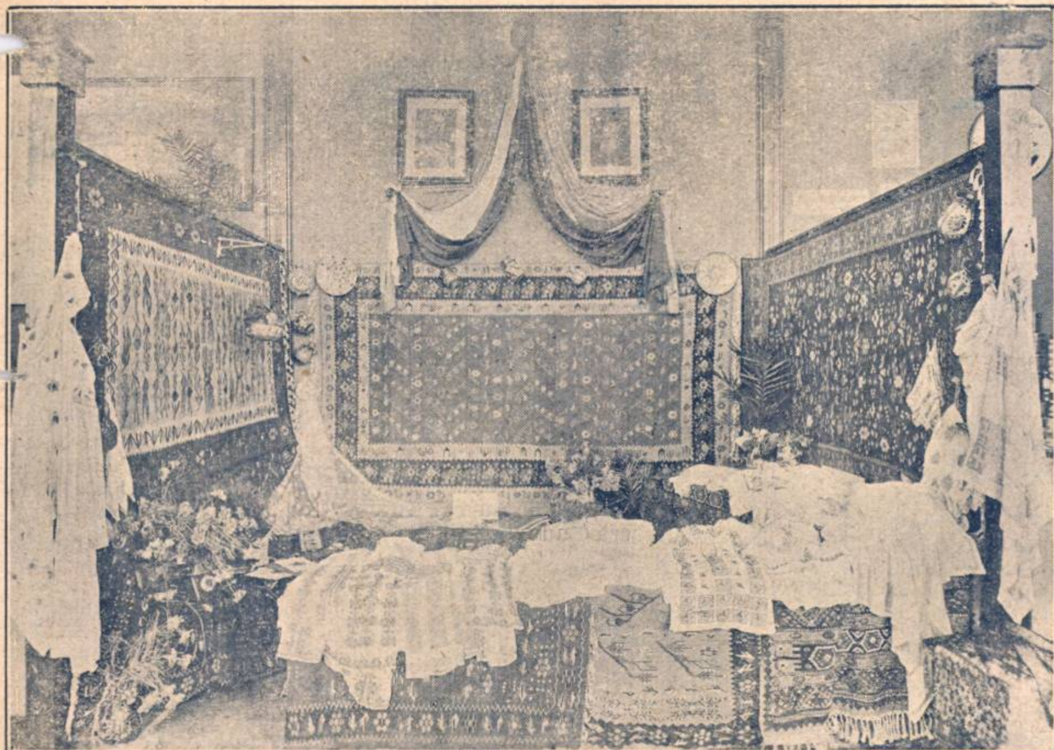
Toate acestea au fost aprobate. In suspensie a rămas numai modelul de pălărie al lui Truc, care cam depăşeşte limitele originalului şi pe care nici femeile, oricât ar fi de capricioase, cred că nu l-ar aproba. Rămâne acum ca juriul, să institue acel fabulos premiu, menit a-l decide pe vreun... erou, să apară pentru prima oară pe stradă, în asemenea costume.

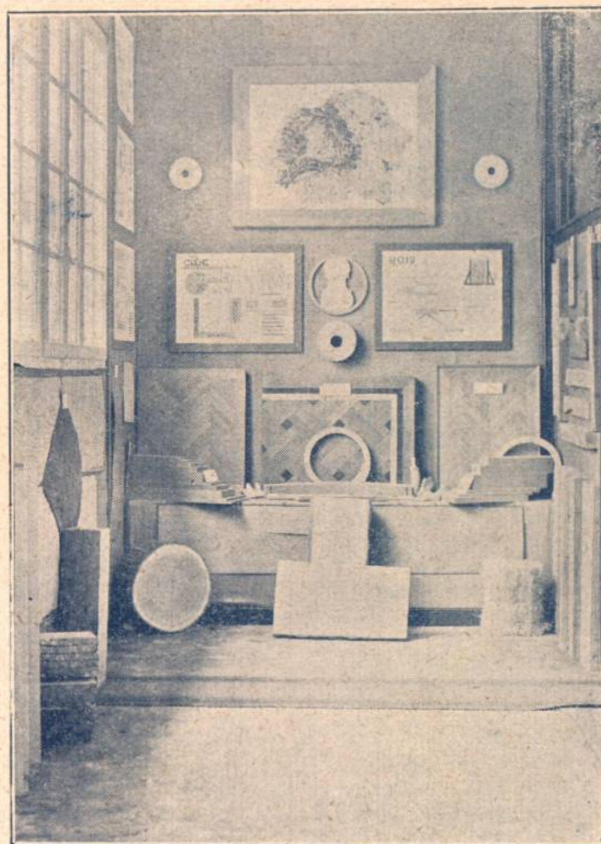
Cine are curaj, să încerce

IV.

Expoziţia dela Milano

La expoziţia internaţională din Milano, a fost inaugurat pavilionul român. Sus: Salonul industriei casnice. Dreapta: *Salonul mostrelor forestiere.* Dreapta jos: *Salonul mostrelor petrolifere.*

Dela stânga la dreapta: *D-nii: Giuseppe Bottai, ministrul corporaţiilor, Principele Al. Ghica, ministrul României la Roma, D. Granelli, vice-preşedinte al târgului de mostre, d. Ricci, consul general onorific al României la Milano şi d. E. Porn, organizatorul pavilionului românesc.*

F. ADERCA

Frumosul invalid

CIŞMIGIUL şi-a pus în vibrare toate melodiile. Harfele înalte ale plopilor, au început să murmure către primele stele. Pe aleele de umbră şi răcoare, şoptesc întâile sărutări. Pe lac plutesc, în chipocit de ocean minuscul, fără spume, bărcile închiriate cu ora, în care elevii de liceu îşi dau întâile satisfacţii de vigoare şi iniţiativă, iar studentele cu geanta la picioare, surâd distant şi melancolic, răsturnate'n bărci pe-o rână, visând la infinita lunecare a gondolelor, cu ciocul adus şi nalt, de pe canalele Veneţiei. Sub zidurile palatului Creţulescu, cu misterele deschise oricui, copiii ţipă şi-şi ciocnesc tinichelele, pe o plajă aspră de pietriş, priveghiaţi de servitoarele, care stau de vorbă, îmbrăcate în rochiile de altădată ale cucoanelor.

S'au aprins, deasupra lacului, constelaţiile electrice, multicolore, ale restaurantului.

La pontonul bărcilor, grohăe un difuzor pătrat, ridicat în culmea unui stâlp, ca un blazon. Pe insula Monte-Carlo, fanfara militară angajată pe tot sezonul, leagănă nostalgiile unui vals, cunoscut dinainte de războ. Câtiva obezi, dau ocol fântânii mortuare „Zizi", între porumbei domesticiţi, oprinduse meditativ, cu un pahar de apă de Căciulata în mână şi ascultând lăuntric şi îngrijoraţi, ziruirea lichidului prin rinichii pietroşi.

In faţa podului de lemn, care leagă aleea principală, de mirosul de mititei al insulei, e înghesuială violentă. S'au amestecat clasele sociale toate. Un funcţionar învechit, cu ochelari şi prăfuit ca o arhivă, trece desgustat printre două proaspete ardelence, fără stăpân şi fără bărbat. Un copil cu cercul, se'ncurcă în poalele unei mătuşi. Un soldat din Basarabia salută strâmb, — lovind pe cei din jur cu cotul, — pe un colonel scurt şi gros, care uită să răspundă.

Masa la care de o jumătate de oră aştept un pahar de bere, este lipită de ultimul stâlp al podului şi dacă n'ar fi balustrada de brad, de curând vopsită alb, ne-am rostogoli în canalul cu apă verzue, pe unde rătăceşte câte o barcă mai îndrăsneaţă. Vreau să mă ridic să plec, dar scoţând un picior de sub masă, lovesc stâlpul podului. Nu, n'am isbit un lemn mort, ci unul, dacă pot spune astfel, viu. Un invalid împins de violenţa dezordonată a mulţimei, care vine plecând, şi pleacă venind, se pomeneşte înghesuit în masa mea, când i-am ciocnit cârja.

— Vă rog să mă iertaţi, zic sprijinindu-l, dar în înghesuiala asta...

Indignarea glasului anula cu desăvârşire intenţia gingaşă a cuvintelor, deoarece nu pricepeam cum un mare invalid — îi lipsea un picior, retezat drept sub pântece — se'ncumeta să-şi vâre ciotul fiinţei, între atâţi inşi valizi, încurcaţi şi aruncaţi, în spaţiul a câtorva scânduri, unul împotriva celuilalt.

— Nu face nimic! Nu face nimic!... Mă consolează entuziast invalidul, cu o dulce voce de tenor de operetă. Sunt obişnuit! Dă-mi voie numai să iau puţin loc la masa d-tale, până se mai goleşte...

Grădina nu părea a se goli de loc, dar invalidul luase loc şi-mi surâdea cu mâna întinsă peste cârja bine înfiptă în nisip:

— Am onoarea: Sorin Popescu sau Sorin „Tucur", ca să vorbim şi pe franţuzeşte, invalid de războ, categoria întâi. Nu mă feresc de'nghesuială. Dimpotrivă,, mă simt bine în mijlocul naţiunei. Ador poporul, pentru care cu toţii avem datoria să ne jertfim. Vreau să fim un popor mare.., mare... Nu sunt antisemit. Cred că trebue să câştigăm pe evrei de partea noastră, altfel, evreii ne vor fi duşmani de moarte. Nu cu botezul... botezul e ceva antic. Prin căsătorie. E mai modern. Fiecare creştin trebue să fie obligat să ia în căsătorie câte două şi chiar trei evreice. Şi viceversa, — adică pentru evrei. Nu trebue să ne ferim. Evreicile sunt frumoase, deşi unele dintre ele, sunt cam mofturoase.

Invalidul e un bărbat oacheş, bine odihnit, de o isbitoare frumuseţe teatrală, cu o privire şmecheră, care poate deveni languroasă şi pe frunte cu o mare buclă creaţă, care scăpând de sub cozorocul şepcei ofiţereşti turtite, îmbie coada unei sprincene de păcură. Gulerul de catifea al mantalei, împodobit cu două monograme cu fir de aur şi cercurile fanteziste, tot din fir de aur, dela capetele mânecilor, îi dau înfăţişarea unui ofiţer al delicateţei şi fanteziei, specialităţi inexistente în armata regulată.

— Aveţi dreptate, d-le Popescu, dar...

— Zi-mi Sorin, te rog.

— D-le Sorin...

— Nu, Sorin — atât. Dacă ţii să-mi faci plăcere şi vrei să fim prieteni până la moarte. Eu sunt al sentimentului. Iubesc — sau urăsc. **Tucur.** Pe aici nu serveşte nimeni ?... Chelner, o halbă... Ia te uită, d-le: (Era halba mea). Pune-o aici, pe margine şi trimite'ncoa şi băiatul cu alune americane.

— Cum v'aţi pierdut piciorul ? la Mărăşeşti, desigur... unde au pierit atâţi eroi.

— Nu, înainte. A fost, să-ţi spun drept, mai mult un ghinion. Eram repartizat, cu recomandaţie, la coloana căruţelor de pâine. Când ne-am retras în Moldova, am trecut noaptea peste un şanţ lângă Focşani şi cum dormeam în căruţa întâi cu saci, m'am dat de-a berbeleacul... Am avut mare noroc! Că altfel acolo îmi rămâneau oasele. Douăzeci de căruţe încărcate erau să treacă peste mine. M'am ales cu un picior frânt şi m'au evacuat numai decât la spital, la Iaşi, unde mi l-au tăiat. La început n'am vrut, dar pe urmă am aprobat; Mi-am zis: „Ce mai unaalta ? Trebue! Pentru patrie!..." Că se şi cangrenase.

Frumosul invalid oftează. Apoi soarbe savuros jumătate din halbă şi cu o batistă brodată, de damă, tamponează urmele spumei de pe buzele-i roşii, făcute guriţă. E proaspăt bărbierit, sulemenit şi pudrat până la tuleile din urechi. Las ochii în jos.

— Te uiţi la mine că port manta pe vreme caldă ?... Trebue şi asta. Mai ascunde ceva din lipsa piciorului şi-ţi face, — când are gaică — nu-i aşa ?... o siluetă...

— Oricum, cred că după ce aţi ieşit din spitalul militar, aţi fost înaintat în grad...

— Tot un ghinion şi aici, dar în bine, o şansă, dacă mă pot exprima astfel. Crezi că la spital s'a ocupat cineva de soarta mea de invalid ? Noroc că a venit odată regina, când fuseseră aduşi între timp şi răniţii dela Mărăşeşti. Ne-a împărţit cu mâna ei ţigări şi pachete de ciocolată. Pachetul l-am păstrat, îl am şi acum, suvenir —şi am să mă duc odată la Palat la Cotroceni, am să i-l arăt şi am să-i zic: „Maiestate, îl recunoaşteţi ?... Vă mai aduceţi aminte ?... etc." Şi cum îţi spun... A dat ordin ca toţi marii mutilaţi, la eliberare, să fie înaintaţi la gradul de plotoneri, iar cei cu patru clase de liceu, la gradul de sublocotenent. Am fost înaintat şi eu, după ordinul Majestăţii Sale. Am numai două clase de liceu, că îmi murise o soră, etc. Dar e bine şi plotoner ! mi-am zis...

— In asemenea caz, trebue s'o duceţi greu cu pensia de invalid, numai plotonier...

Frumosul invalid râse în sine şi gânditor, clătinând din cap, goli paharul de bere până'n fund.

— Nu, dragă, nu stau eu la pensia lor, să ajung să mă'nghesui cu ăilalţi invalizi pe calea Victoriei, să-mi stropească poliţia mantaua cu tulumbele de incendiu. Mă crezi ?... Am văzut colonei şi văduve de căpitani, în halul ăsta de bolşevici! Eu am luat-o mai domol, la vreme potolită. Am intervenit pentru un chioşc de tutunuri la Iaşi, în Piaţa Cuza-Vodă, chiar în vremea răsboiului. Chioşcul funcţionează şi acum. La Bucureşti am intervenit pentru o con cesiune la Oradea. Am şi acolo, în gară, un chioşc. Funcţionează şi ăla. Cu ceva marfă păstrată şi urcările de preţuri de două-trei ori, a rămas ceva chiag. Nu pot să mă deplasez mereu, ba la Iaşi, ba la Oradea; nu de cheltuială: că la tren nu plătesc nimic. Imi place mai bine la Bucureşti şi la drum, oricum, te şifonezi. Am concesionat chioşcurile la alţi invalizi, mai noui şi primesc arenda săptămânal. Mai am eu nevoe de pensie ? Ptiu! Să se frece cu ea pe cap!... Trebuie să şi aştepţi, să faci coadă trei zile, de două ori pe lună....

— Da, e cam greu....

— Cum n'am nici un zor, mă duc odată pe an. Găsesc banii chită.

— Vă felicit din toată inima. Păcat că şi ceilalţi invalizi, n'au acelaş noroc.

— Noroc au, domnule, că dacă n'aveau noroc, rămâneau întregi să muncească în fabrică iarna şi să nădušească la câmp, toată vara. Dar n'au **asta!...** (Se bate cu un deget pe frunte). Am încercat şi o activitate mai fină... mai idealistă.... Am vrut să fac un teatru pentru toţi acei, care simt româneşte, Teatrul de Est sau de Vest, la Nistru sau la Tisa, indiferent, unde duşmanii seculari atâta aşteaptă, să ne bată cu cultura. Am încercat să scot şi o revistă de propagandă.... M'am tuns, m'am pudrat, mi-am lustruit nasturii de la manta şi m'am urcat pe cale ierarhică, până la Primul Ministru, care e şi el un frate din Ardeal, desrobit de mine şi de dumneata. Nimic! N'am putut face nimic. (Aplecându-se şi închizând un ochiu). Ţară de mocofani! Guvern materialist. Aşa ne trebue ! In ţara asta nu trăesc bine de cât cămătarii şi funcţionarii de la granită, unde contrabanda a crescut pe o scară îngrozitoare. Am spus-o şi Primului Ministru. M'a trimis la I. O. V. Ptiu !... De I. O. V. am eu nevoie ?... De I. O. V. are ţara nevoie!... Uite şi pe nevastă-mea cu copiii. Veniţi încoa! Mă balaurilor!... Safto ! Aici! Aici!

Safta, ţigancă scurtă şi cu pântecele rămas umflat, se poartă c'o pelerină de mătase neagră, pe care doamnele o aruncă de obicei pe umerii goi, spre a trece, la miezul nopţii, din salonaşul lojei, în salonaşul pe roate de cauciuc, al automobilului de lux, în adăstare la scara teatrului. Capa Saftei e prea lungă şi fără a mai ţine seama de legile eleganţei, duce'n braţe pe dânciul mic, care, istovit de preumblare, adormise. Alţi trei pui de ţigan, de mărimi diferite, se codesc în urmă-i.

— Veniţi, mă, ori nu veniţi ? strigă d. Sorin Popescu. Sfiiciunile Saftei, care priveşte terorizată în ochii soţului, şi ale copiilor, îmi spun că frumosul invalid le dăduse de acasă poruncă straşnică, să nu-l vadă şi să nu-l cunoască'n Cişmigiu. Copiii în costum de marinari, beretă pe o ureche şi pantofi albi, aruncă priviri piezişe, dându-şi seama de rol, ţinând de-o parte cu degete desfăcute labele în cămaşa de forţă a unor mănuşi de piele **glacé.** Işi sorb nasul, ducând uneori până la mijlocul drumului dosul mânii, cu care acasă obişnuesc să-l şteargă.

— Iţi place ?... îmi şopteşte d. Sorin Popescu. Ai mei sunt, mânca-i-ar tata de flăcăi ! Nu te mai strâmba, Savule !... Râzi !

Savu, cel mai răsărit, surâde de odată cu toată gura într'un rânjit silit, dar nu-şi poate ascunde scăpărarea în priviri, a unor cumplite şi tainice dureri. Părintele mă lămureşte :

— Il strâng pantofii, săracul. Are laba cam mare şi i-am luat un număr mic, să se fasoneze.

— Recoltă de după războiu, se vede ! Să trăiască!...

— Mersi. Da, recoltă de după război.

Am râs amândoi cu poftă. Apoi frumosul invalid făcu energic o strâmbătură Saftei, care strângându-şi progenitura, se depărtă fericită şi mândră.

Două silfide elegante, una blondă şi alta brună, trecură pe lângă noi, căutând cu ochii voluptos micşoraţi o masă liberă, sau măcar un scaun neocupat. Domnul Sorin Popescu le măsură îndrăsneţ, cuceritor, tuşind strategic. Apoi :

—Puicuţele tatei!... Ooof!... Dulce eşti viaţă ! Că uitai să te'ntreb adăogă întorcându-se către mine. Preferi blondele sau brunele ? Că eu, ce să-ţi spun ? mă topesc după toate !

F. ADERCA

JUCĂTORUL

(POVESTE SPANIOLĂ)

de Mauriciu Jokay

ÎNCĂ pe timpul maurilor, trăia între zidurile Cordovei, un om vestit atât printre arabi, cât şi printre spanioli şi iubit de toţi, pentru dărnicia şi mărinimia lui. Se numea don Hurtado Garcias Ecequias Eleazaro de Estalimena, el Senoron beneficentisimo, dar poporul îi găsise un nume mai scurt: Alabado sea Dios (Darul Domnului)

Acest nume îi plăcea mai mult, căci îl auzia zilnic, de câte ori ajutora câte un nenorocit. Darurile sale, le împărţia cu mare judecată şi cumpătare; nu-şi arunca banii pe fereastră, — cum s'ar spune, — căci la populaţia de două sute de mii de suflete a Cordovei, erau cel puţin douăzeci de mii de cerşetori de stradă, şi a împărţi acestora ajutoare ar fi fost să sature peştii unei mări. Aşa că se ostenia să caute pe cei într'adevăr lipsiţi de toate, pe cari îi ajuta pentru întreaga lor viaţă, ceeace era mai cuminte, decât dacă ar fi ajutat o sută de oameni, cu daruri mărunte.

Şi fiindcă averea lui, nu era un isvor destul de bogat, pentru aceste scopuri filantropice, obicinuia să viziteze pe toţi bogătaşii ţării. Avea trecuţi într'un catalog, pe toţi nobilii, toţi granzii şi caballerii ţării, le cunoştea veniturile şi încotro erau cheltuite. Toţi aceşti nobili, erau sprijinitorii aproape involuntari ai operelor sale flantropice, căci le vorbise atâta, încât îi convinsese să-i plătească fiecare o rentă anuală, pentru scopurile sale.

Se temeau de el, mai abitir de cât mauri.

— „Don Esteban, d-ta ai avut un venit de zece mii de réali; adu-ţi aminte de cei ce n'au nimic!"

— „Da, dar am pierdut două mii de réali, la luptele cu taurii."

— „Cine i-a câştigat?"

— „Don Gedonio şi don Cristobal."

— „Dacă ai putut pierde două mii de réali la corridas, poţi să dai şi două sute, pentru săraci."

Don Esteban făcu mutra cea mai acră, — ca o lămâe de Valencia, — dar plăti suma cerută. Apoi veni rândul lui Don Gedonio şi al lui don Cristobal.

— „Sennore, aţi câştigat la corridas, două mii de réali. Don Esteban care i-a pierdut, mi-a dat totuş două sute, pentru săracii mei. Dv., care aţi câştigat, trebue să-mi daţi cel puţin de două ori pe-atâta.

Don Hurtado îşi încasa ofranda şi pornia mai departe.

Intr'o zi, intră la don Ambrozio, un nobil foarte sgârcit, pe care-l găsi la o masă luxuriantă: mânca pâine neagră cu ridichi. Când îl văzu pe cunoscutul binefăcător, i se împăiănjeniră ochii, pâinea se'nverzi, iar ridichile începură să danseze un menuet, cu cojile curăţite, în farfuria de lut.

— „Vedeţi, signoria voastră", îi spuse el lui don Hurtado, „şi eu cinez doar pâine cu ridichi".

— „Tocmai, dumneata, care ai bani destui, îţi poţi da seama, de ceeace se numeşte, a mânca ridichi cu pâine, pentru cei nevoiaşi, cari sunt siliţi la aceasta.. Totuşi, după mine, mai bine faci dacă dai, decât dacă nu dai. Căci dacă dai bani pentru săraci, aceştia devin oameni cumsecade, iar dacă nu-i putem ajuta, se dedau la rele şi fură, ca să aibe ce mânca. Şi atunci, pe cine fură, decât pe d-ta, sau pe alţii, cari sunteţi bogaţi? Prin urmare, scoate cei trei sute de pesos, pentru săracii mei."

Altădată, întâlni pe străzile Madridului, pe don Lorenzo Mendoza di Valencia.

— „Illustrissimo Senor! Am auzit ce cuvântare frumoasă aţi ţinut pentru datoria de ajutorare a săracilor, de sărbătoarea Todos los Santos."

— „Adevărat? Se vorbeşte şi în Cordova de ea?"

Pocal arăbesc, pentru amestecarea şi aruncarea zarurilor de joc.

— „O, senore, sunteţi prea modest!! La Cordova? Dar i s'a dus vestea în toată ţara, iar pe mine m'a impresionat atât de mult, încât nu m'am putut reţine, să vă vizitez şi să vă rog să...

— „Să-ţi arăt discursul? Il am scris".

— „Por Dio, nu pentru aceea, ci ca să cer o mie de moidoresi, pentru săracii mei."

Ingâmfatul se codi ce se codi, dar apoi plecă la bancherul său, însoţit de don Hurtado, căruia-i plăti suma cerută.

Pornind odată, călare pe măgăruşul său, într'o misiune de binefacere, don Hurtado străbătea pădurile seculare, de pe malurile Gualdalquivirului. Deodată, zări în mijlocul drumului, un arab, care juca singur şah.

Precum se ştie, nimic nu este mai imposibil, decât ca să joace cineva şah, singur.

Don Hurtado îşi opri Pegas-ul şi privi cu nedumerire, la arabul din praf, care părea foarte adâncit în jocul său şi se vedea de departe, că partida este una din cele mai interesante, căci originalul jucător, cădea vreme lungă pe gânduri, înainte de a mişca figurile. Marele binefăcător, nu se putu opri, să nu-l întrebe:

— „Al cui fiu eşti tu, om paşnic?"

Arabul mişcă „nebunul" şi răspunse:

— „Tatăl meu a fost Ben-Mutaşşem, creştine, iar eu sunt Abu-Rizlan, dacă vrei să ştii."

— „Dar ce faci aci, bunul meu Abu-Rizlan, fiul lui Mutaşşem?"

— „Precum vezi, joc şah."

— „Singur?"

— „Eu nu sunt singur."

— „Dar cine e al douilea?"

„Acela care e de faţă totdeauna şi pretutindeni, singurul Domn, puternicul Allah."

— „Atunci ai un adversar foarte tare."

— „Un adversar drept."

— „Şi cine va câştiga acum partida?"

— „Mi se pare că eu o s'o pierd. Vezi, o singură mişcare şi m'a făcut „matt". Nu, nu, azi nu mai pot juca".

— „De ce?"

— „Pentrucă mi-am pierdut toţi banii".

— „Cum, joci şah cu Allah pe bani?"

— „Da în jocul acesta, am pierdut cincizeci de galbeni".

— „Şi cum îi trimiţi lui Allah?"

— „Totdeauna când pierd, Allah obicinuieşte să-mi trimită un om de bine, care primeşte în numele lui, suma pierdută de mine şi o împarte săracilor. E ca şi cum i-aş da în mâna lui. In momentul acesta cred că tu eşti trimisul lui Allah. Am pierdut cincizeci de galbeni. Ia-i, te rog şi împarte-i la săraci.

Don Hurtado se bucură şi după ce cutreeră Spania întreagă, călătorind înapoi spre Cordova, nu uită să-l caute pe bietul arab, — dacă nu cumva o fi pierdut iar?

Intr'adevăr îl găsi, iar în mijlocul drumului jucând cu atenţie.

Se opri înaintea lui şi aşteptă sfârşitul jocului.

— „Iar o să pierzi, Abu-Rizlan?"

— „Acum nu. Pe ziua de azi câştigul e al meu. Incă o mişcare şi e matt!"

— „Bravo! cât ai câştigat acum?"

— „Cinci sute de galbeni, am câştigat dela Allah".

— „Dar aceştia cine ţi-i plăteşte?"

— „Totdeauna, când câştig, Allah obişnueşte să-mi trimită un om, care-mi plăteşte suma aceasta.

Acum cred că tu eşti acel om, pe care l-a trimis Allah, deci tu trebue să-mi plăteşti cei cinci sute de galbeni".

Şi cu aceste cuvinte arabul îndreptă un revolver spre pieptu-i; Don Hurtado speriat îi aruncă punga.

— „Alabado sea Dios!" zise arabul, după ce îşi numără cinci sute de moidoresi, înapoindu-i restul cu punga.

— „Bine, bine", răspunse don Hurtado, „dar altădată să-ţi cauţi alţi oameni de legătură cu Allah al tău".

tradus din original de
Theodor Kutlik
student

De vorbă cu cititorii

Milutin serios. — Nu prea dovediți lucruri serioase, dacă ești sărac și vrei să faci cinema. Un om sărac caută să facă parale, nu să le piardă și bruma ce are... Vrei să știi de ce se caută mai mult femei decât bărbați?... Pentrucă femeile, odată lansate, strălucirea lor pe firmamentul ecranului, nu va fi decât de scurtă durată (3—4 ani). Stelele femenine apun repede și 'n locul lor trebuesc să răsară altele noi. Pe când bărbații rămân să lâncezească în carieră, până la adânci bătrâneți. Sfaturi în privința debutului nu-ți pot da. Totul e în funcție de noroc.

Sergiu V. — Corinne Griffith s'a născut la 24 Noembrie, 1899. E căsătorită cu Walter Morosco și locuește la Hollywood 5341, Melrose Avennue. 2. Carmen Boni are 26 ani. 3. Charlie Chaplin 41 ani și măsoară 1.58 m. 4. Conrad Nagel e căsătorit cu Jan Keith, actriță de teatru.

Diana. — Fairbanks-junior este fiul lui Doug și al primei sale soții Beth Sully. E căsătorit cu Joan Crawford... De nepoți nu știu nimic; gradele de rudenie pe mine mă plictisesc. 2) Don Alvarado are 28 ani și măsoară 1,74 m.

Josephine de Saxa. — E vorba de o perucă, pur și simplu și, crede-mă, una dintre cele mai puțin pretențioase... Dar, ia spune-mi, cu ce drept porți numele meu? Știi că te-aș putea trage la răspundere?... Dac'ai fi cavaler, te-aș provoca...

Efraim Furman. — Concursul nostru e rezervat deocamdată femeilor. Poate, mai târziu, vom institui unul și pentru bărbați. Până atunci sfatul meu sincer ar fi să părăsești acea „idee fixă" care spui că te obsedează și să revii la sentimente mai bune, față de volanul mașinei, care orice s'ar spune, e mai... rentabil și mai puțin pretențios. O, dac'ai ști d-ta, câți actori din studio s'ar simți fericiți, să fie șoferi !....

Greta. — Chiar dac'aș fi la Polul Nord și tot nu te-aș lăsa fără vești dela mine. Nu de alta dar mi-a spus cineva că prea semeni cu Greta Garbo și eu, biet muritor de rând, am o deosebită slăbiciune pentru tot ceeace mi-ar aminti de această actriță... 1. Lucie Doraine, după câte sunt informat, s'a retras din studio. 2. Elisabeth Bergner filmează încă, dar se ocupă mai mult de teatru. 3. Cum, vocea lui Veidt nu e fonogenică ? Cine ți-a spus asta?... Eu am asistat, la Paris, la prezentarea filmului „Terre sans femmes". E adevărat că Veidt n'a vorbit acolo, dar a scos câteva accente de durere și a avut un râs nervos, care-mi răsună și acum în urechi. Și-apoi, nu știi oare că Veidt, se enumără printre cei mai buni artiști de teatru din lume ?....

Quiossé. — Pentru aceasta, stimată d-șoară Quiossé, vă puteți adresa unui birou de traduceri. Nouă nu ne permite timpul s'o facem. Cu nespus regret...

Big Boy. — *Al* este diminutivul dela *Alexander*. Ii puteți scrie prin „The Standard Casting Directory", 616 Taft Building Hollywood Cal. U. S. A. în limba engleză. Nu-mi amintesc numărul în care a fost publicat textul ce vă interesează. Răsfoiți colecția, sau adresați-vă personal ad-ției noastre.

Udroiu N., Petrache Filip. — Citiți răspunsul dat mai sus, d-lui Efraim Furman.

J. Fuchs. — Când se va termina seria veți fi anunțat prin revistă.

„Incercarea moarte n'are". — Concursul dela Galveston, are loc în zilele de 3, 4, 5, și 6 August a. c. și participă și România. Toate candidatele europene, se vor îmbarca într'un port francez, la finele lunei Iunie.

Toate impresiile de călătorie, decursul și rezultatul concursului, vor fi publicate în revista noastră.

B. R. Leova. — Motivele care au determinat-o pe Claude France să-și pună capăt zilelor, au rămas o taină pentru toată lumea. 2. Cine este Freud? Ia, acolo, un pierde-vară, care n'a avut ce face și s'a apucat să studieze problema viselor și a altor manifestări psihice... Dar ca să-l înțelegi pe acest Freud, trebue să citești mult. Tratatele lui se găsesc la toate librăriile și sunt mai indicate decât rubrica mea, să vă documenteze asupra *freudismului...*

Athalie. — Mă puneți într'o situație foarte penibilă. Că sunteți fotogenică, nu se poate constata din două-trei fotografii retușate cu atâta artă, dar să vă spun ce câte kilograme ar trebui să mai slăbiți,— iată ceeace n'aș putea face. Vă sfătuesc a vă adresa unui medic... 2. La Viena și la Paris există numeroase școli de balet, toate bucurându-se de aceeași *seriozitate...* când elevele nu dau ocazie. 3. Maurice Gleise primește orice fel de corespondență prin intermediul nostru.

Annie-Marie-Ploești. — Ivan Petrovich răspunde, în cazul că-i parvine corespondența și, mai ales, când i-se anexează portretul pentru semnat...

Kinkaju. — Cronica cinematografică este cu totul independentă de rubrica mea și pentru orice fel de nemulțumiri, vă puteți adresa redactorului-respectiv.

Părerile mele sunt semnate...

Serafim. — Te rog să mă crezi, scump amic necunoscut, că nu am spiritul contradicției, dar nu pot admite s'o critici pe Elena Zamora. In genul ei, este cea mai bună actriță, pe care o avem.

At. O. Stănculescu. — Ca să joci rolul lui Marinică din „Mitu Boeru", trebue să te transformi într'un „Marinică" așa cum l-a visat autorul piesei. 2. Pentru reprezentații la sat, îți recomand dintre piesele alese, „O noapte furtunoasă". Bine interpretată, comedia lui Caragiale va repurta o adevărată *furtună* de aplauze. Dar, ia seama că *furtuna* se mai poate transforma și în *ciclon* de huiduieli, în cazul nereușitei și atunci, din comedie ai avea ocazia să joci un rol destul de... tragic.

O copilă cu ochii verzi. — Atât la conservatorul nostru, cât și aiurea, prima condiție care se cere, este talentul, apoi fizicul și însfârșit, o deosebită voință. Sunteți în posesia acestor calități ?... Incercați-vă norocul !

V. Olt. — Pentru America ?... Un pașaport cu viza respectivă. Cât despre bani, cât mai mulți, mai ales că se cere și o garanție materială la Consulat. 3. Limba engleză, firește. 4. In vreo zece zile... Luați seama, însă, că America de astăzi nu mai e aceea de pe vremea lui Columb... Oul lui Columb e o legendă, cel din America, o realitate, care se plătește cam scump...

I. Novăcescu. — Am descris Rusia Sovietică, așa cum am văzut-o eu, timp de două luni — anul acesta— și fără să fiu influențat în a o lăuda sau o bârfi. Nu problemele politice le-am aprofundat ci aspectele rezultatelor de până astăzi. Cine știe să citească printre rânduri, va fi pe deplin documentat, asupra stării de lucruri... Relativ la anunțul apărut în „Dimineața", adresați-vă ad-ției. Eu nu răspund decât chestiunilor din domeniul artistic.

Florica Burit. — In București locuesc numeroși artiști, atât de numeroși, că ar trebui să le consacrăm un număr întreg din revistă, pentru a le publica adresele și îmi place să cred, că nu veți merge atât de departe cu pretențiunile... Indicați-mi cari anume vă interesează și vă stau la dispoziție.

Strantmann Jack-R. Sărat. — Ivan Mosjoukine nu are nici un fiu. Al. Mosjoukine, cântăreț de Operă, este fratele său. 2. F. Aderca este unul dintre cei mai apreciați scriitori români și mă surprinde că n'ai auzit până acum de dânsul. Poate că ești prea tânăr...

Veronel. — In „Rio Rita" a jucat actorul american John Boles, căruia îi puteți trimite corespondența prin „The Standard Casting Directoy", 616, Taft Building, Hol. Cal. U. S. A. Vârsta exactă nu i-o cunosc.

Lenyșor. — Se poate să nu-mi aduc aminte de Lenyșor, vechea mea corespondentă! Imi pare bine că te regăsesc. Vrei să știi ce artiști îmi plac mie ? Greu de precizat ! Mi-au plăcut, cândva, Rudolph Valentino și Greta Garbo. Acum nu vreau să mai vorbesc de niciunul. De primul pentrucă m'a părăsit fără să-mi lase cinci bani prin testament și de a doua, pentrucă nu e gospodină. Mi-a spus cineva că nu are nici măcar mașină de bucătărie... Cum o să-mi mai placă mie, care sunt foarte gurmand ?!

Emilian Cotescu. — Informațiuni amănunțite puteți căpăta numai dela Secretariatul acestei școli. Pentru arta dramatică se fac studii trei ani, plus examenele pentru diplomă. Cât despre angajament nu-ți garantează nimeni decât, cel mult în calitate de bursier la Teatrul Național, dacă bugetul nu e cumva prea încărcat...

Vampirul Negru. —Bre, bre, bre ce spăimântoasă trebue să fii d-ta la față! Din al cui sânge te-ai hrănit ? Mă tem să n'ajungi a te hrăni numai... cu iluzii, plecând la Hollywood și încă pe jos. Dacă ești capabilă să treci un ocean pe jos eu mă fac fitil de lampă cu gaz. Nu glumesc. Sunt în stare să susțin orcând acest pariu...

Nălucă. — Dolores Costello s'a născut în anul 1905. In cinematograf a debutat la vârsta de 20 ani, în filmul „Sea Beast", unde avea ca partener pe John Barrymore, cu care s'a și căsătorit, în ultimul timp. 2. Nita Naldi nu mai turnează. Are 36 ani. Pare-mi-se că s'a retras la Paris, unde duce o viață destul de sedentară, împreună cu soțul ei, un bătrân bancher.

J. de S.

(Restul în No. viitor).